STAR WARS

TREZIREA FORȚEI

ALAN DEAN FOSTER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ALAN DEAN FOSTER

TREZIREA FORȚEI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Alan Dean Foster
The Force Awakens
2015

ALAN DEAN FOSTER

Născut în 1946, este un scriitor american de literatură ştiinţifico-fantastică. Este cunoscut pentru novelizarea scenariilor de filme. Are o diplomă în ştiinţe politice şi una în arte, obţinute la University of California, Los Angeles.

Este autorul bestsellerului *Star Wars: Apropierea furtunii* şi a romanelor populare Pip & Flinx. A romanizat mai multe filme, printre care *Transformers, Star Wars,* primele trei filme *Alien* şi *Alien Nation.*

Foster şi soţia sa, JoAnn Oxley, locuiesc în Prescott, Arizona.

Prima vine ziua
Apoi vine noaptea.
După întuneric
Străluceşte lumina.
Diferența, spun ei,
Este făcută corect
Doar transformând nuanța de gri
Prin vederea rafinată a unui Jedi.
— *Jurnalul lui Whills,* 7:477

Luke Skywalker a dispărut.
În absenţa lui, sinistrul ORDIN ÎNTÂI
a luat naştere din cenuşa Imperiului
şi nu se va opri până când Skywalker,
ultimul Jedi, nu va fi distrus.

Cu ajutorul REPUBLICII,
Generalul Leia Organa conduce
curajoasa REZISTENŢĂ.
Este disperată să-şi găsească fratele,
pe Luke, şi să îi ceară ajutorul
pentru a readuce pacea şi dreptatea în galaxie.

Leia şi-a trimis cel mai curajos pilot
într-o misiune secretă pe Jakku,
unde un vechi aliat a descoperit un indiciu
despre locul în care se află Luke...

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul I

AVEA NEVOIE DE EL. Şi nu era de găsit nicăieri.

Nu mai avea pe nimeni pe care să se poată baza. Nimeni ca fratele ei. Nimeni altcineva, acum când Noua Republică era în pragul imploziei, al distrugerii, al colapsului definitiv.

Se gândiseră că, odată cu căderea Imperiului, totul va fi atât de uşor. Că oamenii vor înțelege nevoia de răbdare, că va fi nevoie de timp pentru a reconstrui ceea ce luase Imperiul. Oraşe, comunicații, comerț... Toate acestea puteau fi şi erau deja pe calea restaurării. Lucrurile intangibilile s-au dovedit a fi mult mai dificil de restabilt în societatea galactică.

Libertatea, de exemplu. Libertatea de a vorbi ceea ce gândeşti, de a obiecta, de a dezbate. Oftă. Cei care conduseseră rebeliunea au subestimat dorința profund înrădăcinată a unei proporții mult prea mari din populație, care pur şi simplu a preferat să i se spună ce să facă. Era mult mai uşor să urmezi ordinele decât să gândeşti tu însuți. Aşa că toată lumea se certase, şi dezbătuse, şi discutase. Până a fost prea târziu.

Păşind prin cameră, îşi surprinse imaginea pe o suprafață de metal lustruit. Ştia că arăta obosită. Uneori îşi dorea să se fi născut un om obişnuit, un cetățean obişnuit, în locul să fie membru al unei familii regale planetare. Astfel de gânduri o duseră inevitabil la amintiri despre Alderaan. Lumea ei natală, dispărută acum mulți ani, prefăcută în cenuşă. Iar propriul ei tată jucase un rol în asta. Era o moştenire de care nu putea scăpa. Nu putea lăsa să se mai întâmple aşa ceva din nou, niciunei alte lumi, niciunui alt popor. Era responsabilitatea ei şi povara acesteia era grea. Prea grea?

Ar fi fost mai uşoară dacă ar fi avut ajutor. Genul de ajutor pe care numai fratele ei era capabil să-l ofere. Dacă nu ar fi mort.

Nu. Cu siguranță că nu era mort. Oriunde ar fi fost, dacă ar fi murit, ea ar fi trebuit să-i simtă dispariția. Era sigură de asta. Măcar de asta *trebuia* să fie sigură.

Apăruse o părere, un indiciu. Nu era foarte mult, dar era mai bun decât orice raport care îi parvenise de mult timp. L-ar fi urmărit ea însăşi, pentru că cine era mai bun să caute indicii despre locația unui frate dispărut decât propria lui soră? Când a propus ideea, şocul obiecțiilor din partea colegilor ei lideri ai Rezistenței ar fi putut fi auzit în jumătate de galaxie. Cu reticență, ea cedase argumentelor. Altcineva va merge în locul ei. Fusese propus numele unui anumit pilot. Dosarul său era mai mult decât remarcabil, şi cu greu putea contrazice faptul că un singur pilot cercetaş ar atrage mai puțin atenția decât o prințesă plimbăreață. Aşa că, fu de acord.

— Găsirea unui bărbat nu ar trebui, în ultimă instanță, să fie atât de dificilă, insistase unul dintre colegii ei. Chiar şi în toate lumile cunoscute, nu există chiar atât de multe ascunzători.

— Da, pentru un om obişnuit, răspunse ea. Dar nu încercăm să găsim un om obişnuit. Îl căutăm pe Luke Skywalker.

Au existat unele argumente suplimentare, în special din partea altor lideri care rămăseseră convinşi că pilotul ales să urmărească acest mic indiciu era prea tânăr pentru o sarcină atât de crucială. În cele din urmă, acordul a triumfat.

Încă o dată îşi surprinse imaginea reflectată pe metal. Trecuse ceva timp de când nu mai triumfase în astfel de discuţii.

Un zâmbet subţire, ştiutor, licări înapoi. Fără îndoială că autoritatea ei în asemenea chestiuni deriva din natura ei timidă, retrasă. Zâmbetul i se stinse. Nu este timp pentru reflecţii sardonice acum, îşi spuse ea. Nici timp pentru discuţii prelungite, plictisitoare. Vremurile erau disperate. Nemilosul Prim Ordin progresa, ameninţând să copleşească cadrul şubred al slabei, din ce în ce mai vulnerabile şi încă în curs de dezvoltare Nouă Republică.

Unde era fratele ei?

* * *

Distrugătorul Spaţial *Finalizatorul* era masiv şi nou. Fusese construit şi asamblat în îndepărtatele fabrici orbitale ale Primului Ordin, construite în secret şi neinfectate de virusul reprezentat de Noua Republică. Constructorii săi devotaţi şi fanatici l-au proiectat pentru a fi mai puternic, mai avansat tehnologic, decât orice navă dinainte. Cu siguranţă, noua Rezistenţă nu poseda nimic care să poată sta împotriva acestei nave.

Aproape invizibil când arărură pentru prima oară în partea stângă a imensului Distrugător Spaţial de clasă *Resurgent*, cele patru nave de transport aveau un design consacrat. Având o funcţie simplă şi necomplicată, ele nu aveau nevoie de reproiectarea extinsă primită de nava lor mamă. Asta pentru că transportoarele încă îşi îndeplineau, cu o eficienţă brută, rolul lor de bază.

În timp ce îşi vedeau de sarcinile lor zilnice, locuitorii sferei strălucitoare cunoscută sub numele de Jakku nu aveau habar că urmau să primească vizita a patru escadroane de elită a trupelor de şoc imperiale. La bordul celor patru transportoare, optzeci de soldaţi cu armuri albe se pregăteau pentru aterizare la fel ca soldaţii de pretutindeni. Glumele alternau cu speculaţiile nervoase despre ce i-ar putea aştepta. Valurile de adrenalină generau ocazionale ghionturi şi lovituri camaradereşti pe braţul vecinului Se cunoşteau bine, aveau încredere în echipa lor şi se simţeau siguri că pot face faţă oricărui lucru pe care planeta neînsemnată pe care coborau li-l putea pune împotrivă. Liderii de echipă lătrau comenzi. Armele erau încărcate, verificate, reverificate. Soldaţii cu aruncătoare de flăcări se asigurau că armele lor speciale erau încărcate la maxim. Fiecare soldat se obişnuise să inspecteze armura vecinului, asigurându-se că îmbinările erau sigilate şi panourile strânse.

Tăcerea care se lăsase fu înlocuită de un zgomot profund, nemişcarea fu înlocuită de vibraţii şi bubuituri, când cele patru transportoare intrară în atmosfera lui Jakku. Cineva făcu un comentariu deosebit de nepotrivit şi fu imediat liniştit cei aşezaţi vizavi de el. După aceea, singurul zgomot din fiecare transportor fu urletul şi tunetul în timp ce îşi croiau drum prin aerul dens.

O voce electronică automată strigă avertizarea “Pregătiţi-vă pentru aterizare!”. Corpurile în armuri se încordară. Urmă o singură zdruncinătură puternică, urmată de o tăcere atât de profundă că îi şocă. Mâinile se strânseră pe arme, corpurile se încordară şi în interiorul calei, toţi ochii se îndreptară spre uşa arcuită a transportorului. Liniştea abia dacă era întreruptă de un mic murmur mecanic, în timp ce partea din faţă a navei începea să coboare spre pământul nevăzut.

* * *

Pe Jakku existau sate mai mici. Mai primitive, mai rurale. Nimeni nu trecea pe lângă, sau chiar prin ele, altfel Tuanul[1] ar fi bănuit că deținea un secret. Chiar dacă ar fi avut secrete, nu ar fi găsit niciun motiv să zăbovească. Lumile galaxiei erau pline de secrete şi nu exista niciun motiv să bănuieşti că Jakku era altfel. Dar acest secret, în mod special...

Era un loc paşnic, aşa cum se întâmpla cu majoritatea comunităților mici situate pe lumile deşertice. În ciuda abandonării care era aparentă la prima vedere, se lăuda cu sortimentul său caracteristic de forme de viață autohtone. În ciuda absenței clare a vegetației, țipetele şi scâncetele izolate, îndepărtate, ale animalelor autohtone nocturne indicau că viața era prezentă chiar şi acolo unde niciun animal nu putea fi văzut cu uşurință. O singur adiere suflând inconsecvent, în briza ocazională, oferea un contrast la schelălăielile locuitorilor ascunşi în nisip.

Nefiind nici locul, şi neavând nici motivația de a se ascunde, o creatură care în mod clar nu era nativă se rostogolea spre est afară din sat. Constând dintr-un cap rotunjit aşezat deasupra unei sfere mult mai mari, era de un alb mat cu marcaje portocalii izbitoare. Având indicativul BB-8, droidul era în acest moment, foarte, foarte preocupat. Acolo unde un om vedea doar cerul nopții gol, optica sintetică foarte avansat calibrată vedea un punct de lumină în mişcare. Când lumina se schimbă în patru puncte separate, droidul începu să scoată bipuri agitate. Fenomenul pe care îl vedea putea să nu însemne nimic, cu excepția...

Cvartetul de lumini cobora în mod controlat, pe ceea ce putea fi descrisă ca fiind o traiectorie calculată şi încetineau rapid. Dacă vor continua în modul observat, vor executa o aterizare controlată la... BB-8 efectuă un calcul aproape instantaneu.

Prea aproape. Prea aproape pentru a fi o coincidență. O astfel de lumină era un motiv de îngrijorare. Patru sugerau posibilități mai grave de evaluat.

Bipăind şi fluierând în ceea ce semăna cu o panică cibernetică, droidul se învârti şi se îndreptă înapoi spre sat. Adică, doar capul se învârti. Acoperind toate direcțiile simultan, corpul sferic nu avu nevoie să se întoarcă, ci doar să accelereze. Acest BB-8 era foarte ager. Deşi ar fi putut transmite concluziile la care ajunsese, nu o făcu de teama ca un astfel de mesaj să nu fie interceptat, foarte posibil de către cei de care se temea că ar putea fi în sursa celor patru lumini descendente.

Pe lângă grupul său pestriț de popoare galactice, Tuanul era gazda unei game variate de utilaje uzate, dar încă valoroase. O mare parte din populația satului îşi duceau viața modestă modificând şi restaurând astfel de echipamente pentru revânzare în localitățile şi oraşele mai mari. Pe măsură ce droidul trecea, lucrătorii ocazionali, umani sau extratereştri, ridicau privirea de la munca pe care o făceau, încruntându-se, amuzați de graba aparent nejustificată a droidului care alerga prin comunitate. Apoi se întorceau la munca lor, ridicând părți ale corpului corespunzătoare umerilor.

Maşinile aflate în diferite grade de dezmembrare şi dezordine nu l-au încetinit pe BB-8, care alerga fără efort în jurul şi printre ele. Turmele din bloggins[2] întâlnite de droid nu erau atât de uşor de evitat. În timp ce dispozitivele demontate tindeau să stea într-un singur loc şi să nu se mişte, bloggins nu numai că rătăceau pe unde doreau, dar priveau orice pată de pământ sau nisip care o ocupau în acel moment ca fiind exclusiv a lor, şi îşi manifestau răguşit obiecțiile spre intruşi. Creaturile asemănătoare cu păsările obiectară prompt la calea aleasă de droid. Le putea ignora loviturile cu ciocul şi ar fi putut trece direct printre ele. Dar turmele domesticite furnizau mâncare pentru o parte dintre săteni, iar proprietarii lor nu ar fi fost încântați să le vadă aplatizate.

---

[1] Tuanul – unul dintre satele sacre de pe Jakku. Aici, credincioşii călăuziți de Forță trăiau o viață simplă, independentă, în izolare.

[2] Bloggins – erau creature aviare ce trăiau pe planeta Jakku. Rey notase în jurnalul ei că erau cele mai proaste creaturi din galaxie.

Deci, BB-8 fu nevoit să se eschiveze şi să evite, lucru pe care l-a făcut cu pricepere şi răbdare, bipăind şi fluierând la pseudo-aviarele confuze pentru a crea o cale nedistructivă. În cele din urmă, trecu şi de ultima dintre fiarele enervate. În adâncul satului, existau şanse mult mai reduse de a întâlni orice fel de creatură domesticită care să merite a fi mancată: un proces biologic pe care îl înțelegea din punct de vedere obiectiv, dar care lui nu ar putea niciodată să-i trezească prea multă empatie. Obiectivul său era aproape şi nu exista nicio nanosecundă de pierdut.

Ca majoritatea clădirilor din Tuanul, reşedința către care se grăbea era un ciudat amalgam de contemporan şi *foarte* primitiv. Locuințele erau astfel pe multe dintre lumile minore deşertificate: cu design dictat atât de necesitate cât şi de mediu. Deşi destinația lui BB-8 semăna cu ceva mai mult decât o colibă primitivă, ea conținea electronice şi multiple îmbunătățiri ascunse, capabile să facă viața într-un climat aspru, uscat, mai mult decât doar suportabilă.

* * *

Deşi era obosit, Poe Dameron încercă să nu lase să se vadă asta. Măcar atât îi datora gazdei lui. În plus, avea o reputație de menținut. Străbătuse un drum lung, prin circumstanțe dificile şi periculoase, pentru a fi în acest loc, în acest moment – toate în numele Rezistenței şi, mai specific, la ordinele generalului Organa însăşi. Nu era pe cale să lase o minoră neplăcerile precum epuizarea să le strice despărțirea.

Figura lui, încadrată de valuri întunecate şi groase de păr, era un pic cam mândră: ceva care pentru alții, necunoscându-l, s-ar fi putut confunda cu aroganța. Încrezător în abilitățile şi în misiunea sa, afişa uneori o nerăbdare care nu apărea decât din dorința de a-şi îndeplini misiunea încredințată. Jacheta lui de zbor ponosită, cu o nuanță roşie-nisipie, o avea cu el de când intrase în Rezistență, indiferent de gradele prin care trecuse.

Din momentul sosirii, Tuanul i se păruse, într-un fel, mai puțin decât impunător. Acest lucru era în contrast clar cu gazda sa. În timp ce Lor San Tekka părea fizic capabil să îndepărteze capetele a diverse carnivore negânditoare, maniera lui era mai mult aceea a unui Pacificator şi chiar a unuia profesionist. Toți se relaxau imediat în compania sa. Cu condiția să nu aibă intenții duşmănoase față de proprietarul colibei, desigur. Deşi vizita lor era scurtă, pilotul se simți destul de încrezător în analiza sa.

Apropiindu-se, Tekka depuse un mic săculeț de piele în palma deschisă a lui Poe apoi le acoperi pe amândouă cu propria lui mână. Zâmbi încet şi făcu un semn din cap.

— În aceste zile măcar atât pot face. Aş vrea să pot face mult mai mult. Oftă puternic. Şi sunt multe alte lucruri care trebuie făcute. Dar... Cu asta, lucrurile se vor îndrepta.

Când mâna bătrânului se retrase, Poe îşi strânse degetele în jurul săculețului de piele. Ca mărime, era mic. Ca importanță...

— Legenda spune că nu se poate obține această hartă, spuse Poe. Cum ați obținut-o?

Bătrânul doar zâmbi; în mod clar că nu era dispus încă să renunțe la toate secretele sale.

Poe rânji înapoi spre el, acceptându-i tăcerea.

— Am auzit poveşti despre aventurile dumneavoastră, de când eram copil. Este o onoare să vă cunosc. Suntem recunoscători.

Tekka ridică din umeri – ca un om bătrân, încet şi plin de sens.

— Am călătorit prea departe şi am văzut prea multe, pentru a ignora frica colectivă care amenință să înece galaxia într-un potop de disperare întunecată. Ceva trebuie făcut, indferent de cost, indiferent de pericol. Fără Jedi, nu poate exista echilibru în Forță şi toate se vor preda părții întunecate.

Deşi Poe era sigur, în mod rezonabil, de cunoştinţele sale despre astfel de lucruri, era de asemenea suficient de inteligent pentru a şti că nu poate începe să le discute în profunzime cu cineva ca Lor San Tekka. Decât să se facă de râs încercând acest lucru, se pregăti de plecare. În plus, avea o livrare de făcut. Conversațiile filosofice ocazionale puteau aştepta vremuri mai bune.

— Generalul caută asta de mult timp, spuse Poe, ca o modalitate de a se pregăti să plece.

Tekka zâmbi la un gând secret.

— General. Pentru mine, ea este de neam regesc.

— Da, dar să nu îi spui prințesa, îi spuse Poe. Nu în față. Nu-i mai place. *Într-adevăr* nu-i place.

Era pe cale să intre în detalii când o sferă de metal se rostogoli frenetică în încăpere, abia frânându-se la timp pentru a evita să-i lovească pe cei doi şi începu să reverse un flux de ciripeală electronică. Cei doi bărbați schimbară o privire înainte de a se repezi spre intrarea colibei. Poe avea quadnocsul[3] în mâini chiar înainte de a se opri din alergat. Îndreptându-l spre secțiunea generală a cerului indicată de BB-8, lăsă urmăritorul automat integrat să se concentreze asupra oricărei ținte din apropiere. Dispozitivul localiză imediat cele patru nave. Coborând ocularul, vorbi fără să se întoarcă, cu privirea fixată la orizont.

— Nu vreau să fiu obraznic, domnule, dar trebuie să vă ascundeți.

Tekka nu avea nevoie de quadnocs. El deja identificase navele ce se apropiau după sunetul pe care îl făceau când îşi terminau coborârea.

— Nu vreau să exagerez ceea ce este evident, dar *trebuie* să pleci.

În ciuda importanței misiunii sale, Poe se trezi în conflict. Nu numai că îl respecta pe Lor San Tekka, dar îl şi plăcea. Cum putea să-l părăsească aici?

— Domnule, dacă nu vă deranjează, eu…

Bătrânul i-o tăie.

— Ba mă deranjează, Poe Dameron. Ai vorbit despre misiunea ta. Atât privirea, cât şi tonul i se înăspriră. Acum împlineşte-o. În comparație cu ceea ce se întâmplă prin galaxie, tu şi cu mine suntem puțin mai mult decât fire de praf.

Cu toate acestea, Poe obiectă.

— Cu tot respectul, unele fire sunt mai multe importante decât altele… domnule.

— Dacă doreşti să lauzi ceva, laudă-mi memoria. Du-te. Acum! Trebuie să pregătesc apărarea satului.

Întorcându-se, Tekka se îndepărtă, fără să se uite înapoi.

Poe mai ezită o clipă, apoi se întoarse şi alergă spre capătul îndepărtat al satului, cu BB-8 depăşindu-l fără efort. În timp ce alerga, trecură pe lângă săteni înarmați, cu figuri severe. Cum fusese dată alarma, nu ştia, la fel cum nu se putea opri să se întrebe cum, sau de ce, un popor aparent aşa de simplu intrase în posesia atâtor arme. Fără îndoială, Lor San Tekka ar şti. Poe se hotărî să-l întrebe – într-o zi.

Nava care era parcată la o oarecare distanță de sat era bine ascunsă sub un afloriment înalt de rocă. Asta nu ar fi protejat X-interceptorul de un echipament de căutare sofisticat, iar Poe ştia asta. Trebuia să părăsească atmosfera şi încă rapid. Grăbindu-se spre cabina de pilotaj în timp ce BB-8 se rostogolea sub poziția de copilot, activă în grabă comenzile. Instrumentele se aprinseră. În depărtare se putea vedea un roi de forme bipede în armură albă strălucitoare apropiindu-se de sat. Trupe de şoc. Focurile de armă pe care le dezlănțuiră îi confirmară identificarea.

Acei săteni care se înarmaseră au încercat să pună la cale o apărare. Cu toate acestea, vitejia nu putea face față antrenamentelor şi echipamentelor avansate. În timp ce din ce în ce mai mulți dintre ei căzeau, apărătorii nu avură de ales şi se retraseră.

---

[3] Quadnocs – sa Quadnoculars, era un intensificator de imagine supradimensionat. Cvartetul său de lentile de precizie oferea o imagine multispectrală îmbunătățită, şi avea integrat un urmăritor automat.

Se termină aproape înainte de a începe. Văzând inutilitatea de a rezista mai departe, sătenii au început să renunțe, predându-se câte doi sau trei. În timp ce animalele legate intrară în panică şi se eliberară, câțiva soldați special echipați cu aruncătoare de flăcări au început să dea foc anumitor structuri alese. Lui Poe, indignat, asta i se părea fără niciun motiv. Dar, dealtfel, pentru cei ce se aflau în spatele Primului Ordin, semănarea fricii şi a terorii nu era decât politică, dar prin alte mijloace.

Gândurile lui furioase fură întrerupte de fluxul de teamă electronică a droidului.

— Mergem, BB-8, mergem! Aproape gata…

Apăsă un alt control.

Luminile de aterizare se aprindeau pe măsură ce motoarele scânceau de viață.

Rulează pe lângă ridicătură şi apoi dă-i drumul, îşi spuse el însuşi.

Fusese la o secundă să o facă dar nava fu lovită. Perechea de trupe de şoc apăruse lângă el pe nevăzute. Oricine planificase atacul era prea inteligent pentru a se baza pe un simplu atac frontal. Poate că cei doi făceau parte dintr-o trupă ce precedase asaltul sau folosiseră un vehicul pentru a veni prin spatele satului. Dacă vreuna dintre rafalele lor ar fi atins de cabina de pilotaj, nu ar mai fi contat de unde veneau.

Pe de altă parte, fie doreau să obțină o medalie, fie erau doar pur şi simplu proşti, pentru că linia lor de abordare îi aduse chiar în fața armelor X-interceptorului. Poe lovi butonul care desfăşură arma pivotantă, aceasta coborând din burta interceptorului, apoi trase. Exploziile rezultate au curățat terenul de inamici şi orice alt lucru viu care fusese suficient de ghinionist pentru a fi în imediata lor vecinătate.

După ce se ocupase rapid de întreruperea de moment, Poe îşi întoarse atenția asupra instrumentelor interceptorului. Un vaiet ascendent se ridica din spatele navei. Tremurând uşor, nava începu să iasă din sub roca protectoare. Legat în scaunul pilotului, Poe tresări ca răspuns răspuns la vibrația neaşteptată. Nu ar trebui să fie nicio vibrație. X-interceptorul se opri, dar urletul în creştere nu. După închiderea rapidă pentru a preveni orice altă deteriorare a motoarelor, Poe deschise acoperişul transparent al cockpitului şi sări afară. Deplasându-se în partea din spate a navei, se uită urât la motoarele acum inerte. Poate că cei doi soldați nu cunoşteau tactici sofisticate, dar erau buni ochitori. Daunele la motoare erau severe.

BB-8 se rostogoli lângă el. Nu s-a spus nimic. Nimic nu trebuia spus. Atât omul, cât şi droidul puteau vedea că aveau probleme mari.

* * *

În sat, lupta continua deoarece grupuri de locuitori care nu se lăsau greu ucişi, probabil pentru că ştiau prea bine ce aveau reprezentanții Primului Ordin în minte pentru ei dacă s-ar fi predat, refuzau să depună armele. Deşi disproporționată, bătălia nu era un măcel şi acei săteni care continuau să reziste au dat tot ce au putut.

Împuşcat în plin, un soldat căzu într-o grămadă de armură spulberată, carne ruptă şi sânge. Unul dintre însoțitorii săi se repezi imediat spre el şi îngenunche pentru a-i acorda asistență. O mănuşă zdrențuită şi însângerată se ridică spre salvator, cu degetele descoperite ieşind de sub protecția sfărâmată. Fețele din spatele căştilor se uitau una la alta. Cu un şoc, soldatul care venise să-i acorde ajutor tovarăşului său căzut îl recunoscu pe cel care sângera acum de moarte în interiorul armurii sale. Se antrenaseră împreună. Împărțiseră mese, poveşti, experiențe împreună. Acum împărțeau moartea împreună. Lupta nu era deloc aşa cum îşi închipuise salvatorul.

O scurtă zbatere finală a soldatului îi stropi noului venit masca cu sânge. Apoi mâna şi brațul căzură, şi încetă orice mişcare. Cel de-al doilea soldat îşi dădu seama că nu se mai putea acorda niciun fel de asistență. Ridicându-se, examină iadul în mijlocul căruia se afla. Arma îi atârna într-o parte – nefolosită. Se îndepărtă, împiedicat, de tovarăşul său mort cu mâna expusă, palidă, ce părea că se roagă.

În timp ce nebunia se ridica şi cobora în jurul lui, el rătăcea prin sat, simțindu-se mai mult ca un participant la o dramă istorică decât într-o bătălie reală. Petele roşii de pe pământ, oribile şi prea obişnuite, îi contraziceau negarea. Nu era deloc ca la antrenament, îşi spuse amorțit. Spre deosebire de simulări, realitatea sângera.

Fumul şi praful se ridicau din clădirile devastate din jurul său. Receptorii auditivi ai căştii lui prinseră şi sunetele unor explozii îndepărtate pe lângă cele apropiate. Flăcările ce trosneau nu se ridicau din nisipul arzător, ci se ridicau din case, mici ateliere, depozite. Când dădu colțul unei clădiri încă întregi, mişcarea îl făcu să ridice arma din reflex. Înfricoşată şi neînarmată, femeia cu care se afla față în față, inspiră brusc şi îngheță. Expresia de pe chipul ei era una pe care soldatul nu o va uita niciodată. Era privirea cuiva încă în viață dar care îşi dădea seama că este deja moartă. Pentru o clipă au rămas aşa: prădător şi pradă, fiecare cunoscându-şi pe deplin statutul. Când el coborî în sfârşit țeava blasterului, ei, în mod clar, nu-i veni să creadă; a continuat să-l privească o vreme. Ceea ce nu putea fi descris decât ca un *şuierat* tunător îi determină să se întoarcă unul de la celălalt. Când soldatul se întoarse în direcția sunetului, mişcarea lui rupse paralizia îngrozită a femeii. Ea se învârti şi fugi.

Naveta care cobora era mult mai impunătoare decât orice cunoscuse soldatul, lăudându-se cu aripi rabatabile excepțional de înalte şi o siluetă ca de prădător. Când uşa calei se deschise, o făcu pentru a permite ieşirea unei singure persoane. Înalt, întunecat, îmbrăcat cu o mantie cu glugă, cu fața ascunsă în spatele unui măşti de metal, el ignoră haosul bătăliei încă în toi pentru a se îndrepta fără greş în direcția lui Lor San Tekka. Mirat de aparenta indiferență a noului sosit față de încăierarea din jur, soldatul se sperie când un ghiont puternic din spate îl dezechilibră pe moment. Aruncă o privire înapoi şi se trezi ochi în ochi cu un superior. Vocea subofițerului fu categorică.

— Înapoi la echipa ta. Încă nu s-a terminat.

Subiectul furiei sale dădu din cap în semn de aprobare şi se grăbi, întrebându-se ce putea prevesti sosirea acelei figuri ciudate, dar nu îndrăzni să întrebe. Pentru un soldat obişnuit ca el, ignoranța nu era pur şi simplu o valoare abstractă. Era în manual.

* * *

Cel puțin deocamdată, îşi dădu seama Poe, X-interceptorul nu era în stare să zboare. Dacă ar fi putut fura anumite componente critice, apoi să găsească un dispozitiv de tăiere poate, doar poate... Dar mai întâi trebuia rezolvată o problemă mult mai importantă. Scoase un artefact din punguța de piele pe care o primise de la Tekka. Importanța îi depăşea cu mult dimensiunea. După o clipă de bâjbâială pe exteriorul lui BB-8, pilotul inseră artefactul în droid. Un semnal sonor confirmă că era depus în siguranță. Satisfăcut, se ridică în picioare pentru a privi strălucirea satului ce ardea.

— Pleacă cât mai departe de aici, îi ordonă companionului său mecanic. În orice direcție, atât timp cât este departe de acest loc.

Când răspunsul electronic temător al droidului îi indică că acesta ezita să se conformeze comenzii, Poe adăugă intensitate în vocea lui.

— Da, voi omorî cât mai multe dintre aceste capete de găleți, BB-8, apoi mă voi întoarce după tine. *Du-te!* Nu-ți face griji – va fi în regulă. Oriunde te vei afla, te voi găsi.

BB-8 continuă să ezite. Dar când pilotul rămase indiferent întrebărilor repetate, droidul, într-un final, se întoarse şi se rostogoli, accelerând pe nisip cât mai departe de sat. Se uită în urmă o singură dată, cu capul rotindu-se pentru a privi X-interceptorul şi pe pilot dispărând rapid din vedere în timp ce îşi mărea viteza în sens invers. Spre marele lui regret, BB-8 putea doar să protesteze la o comandă directă, nu să o ignore.

* * *

Figura înaltă, cu glugă, a cărei sosire îl blocase pe soldat, se îndreptă direct către Lor San Tekka. Nu devie de la curs sau obiectiv, ignorând deopotrivă trupele de şoc speriate şi pe sătenii înarmați. Văzându-l apropiindu-se, Tekka se opri şi aşteptă: bătrânul satului îl recunoscuse pe cel care venea spre el şi ştia că nu are rost să alerge. Resemnarea alunecă peste el ca un nor.

Pasagerul navetei se uită la Tekka, examinându-l din cap până în picioare cum ar face cineva cu o relicvă într-un muzeu. Tekka îl privi la fel. Masca neagră, cu fruntea despicată şi cu aparatul respirator ca un bot, acoperea chipul bărbatului pe care îl cunoştea drept Kylo Ren. Odată, cunoscuse chipul din spatele măştii. Odată, îl cunoscuse pe bărbat însuşi. Acum, pentru San Tekka, rămăsese doar masca. Metal în loc de om.

Ren vorbi primul, fără ezitare, ca şi cum ar fi anticipat această întâlnire de ceva vreme.

— Marele soldat al destinului. Capturat în cele din urmă.

Deşi emanând dintr-un gât uman, vocea care era distorsionată de mască avea un iz bolnăvicios de dematerializare. Tekka se aşteptase la asta.

— Ceva mult mai rău s-a întâmplat, între timp, cu tine.

Cuvintele nu avură niciun efect asupra măştii sau, în măsura în care putea spune Tekka, a ceea ce se afla în spatele ei. Nu a fost nici reacție, nici indignare. Numai nerăbdare.

— Ştii pentru ce am venit.

— Ştiu *de unde* ai venit.

Având în vedere lipsa de îngrijorare pe care o afişa, Lor San Tekka ar fi putut, la fel de bine, să şadă pe o creastă de munte, meditând la apusul soarelui peste Munții Sko'rraq.

— Din vremurile dinainte să te numeşti Kylo Ren.

Din spatele măştii, se auzi un mârâit: feroce, dar încă uman.

— Ai grijă. Harta către Skywalker. Am aflat că ai obținut-o. Şi acum o vei da Primului Ordin.

Din punctul în care intrase în sat, mişcându-se cu precauție şi folosind orice acoperire era disponibilă, Poe putea acum să observe confruntare. Îl recunoscuse pe Tekka chiar şi din spate şi în lumina proastă. Vizitatorul înalt, mascat, nu îi era cunoscut. Se străduia să audă ceea ce vorbeau, dar nevrând să se apropie mai mult şi să se expună trupelor de şoc, nu putea decât să privească.

— Nu le aparții, vorbi Tekka calm, pe un ton de fapt divers şi fără nicio teamă.

Îi vorbea despre adevăr minciunii care stătea înaintea lui, străduindu-se să aducă lumina în întuneric. Speranța era una slabă, dar trebuia să încerce.

— Primul Ordin a apărut din Partea Întunecată. Tu nu.

Nerăbdarea din partea vizitatorului dădu drumul exasperării.

— Cum este posibil ca o conversație să devină atât de obositoare, atât de repede?

Întinse brațul lung pentru a cuprinde granițele satului.

— Nu transforma o simplă tranzacție într-o tragedie pentru aceşti oameni.

O nuanță de sadism nediluat se strecură în vocea din spatele măştii.

— Nu le-a făcut deja prezența ta aici suficient rău?

— M-am împăcat cu aceşti oameni şi cu acest loc cu mult timp în urmă. În ceea ce-i priveşte pe alții, a te îndepărta de moştenirea ta este o adevărată tragedie.

Ren înțepeni uşor, în timp ce se apleca în față.

— Destul cu batjocura prostească. Întinse mâna. Dă-mi-o, bătrâne.

Din punctul din care privea, aflat în apropiere, analizând mişcările şi gesturile celor doi bărbați, Poe putea intui suficient pentru a ghici ce se discuta. Şi pentru a-şi imagina eventuala concluzie inevitabilă.

— Nu, murmură el în barbă. Nu, nu, nu…

Lăsând deoparte orice eforturi suplimentare de ascundere şi fără să se gândească la propria sa siguranță, ieşi din ascunzătoare şi porni spre cei doi.

— O să-ți arăt Partea Întunecată.

— Poți încerca, răspunse Tekka cu o sfidare liniştită, dar nu poți nega adevărul care este familia ta.

Kylo Ren păru să crească înaintea lui. Turbarea izbucni în spatele măştii în timp ce rațiunea făcea loc furiei. Sabia de lumină îi apăru în mână, pâlpâind de viață, o rază stacojie abia stabilă, ce se remarca prin două proiecții mai mici de pe mâner: arma unui ucigaş, fetişul ales al unui călău.

— Atât de adevărat.

Uşor, strălucitor şi tăios, tăie de-a lungul şi prin Lor San Tekka.

Capitolul II

Poe văzu sabia prinzând viață. O văzu începând să descrie arcul său letal. Timpul păru să încetinească în timp ce o privea coborând. Gândurile îi zburau prin minte, pe jumătate înnebunit, cu totul neputincios. Se auzi strigând, se simți ridicând blasterul şi trăgând. Prea târziu, prea lent, îşi spuse el însuşi cu disperare chiar şi în timp ce continua să tragă.

Percepând amenințarea, Kylo Ren reacționă imediat. Ridică brusc mâna, cu palma orientată spre atacatorul necunoscut. Gestul era doar manifestarea fizică a ceva infinit mai puternic şi cu totul neprevăzut. Interceptă proiectilul tras de arma pilotului, înghețându-l în aer la fel de eficient ca orice barieră solidă. Din spatele măştii, ochii de o intensitate nenaturală urmăriră atacul până la sursă.

Condus inițial de o furie pură, Poe descoperi acum că nu se mai poate mişca. Inima îi bătea, plămânii i se umflau, dar muşchii lui voluntari refuzau să răspundă. Era paralizat la fel de eficient ca proiectilul tras de blasterul său.

Doi soldați din trupele de şoc îl apucară şi îl târâră înainte până când ajunse să stea neputincios în fața unui Ren nepăsător. Dacă nu l-ar fi ținut, Poe ar fi căzut pur şi simplu. Chiar şi aşa el încercă să braveze.

— Cine vorbeşte mai întâi? întrebă Poe, făcându-şi vocea calmă. Vorbeşti tu mai întâi? Vorbesc eu primul?

După ce îşi dezactivă sabia de lumină şi o repuse la centură, ucigaşul lui Lor San Tekka îl cercetă neglijent pe prizonier. Nervii lui Poe vibrau, în timp ce simțurile îi reveneau încet în brațe şi picioare.

Privirea lui Ren se opri la detaliile îmbrăcămintii pilotului.

— Un pilot din Rezistență, după aspect. Dădu scurt din cap. Căutați-l. Temeinic.

Unul dintre soldații care îl târâseră pe Poe mai înainte, începu o cercetare detaliată şi nu prea blândă. Scoțând un mic dispozitiv de la centura utilitară, celălalt soldat îl trecu încet pe toată lungimea corpului prizonierului, începând la capul pilotului şi terminând la picioarele lui. Examinarea nu dură mult.

— Nimic, declară primul soldat, luând poziția de drepți.

Poe îi făcu cu ochiul soldatului care-şi folosise mâinile.

— Bună treabă.

Pierzându-şi firea, soldatul întărâtat lovi picioarele prizonierului. Poe căzu cu putere în genunchi, încă sfidător.

Celălalt soldat făcu un gest cu instrumentul din mână.

— La fel şi aici, domnule. Este curat pe dinăuntru. Nimic altceva decât reziduurile alimentare preconizate.

Nu ezită.

— Îl terminăm?

Kylo Ren nu lăsă să i se vadă dezamăgirea. În astfel de vremuri, întârzierile de moment nu erau de neaşteptat. Totul se va rezolva în mod satisfăcător, la timpul potrivit.

— Nu. Păziți-l. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă. Intact şi funcțional.

Clar dezamăgiți, cei doi soldați îl târâră pe Poe de acolo. Ren îi urmări pentru o clipă, cântărind posibilitățile. *Mai târziu*, îşi spuse lui însuşi. Pentru moment, erau alte detalii de care să se ocupe. Le îngădui gândurilor lui o scurtă deviere, regretând timpul petrecut în relația cu aceste lucruri nesemnificative necesare.

Aşteptând să i se satisfacă plăcerea, ofițerul superior care conducea divizia specială se arătă în apropiere, cu pelerina ei neagră de rang fluturând liberă în jurul ei.

Era într-un contrast uluitor cu armura care, chiar şi în lumina slabă, strălucea ca argintul lustruit.

— Ce ordonați, domnule? murmură ea.

Kylo Ren examină împrejurimile în flăcări. Petrecuse deja prea mult timp aici, cu prea puține satisfacții. Nu îi plăceau asemenea întârzieri.

— Ucide-i pe toți, Căpitane Phasma şi cercetează satul. Fiecare clădire, fiecare spațiu de depozitare şi loc de ascundere posibil. După ce trupele tale l-au ras până la pământ, căută în pământ. Scanere, perceptoare. Ştii ce anume să cauți.

Ea dădu o dată din cap şi se întoarse. O linie de soldați stătea în fața sătenilor supraviețuitori adunați.

— La comanda mea!

Ridicară armele. Reacțiile sătenilor au fost tipice. Unii avansară, sfidători până la capăt. Alții căzură în genunchi. Se auziră scâncete şi plânsete, şi strigăte de sfidare. Dar nu au durat prea mult.

— *Foc!*

Nu era un masacru. După dicționarul Primului Ordin nu era nimic mai mult decât pedeapsa prescrisă. Răsplata corespunzătoare pentru că au adăpostit un fugar de seamă. Natura tutorialului era importantă, nu numărul implicat.

Dură mai puțin de un minut. Când se termină, şi singurele sunete erau discuțiile metodice ale soldaților, amestecate cu o varietate de sunete nefireşti, se dispersară pentru a efectua inspecția finală şi scanarea resturilor – anorganice şi de alt tip.

Stând singur, soldatul cu casca însângerată fi uimit când o mână îi coborî pe umăr. Deşi mâna îi aparținea unui tovarăş, primul soldat nu se relaxă.

— Am observat că nu ai tras. Este blocat blasterul?

În mod automat, soldatul chestionat dădu din cap în semn de răspuns. Tovarăşul lui gesticulă cu înțeles şi îl bătu pe umăr.

— Predă-l când revenim la bază. Lasă-i pe băieții de la tehnic să-şi bată capul cu el şi ia-ți unul nou.

— Mulțumesc. Aşa voi face.

Imediat ce colegul său de serviciu s-a depărtat pentru a să se alătura propriei sale unități, soldatul se trezi uitându-se la figura înaltă, îmbrăcată în negru ce mergea hotărâtă spre singura navetă care se coborâse în mijlocul luptei. Deşi îşi dorea să se mişte, să se întoarcă, descoperi că nu putea. Rămase țintuit în loc, strângându-şi arma nefolosită, holbându-se fără să vrea.

Şi, ca răspuns, figura lui Kylo Ren se întoarse şi se uită în lateral, direct la soldat. Acesta văzu doar lumina reflectată de mască şi propria lui frică.

Ştie. Trebuie să ştie. Şi sunt... mort.

Dar nu a fost. Privirea abia dură o secundă. Apoi, Ren îşi reluă mersul, adâncit în gânduri în timp ce se îndrepta spre navetă. Pe traseul de întoarcere la nava sa, trecu pe lângă un blaster căzut pe pământ. Era a lui Poe, cel care ajunsese la o lungime de braț de a-l ucide. Odată ce rămase dincolo de raza lui de atingere, o apucă, dar nu cu mâinile. Arma se ridică, aparent singură, şi zbură liber, zdrobindu-se într-o structură din apropiere şi speriindu-i pe un soldat ce rătăcea pe acolo, suficient de ghinionist pentru a sta prin apropiere.

Purificarea satului se extinse şi spre periferie, unde un grup de soldați tocmai terminaseră de cercetat X-interceptorul deteriorat care fusese abandonat acolo. După ce au făcut tot ce au putut cu instrumentele şi echipamentele la îndemână, se pregăteau să se întoarcă la unitățile lor. Echipa specializată ar fi putut desface nava de luptă a Rezistenței în bucăți, dar nu era ceea ce li se ordinonase să facă.

— Nu este nimic acolo, declară ultimul dintre cei patru în timp ce cobora din cockpitul navetei. Obişnuitul gunoi al Rezistenței, atâta tot. Scanarea profundă nu arată nimic sub fuzelaj sau în altă parte.

Imediat ce fu în siguranță, tovarășii săi activară perechea de arme grele pe care le aduseseră cu ei la ascunzătoare. Două lovituri fură de ajuns pentru a preface atât nava, cât şi aflorimentul în ruine. Sunetul exploziei X-interceptorului reverberă peste platourile cu pietriş şi dune. Aflat acum departe, un droid sferic solitar privi înapoi chiar în timp ce continua să fugă. Mingea de foc care se ridicase pe cer sugera detonarea a ceva mult mai volatil decât clădirile primitive şi mecanismele casate. Dacă ar fi putut să se rostogolească mai repede, înspăimântatul droid ar fi făcut-o.

Contrar unei gândiri foarte populare, lumile deşertice nu sunt liniştite noaptea. În absența luminii, se ridică la viață o ecologie cu totul diferită. Mişcându-se cu mai multă precauție, BB-8 încercă să nu se oprească la fiecare urlet, fiecare țipăt speriat, sunet de picioare cu gheare zgâriind stânca goală. Erau unele chestii în regiunile goale, sălbatice, ale planetelor subdezvoltate, care ar rupe bucuroase în bucăți un droid solitar doar pentru a vedea ce îl făcea să funcționeze, sau să ruleze, şi el ştia asta. Giroscopul încorporat amenință să-l rostogolească sălbatic numai când gândi la astfel de întâlniri. Droizi ca el nu erau destinați locurilor nepopulate şi el dorea cu disperare să-i găsească pe alții ca el. Sau, în lipsă de asta, chiar şi pe oameni.

* * *

Cătuşele purtate de Poe în transportorul de trupe au fost scoase de îndată ce el şi cei care-l capturaseră au debarcat. La bordul Distrugătorului Spațial, nu mai era niciun motiv pentru a-l reține fizic pe prizonier. Aparent bucurându-se de asta sau poate pentru că erau nerăbdători să iasă din armurile lor, escorta îi tot repetau ce să facă apelând la ceea ce el considera a fi o duritate inutilă. Nu că trupele de şoc de orice fel puteau fi remarcate pentru diplomația lor individuală. Având în vedere pe cine încercase să omoare, ştia că trebuie să se considere norocos că îl aduseseră la bord încă ataşat de toate membrele sale importante.

O stare fizică care, ştia foarte bine, putea fi modificată în orice moment.

De cealaltă parte a calei enorme şi impresionante, alte trupe se umflau în pene, recunoscători că nu au pierdut mai mulți camarazi în expediție şi dorind cu nerăbdare ceva odihnă şi mâncare. Intenționând să retrăiască bătălia de pe planetă, nu i-au acordat atenție aceluia dintre ei care rămăsese mai în urmă. Când fu convins că nimeni nu-l privea, soldatul se întoarse şi intră înapoi în transportorul deschis. Îşi scoase casca şi începu să-şi golească conținutului stomacului în cel mai apropiat recipient de gunoi. Teroarea din expresia sa era palpabilă. Din fericire, nu fusese nimeni acolo care să asiste la ruşinea lui. Cu toate acestea, acum era cineva în spatele lui. Teroarea îi lăsă loc fricii reci când se trezi uitându-se la Căpitanul Phasma. Cât văzuse ofițerul superior din cele întâmplate? Cât ştia? Prea mult, după cum se dovedi.

Distantă, dar pe un ton de comandă, ea indică arma pe care el încă o mai purta.

— FN-2187. Am înțeles că ai întâmpinat o anumită dificultate cu arma ta. Te rog, fii atât de bun încât să o depui pentru inspecție echipei tehnice a diviziei tale.

— Da, Căpitane.

Cum reuşea să răspundă fără să se bâlbâie, nu ştia. Se hotărî că o făcea din instinct, nu ca urmare a antrenamentului. Auto-conservare.

— Şi cine ți-a dat permisiunea să-ți scoți casca?

El înghiți cu greutate.

— Îmi pare rău, Căpitane.

Îi putea simți dezgustul, în timp ce se străduia să-şi pună casca înapoi pe cap.

— Prezintă-te la divizia mea imediat, spuse Phasma.

El ştia, simindu-se mizerabil, că ce era mai rău avea să vină, probabil, mai târziu.

* * *

Era locul unde tehnologia murise. Munți de metal, stânci din derivați de plasticene[4], oceane de ceramică dislocată erau împletite într-o zonă industrială fantasmagorică, în care nimeni nu îndrăznea să intre, de teama de a fi otrăvit, tăiat sau pierdut pentru totdeauna. Nimeni, cu excepția câtorva, foarte puțini, pentru care îndrăzneala era un fel de simț, la fel ca vederea sau auzul.

O astfel de persoană stătea agățată ca o insectă de un perete de metal întunecat presărat cu senzori, manipulatori şi alte mecanisme în stare de descompunere. Purtând ochelari uşori de protecție cu lentile verzi, mască de față, mănuşi şi haine gri de deşert, persoana era încărcată cu un rucsac substanțial. Un baston multifuncțional legat la spate făcea dificilă munca de precizie în astfel de spații înguste şi periculoase. Folosind mai multe instrumente, recuperatoarea extrase o varietate de dispozitive mici din peretele metalic. Una după alta, bucățile de pradă îşi găseau drum în ruxacul care atârna sub silueta ei zveltă. Când tolba fu plină, recuperatoarea o închise în siguranță şi porni o coborâre periculoasă, evitând proeminențele ascuțite şi golurile amenințătoare din perete. Ajungând în partea de jos a canionului metalic, ridică o bucată mai mare recuperată mai devreme şi apoi, luptându-se cu sarcina dublă, se îndreptă spre o deschidere îndepărtată luminată de soare.

În afara cavernelor metalice şi, în cele din urmă, în afara pericolului, recuperatoarea îşi împinse ochelarii pe frunte şi aruncă o privire la împrejurimile distruse. Avea aproape douăzeci de ani, părul închis la culoare, cu ochii şi mai întunecați şi având un indiciu de ceva mai profund în interior. Era o prospețime în purtarea ei pe care peisajul aspru înconjurător nu reuşise să o elimine. Oricine arunca o privire spre ea ar fi crezut-o delicată: o gravă eroare de judecată.

Fusese o zi de muncă respectabilă, suficientă pentru a-i asigura mâncarea în acea seară. Scoțând un bidon de la curea, îşi şterse sudoarea de pe față şi scutură conținutul rămas al recipientului în gura-i ridicată. *Ar trebui să fie mai mult*, îşi spuse ea începând să bată într-o parte a bidonului. Ultimele câteva picături se agățau uneori cu încăpățânare de interiorul izolat.

Concluzionând că a scurs din recipient tot conținutul, îl prinse înapoi între curea şi corp. Prinse tolba şi bucata mai mare în siguranță de o bucată de tablă, pe care o trimise să alunece înaintea ei în jos de pe muntele de nisip. Căzut într-o parte, umbra era asigurată de motorul descompuns al unui Distrugător Spațial de model mai vechi. Fiind prea mare pentru a-l recupera, cu tehnologia învechită, fusese lăsat să se prefacă în praf pe coasta dealului. În clima deşertului, descompunerea ar dura mii de ani. Fiind ceva ce nu putea fi transportat, grămada mare reprezentată de carcasă era ignorată, în timp ce recuperatorii oportunişti, precum Rey, îi jefuiau interiorul pentru componente vandabile.

Un al doilea fragment din tablă servi ca sanie pentru fată, care coborî în josul versantului dunelor după rezultatele muncii din acea zi. Practica îi permise să manipuleze bucata de metal cu destulă pricepere, astfel încât nici să nu cădă şi nici să nu se lovească de oricare dintre resturile împrăştiate pe suprafața dunei.

Ajunsă jos, se ridică şi se scutură de praf. Îmbrăcămintea ei de culoare gri-maronie era de bază în deşert, concepută pentru a proteja purtătorul de soare şi pentru a păstra umiditatea corpului. Era ieftină, uşor de reparat şi neplăcută. Acelaşi lucru putea fi spus despre speederul greoi, pătrățos şi uzat, parcat în apropiere. Dacă vehiculul ponosit şi ruginit avea o caracteristică care compensa, aceea era reprezentată de cele două motoare gemene aflate deasupra şi dedesubtul lui. Întrucât ambele tindeau să se desfacă în bucăți şi să moară în orice moment, utilitatea lor rezulta mai mult din redundanță decât din capacitatea de a furniza viteză sau manevrabilitate. După ce îşi

[4] Plasticene – material folosit în navele spațiale.

fixă de transportor ceea ce recuperase, urcă în scaunul şoferului. Pentru un moment tensionat, păru că niciunul dintre motoare nu se va aprinde. Apoi, unul dintre ele, şi apoi şi celălalt, au duduit de viață. Aceasta era viața ei, reflectă Rey: o succesiune de momente tensionate, întrerupte doar de noutatea reprezentată de câte o panică ocazională. Toate erau parte integrantă a încercării de a supraviețui pe o lume stagnantă, aspră şi neiertătoare precum Jakku.

Conducând în viteză pe terenul plat al deşertului, ea le permise perceptorilor speederului să o ghideze printre interminabilele rânduri şi grămezi de nave spațiale stricate, învechite, sau echipamente militare complet deteriorate, mecanisme civile care îşi depăşiseră durata de viață prescrisă, şi chiar nave imperiale doborâte cu mult timp în urmă. Nimeni nu vizita acele locuri. Nimeni nu venea să inventarieze sau să scrie istorii. În aceste vremuri nu exista nostalgie pentru moarte: mai ales nu pentru cea a maşinilor.

Instrumentele clipiră. Era o barieră înainte: prea multe epave printre care să manevreze. Dar ştia un locde trecere. Deşi trecerea ar folosi mai multă putere, în această situație singura alternativă era un ocol larg şi potențial periculos. Cel puțin la altitudine, ea ştia că va beneficia de aer mai rece. Ridicându-se, speederul trecu peste metalul distrus aflat înainte, planând până la înălțimea necesară. Pentru adrenalină, ea execută un tonou; un mic moment de încântare într-o existență destul de banală. Când ieşi din tonou, Avanpostul Niima era clar vizibil chiar în față. *Niima: centrul galaxiei, depozit al unei multitudini de culturi, oferind numărului mare de locuitori o succesiune continuă de divertisment, educație şi distracții plăcute.* Zâmbetul i se pierdu. Niima era ca o axilă funcțională a unui oraş şi nimic mai mult, un loc în care nimeni nu punea întrebări şi toată lumea îşi vedea în linişte de treburile proprii. Era doar suficient de mare şi de dezvoltat astfel încât, dacă picai mort în stradă, era o şansă de cincizeci la sută ca cineva să se deranjeze să-ți ridice corpul pentru a-l preda unui reciclator de proteine localnic, sau unui crematoriu, sau unei persoane care cunoştea tehnici de înmormântare, dacă oricare dintre acestea din urmă făceau parte din filozofia personală şi erau astfel indicate în acte, şi cu condiția să existe fonduri disponibile pentru plata mijloacelor de eliminare alese. În caz contrar, deşerturile de pe Jakku vor avea grijă, în timp, de rămăşițe fără a emite opinii cu privire la virtuțile decedatului. Atâta timp cât putea lucra, Rey nu avea nicio intenție să sufere o astfel de soartă. Nimeni nu are, desigur. Moartea afişează o varietate de metode de a te lua, care erau adesea surprinzătoare şi uneori amuzante.

Îşi parcă speederul, apoi descărcă bunurile recuperate şi le duse spre structura comunitară care fusese construită în acest scop şi era deschisă tuturor. Nimeni nu se oferi s-o ajute cu încărcătura grea. În Niima, tinerețea şi sexul nu erau o barieră în calea indiferenței vecinilor. Odată ajunsă în structura în formă de cort, umbrită, despachetă rezultatele muncii acelei zile, îşi sprijini bastonul de o masă de lucru şi începu să curețe. Când era vorba despre bunurile recuperate, aspectul conta. Comparativ cu munca grea depusă pentru recuperare, un pic de şlefuire şi lustruire adăuga doar puțin la efortul general. În jurul ei, alți recuperatori făceau la fel. Oamenii şi non-oamenii comunicau deschis, comentând fiecare despre descoperirile celuilalt şi schimbând bârfe, mai ales în dialectul local. Ocupau o bună parte din spațiul de lucru disponibil. Când nu discutau amiabil între ei, se străduiau să învețe unde găsiseră concurenții bunurile cele mai valoroase. De asemenea, nu se dădeau în lături să fure unul de la altul atunci când se prezenta vreo astfel de oportunitate. Rey îşi supraveghea cu atenție bunurile.

Ridicând ochii de la munca ei, se întâmplă ca privirea să-i poposească în afara cortului. Bipedul a cărui mişcare îi atinsese privirea era uman. O femeie, îmbrăcată în veşminte de un maroniu închis, cu umbre purpurii, cu banda de machiaj turcoaz de-a lungul ochilor şi degetelor arătătoare indicând clanul de origine. Examina împrejurimile stând pe rampa deschisă a unei nave. O clipă mai târziu un băiat cu îmbrăcăminte şi machiaj asemănător, apăru şi i se alătură. Avu loc un schimb familial, în timpul căruia femeia făcu ceva cu părul copilului. Revenind la munca ei, Rey era doar parțial

conştientă de faptul că peria pe care o folosea pe o bucată îngustă de piesă electronică salvată începuse să imite aceeaşi mişcare mângâiată, îngrijită, a degetelor femeii.

Venind lângă ea, unul dintre asistenții lui Unkar Plutt lătră şi gesticulă în direcția ei cu bastonul său, implicând că ar fi, în mai mare măsură, în interesul ei să se concentreze asupra muncii şi să nu se lase distrasă. Fără altă privire în direcția mamei şi a copilului, Rey se întoarse la propria lucrare.

Terminând mai devreme decât se aşteptase, se îndreptă de-a lungul cortului spre cabina de schimb. Confecționat dintr-o mică şenilată de nisip recuperată, maro întunecată de la rugină şi vârstă, era înconjurată de grămezi de componente cumpărate recent. Spre deosebire de cortul dominant, aceasta se mândrea cu un tavan solid suspendat, format dintr-o altă piesă de metal recuperată. În Niima, cea mai dezagreabilă parte a predării recuperărilor era plata. Acest lucru nu se datora calității alimentelor primite ca plată, ci naturii individului care o distribuia.

Forma obtuză aflată uşor deasupra şi în fața ei nu era umană. Ființa Crolute avea o construcție puternică ce se încheia în vârf cu un craniu mare, cărnos, fără păr, a cărui caracteristică mai proeminentă era un nas larg, plat. Cavitatea nazală se întindea până la casca de metal care îi acoperea capul chel. Un strat separat de carne curgea în jos ca un al doilea gât. Pantalonii negri largi erau înfipți în cizmele de lucru grele, în timp ce cămaşa cu mâneci lungi, colorată în cenuşiu se străduia să acopere straturile suplimentare de gât. O jumătate de duzină plăci metalice bicolore îi atârnau de gât şi umeri până sub genunchii groşi. Muşchii îi erau ascunşi sub un strat suplimentar de untură.

Deşi ştia că el aşteaptă cu nerăbdare relațiile lor ocazionale de afaceri, pentru ea nu era la fel. Din moment ce asta necesita nu numai să-l asculte, ci şi să-l privească, se străduia mereu să păstreze întâlnirile lor cât mai scurte. Pe de altă parte, Unkar Plutt era încântat să-şi extindă întâlnirile atâta timp cât putea suporta ea. Nu se grăbea niciodată când examina piesele ei, lăsându-şi privirea să treacă încet peste tot ceea ce era pus dinaintea lui, făcând-o să aştepte. Numai atunci când limitele normale de curtoazie erau demult depăşite, binevoia să-i recunoască prezența.

— Rey. O ofertă decentă, chiar dacă nu este nimic remarcabil. Astăzi primeşti un sfert porțiune.

Nu i-a oferit plăcerea de a-i vedea dezamăgirea, ci doar şi-a luat perechea de pachete care apăruseră în sertarul de transfer din fața lui. Un pachet transparent conținea pudră bej; celălalt, o tabletă mai solidă de… ceva verde.

— Aşa te vreau, fetițo, o felicită Plutt.

Fără să-i răspundă, ea se întoarse şi plecă, mişcându-se cât de repede putea pentru a nu-l alerta asupra faptul că prezența lui o dezgusta. Putu să-i simtă privirea peste tot corpul ei până când ieşi din cortul cel mare.

* * *

Pe platourile sărate din Jakku, singurul loc unde cineva putea să se adăpostească de soare era în ceea ce-şi construia pentru sine. Speederul lui Rey erau nesemnificativ pe lângă întinderea arzătoare în asfințit, în timp ce încetinea apropiindu-se de locul ei de rezidență. Dându-se jos, îl lăsă parcat acolo unde se oprise. Nu era niciun motiv să-l asigure. Puțini veneau pe acolo. Cei care o făceau, inclusiv pirații şi banditii care bântuiau deşertul pustiu, nu şi-ar fi irosit timpul încercând să fure un vehicul atât de vechi şi rablagit ca transportorul ei.

Descărcându-şi lucrurile, îşi strânse bunurile şi se îndreptă spre ceea ce ținea loc de intrare şi ducea în burta păşitorului AT-AT pe jumătate distrus. Poate că era un exemplu străvechi, putrezit şi ruginit, de forță militară, acum inutilă, dar pentru Rey, era *acasă*. După ce-şi depuse cu grijă uneltele şi alimentele în dulapurile şi pe rafturile

făcute de ea, îşi aminti să zgârie un semn pe unul dintre pereții interiori confecționat dintr-un material semi-maleabil. De mult nu se mai obosea să numere zgârieturile, care acum însumau mii. Bucăți şi piese de paravane ornamentale făcute de ea, despărțeau alcovurile şi colțurile: aici o păpuşă făcută manual din materialul recuperat de la un costum de zbor portocaliu, dincolo un mănunchi de flori uscate de deşert. La capătul îndepărtat al nişei în care se afla patul, era o pernă care o costase o zi de muncă. Nu erau mare lucru, dar acolo unde fuseseră puse aceste exemple de individualitate sfidătoare, înmuiau monotonia dimprejur.

Tableta verde sfârâi în tigaia de gătit improvizată. Deschizând pachetul de pulbere bej, o aruncă într-o cutie de conserve pe jumătate plină cu apă. O agitare scurtă activă amestecul, care se dilată prompt şi se solidifică într-o bucată ce semăna cu o pâine. Îşi trecu carnea gătită din tigaie pe o farfurie, apoi scoase painea din cutie. Luând loc, se aruncă asupra celor două, de parcă n-ar fi mâncat de săptămâni întregi. Se părea că în aceste zile prea multe mese erau aşa. După ce termină, ridică farfuria şi o linse toată înainte să o pună deoparte. Ridicându-se, se duse spre o fereastră care dădea spre Niima. Urma de aburi a unei nave în urcare brăzda albastrul închis uniform al cerului serii precum creta pe o tablă. Ştergându-şi gura, se întoarse spre un raft unde era o cască veche a Rebelilor, rău deteriorată. O privi o clipă, apoi o ridică şi o puse pe cap. Încă purtând casca, îşi croi drum afară în aerul care se răcea. Nu e prea mult de văzut în seara asta, reflectă ea. Soarele apune. Mâine dimineață, soarele răsare. Şi aşa mai departe într-o altă zi, nu prea deosebită de cea care a precedat-o şi cele interminabil de repetitive care trecuseră înainte. Încercă să se gândească la altceva – ceva care se schimbase, ceva care părea diferit – chiar dacă numai pentru a-şi feri mintea de atrofiere. Dar nu era nimic. Nimic nou. Desigur, nimic despre care să visezi ziua. Pe Jakku, lucrurile nu se schimbau niciodată.

A *existat* acea menționare ocazională în piață despre ridicarea unei noi puteri în galaxie. O organizație care îşi spunea *Primul Ordin*. Determinat, neobosit. Nimeni nu părea să ştie prea multe despre ea. Nu era ceva de care să se îngrijoreze aici, ştia asta. Orice ar fi fost, orice ar fi reprezentat, n-ar veni în această lume înapoiată, aflată în afara rutelor de zbor. Nimeni nu venea pe Jakku.

Era singură.

Ceva ce nu era nisip în mişcare, protesta vehement. Ridicându-se repede, îşi scoase casca. Sunetul nu putea veni din interiorul electronicii demult moarte. Chiar în timp ce inspecta căptuşeala, zgomotul se repetă. Un bip isteric, panicat. Întorcându-se, fugi înapoi în locuință şi apăru un moment mai târziu strângându-şi bastonul. Bipăitul suna încontinuu acum, nu mai puțin frenetic decât frecvența sa.

Ajungând în vârful unei dune din apropiere, se trezi că priveşte în jos la o privelişte la fel de curioasă pe cât era de neaşteptată. Prins într-o plasă de materiale organice locale, un mic droid sferic încerca să scape din capcană. Un efort făcut extrem de dificil de absența totală a membrelor droidului înfricoşat. Încălecând deasupra unui luggabeast[5] îndesat, cu patru picioare şi cască pătrată, un nativ Teedo se străduia să imobilizeze şi să-l ridice sus pe droidul fără picioare, insubordonat şi hiperactiv.

Deşi nu puteai fi sigur de nimic din ceea ce se întâmpla pe Jakku, Rey ştia că era întotdeauna rezonabil să presupui că se întâmpla ceva neobişnuit. Măcar până când înțelegea particularitățile confruntării la care era martoră, era corect să ceară o pauză pentru moment.

— Tal'ama parqual!

Mişcarea încetă când atât Teedo, cât şi BB-8 încetară lupta şi se întoarseră să se uite la ea.

---

[5] Luggabeast – o specie de patrupede negânditoare care puteau fi găsiți pe planetele de frontieră, masca fiindu-le sudată permanent peste fețe, şi având sisteme mecanice invazive care le măreau durata de viață şi capacitatea de muncă dincolo de abilitățile lor naturale.

— *Parqual! Zatana tappan-aboo!*

Făcând eforturi să controleze simultan atât bestia grea de cap, cât şi pe captivul său, Teedo strigă înapoi prin piesa vocală a căştii cu ochelari care îi acoperea craniul reptilian. Atitudinea sa era hotărât neconciliatoare, chiar amenințătoare. Între timp, capul suspendat al droidul captiv pivota repede înainte şi înapoi, încercând să-i privească simultan pe Teedo şi pe om.

Rey se supără imediat, nu numai pe tonul lui Teedo, ci şi pe discursul său, care depăşea cu mult limitele normale de curtoazie care existau între locuitorii deşertului şi făcea posibilă coexistența dificilă. Călărețul de pe luggabeast ştia asta, iar cuvintele sale intempestive erau suficiente pentru a o face să decidă asupra unui felului de a acționa. Coborând partea îndepărtată a dunei, ea îşi scoase cuțitul şi începu să taie împletitura.

— *Namago!* mârâi ea. *Ta bana contoqual!*

Văzând că era pe punctul de a-şi pierde prada, Teedo dezlănțui un flux de invective indigenene. Niciunul dintre ele nu avu nici cel mai mic efect asupra lui Rey, care continuă să taie plasa până când nativul emise o insultă care ar fi fost prea vulgară în orice limbă. Întrerupându-şi munca, ea se întoarse pentru a înfrunta creatura îmbrăcată strâns, gesticulând cu cuțitul şi scuipând o replică justă.

— *Noma. Ano tamata, zatana.*

Mai lung decât ar fi fost necesar, răspunsul lui Teedo la asta ar fi fost indecent pe oricare dintre o sută de lumi civilizate. Întorcând bestia cu capul închis în metal, dezagreabilul recuperator plecă în direcție opusă. Imediat ce nativul ajunse la o distanță sigură, BB-8 se rostogoli eliberat de plasă şi începu să bipăie tare şi provocator în direcția lui.

— Şşşt, se grăbi Rey să-l liniştească pe droid. Nu-l ispiti. Prea multe insulte pot da peste cap bunul simț al oricui, chiar şi al unui Teedo.

BB-8 deveni tăcut instantaneu. Împreună, cei doi urmăriră creatura luggabeast până când aceasta şi călărețul ei dispărură din vedere.

O întrebare electronică îi atrase atenția. Rey îngenunche lângă droidul întrebător.

— E doar un Teedo. Un localnic. Nu ca mine, ci chiar localnic. Expresia ei se schimbă. Doar că acesta a fost deosebit de nepoliticos. Te-a vrut pentru piese.

Aplecându-se uşor înainte, ea studie partea superioară a capului droidului.

— Ți s-a îndoit antena.

În timp ce studia marcajele de pe noua cunoştință ce bipăia încet, interesul ei continuă să se adâncească.

— De unde vii?

Droidul bipăi un răspuns. Încrețindu-şi buzele, Rey clătină din cap.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

Urmă un şir de bipuri. De data asta, ea zâmbi.

— Oh. Este strict secret. Într-adevăr? Ei bine, şi eu la fel. Mare secret. Ridicându-se, ea porni din nou spre locuința ei. O să-l țin pe al meu şi tu îl poți păstra pe al tău.

Ridicând un braț, făcu un gest.

— Avanpostul Niima este într-acolo. Nu te apropia de Creasta Kelvin. Fereşte-te de Câmpurile Mişcătoare din nord sau o să te scufunzi în nisip. Altfel ar trebui să fii bine. Cu cât ajungi mai aproape de Niima, cu atât mai puțin este probabil să dai peste prădători Teedo.

Bipăind încet, droidul începu să o urmeze, oprindu-se doar când ea se întoarse brusc spre el.

— Nu mă urmări. Nu poți veni cu mine. Nu vreau pe nimeni cu mine. Înțelegi?

Alte bipuri, în mod clar îngrijorate de data aceasta. Ea deveni furioasă.

— Nu! Şi nu mă mai întreba. Nu sunt prietena ta. Nu am niciun prieten. Acesta este Jakku. Nimeni nu are prieteni aici. Doar camarazi supraviețuitori.

Întorcându-se încă o dată, se îndepărtă cu paşi mai mari. Bipurile care se auziră acum arătau o disperare inconfundabilă, suficient de amară ca să o facă să se oprească. Întorcându-se încă o dată, se uită înapoi spre droidul care implora. Nu îi plăcea de el. Dragostea ei pentru cele mai multe maşini se întindea doar până la echivalentul său comercial în produse alimentare. Dar se trezi că-i pare rău pentru acest mic droid neajutorat. Cel puțin, îşi spuse ea însăşi, pare suficient de inofensiv. Şi în ciuda avertismentului ei, nu exista nicio garanție că Teedo nu s-ar putea întoarce.

Dădu din cap cu reticență în direcția droidului. Imediat, el se rostogoli lângă ea. Împreună, se îndreptară spre locuința ei.

— Dimineața, spuse ea ferm, pleci.

Cu un bip cordial droidul îi acceptă decizia.

— Bine, cu plăcere.

Un alt bip, care o făcu să râdă.

— Da, este mult nisip aici. BB-8? Bine. Salut, BB-8. Numele meu este Rey. Nu, doar Rey.

Se auziră şi mai mult sunete şi zâmbetul ei dispăru.

— Uite, nu vei vorbi toată noaptea, nu? Pentru că asta nu va funcționa. Ştii cum se încarcă oamenii. Nu ne conectăm, dormim.

Urmă un alt bip de acceptare.

— Bun. Ține cont de asta şi ne vom înțelege până dimineața. *În tăcere*.

Un ultim bip rămase atârnat în aerul uscat al deşertului, în timp ce ei dispăreau după dună.

III

Celula de detenție nu avea bare. Nu era nevoie. Un prizonier nu se putea duce nicăieri la bordul navei. Chiar dacă ar fi avut unde, singurul ocupant era strâns încătuşat în scaunul său, neputând face altceva decât să-şi întoarcă capul. Poe ştia că ar fi trebuit să fie flatat. Nu-şi asumau niciun risc cu el. Dar nu se putea gândi decât la faptul că eşuase în misiunea sa.

Era atât de scufundat în depresie, încât cu greu reacționă când îl bătuseră. Livrată cu o îndemânare dată de practică, concepută să facă rău, dar să nu cauzeze daune permanente, loviturile au venit intermitent, în diferite momente ale zilei pe diferite părți ale corpului său. El făcuse tot posibilul să nu simtă durerea, în acelaşi timp reuşind să nu audă întrebările. Ceea ce nu ştia el era că astea erau doar pentru înmuiere, o introducere înaintea principalului său interogator.

Acest individ formidabil veni la momentul potrivit. Recunoscându-l din atacul asupra satului, Poe se împotrivi legăturilor sale într-un efort suprem, final, de a se elibera. Solicitându-i ultimele fărâme de forță, eşecul îl lăsă complet epuizat. Era la fel de bine, se consolă. Să lupte împotriva individului care stătea acum în fața lui era contraproductiv în cel mai bun caz. Lupta şi rezistența erau, însă, două lucruri diferite şi se hotărî să-şi concentreze ceea ce-i mai rămăsese din energie pe rezistență. Fără îndoială că inchizitorul său îi putea simți hotărârea. Zâmbea oare individul mascat? Nu exista nicio modalitate de a şti. În timp ce salutul interogatorului său fu departe de a fi provocator, sarcasmul de la baza cuvintelor lui Kylo Ren fu destul de clar.

— Habar n-aveam că avem la bord cel mai bun pilot din Rezistență. Să te dezvălui, prin încercarea ta inutilă de a-mi lua viața, a fost o prostie. Răzbunarea este cu puțin mai mult decât o concesie adolescentină pentru vanitate personală. Chiar dacă nu ai fi fost lent şi prost pregătit, Tekka era deja mort. Stai confortabil?

Poe făcu tot posibilul să pară nonşalant.

— Nu chiar. Gesticulă cât putu de bine spre mâinile încătuşate. Condițiile de cazare lasă de dorit.

— Regret că este necesar. Nu sunt necesare în prezența mea. Dar ceilalți care te-au cunoscut posedă doar cele mai primitive abilități şi sfidarea continuă din partea ta va cere folosirea lor inutilă pe mai departe. Se aplecă spre prizonier. Nimic din toate aceste neplăceri nu trebuiau să fie necesare. Amândoi doream acelaşi lucru de la bătrân. Poate că a fost mai binevoitor cu tine decât a fost cu mine.

Poe se prefăcu că analizează serios propunerea înainte de a răspunde flegmatic.

— Ar trebui să vă regândiți tehnica. Este greu de obținut cooperarea unui om mort.

Ren stătea în spate, aplecându-se peste prizonier.

— Un truism asupra căruia s-ar putea să doreşti să reflectezi personal. Cu toate acestea, este patetic. Nu? Tu şi eu, amândoi în căutarea unei fantome. Tonul lui se întunecă. Unde ai pus-o?

Poe îl privi inocent.

— Unde am pus ce?

— Te rog. Timpul trece pentru toată lumea, mai ales al meu. Va fi mult mai rapid şi mai puțin stânjenitor dacă ne descotorosim cu prostiile copilăreşti.

Poe se pregăti.

— Rezistența nu va fi intimidată de tine.

— După cum doreşti, atunci. Nu există *rezistență* în această cameră. Există numai pilotul Poe Dameron. Şi cu mine.

Întinse o mână spre prizonierul încătuşat. Imediat după aceea urmă o agonie tăcută.

— Spune-mi, murmură Ren. Spune-mi.

* * *

Generalul Hux îl aştepta. După cum era de aşteptat, interogatoriul nu dură mult. Ofițerul superior nu fu nevoit să întrebe dacă a avut succes. Oricât de hotărât ar fi fost prizonierul, indiferent de tăria sa, ori a ei, personală de caracter, interogatoriul lui Ren producea, invariabil, aceleaşi rezultate. Fața acoperită de metal îl privi pe general, iar vocea care emană din spatele ei era lipsită de pasiune.

— Pilotul nu o are. Harta către locația lui Skywalker este într-un droid. O unitate BB obişnuită.

Hux era clar mulțumit, deşi asta nu însemna nimic pentru Ren.

— Asta va face lucrurile uşoare. Indicațiile sunt într-un droid, iar droidul este încă pe planetă.

— Chiar şi o singură planetă oferă nenumărate locuri pentru ascundere, sublinie Ren.

Hux nu contestă acest lucru.

— Destul de adevărat, dar lumea de sub noi este primitivă. Un simplu droid se va îndrepta spre facilitățile suport pentru a da de alții ca el. Jakku are destul de puține astfel de locuri. Se întoarse, plănuind. Cu puțin noroc, poate că nu va trebui să-l căutăm noi înşine.

* * *

Chiar şi pentru un droid, Avanpostul Niima fu neimpresionant. BB-8 asimilă totul, înregistrând în detaliu fiecare lucru aflat la vedere, pentru o posibilă referință viitoare. Nimic din ceea ce văzu droidul nu fu încurajator.

După ce îl descărcă de pe speederul ei, Rey cără încă o dată tolba umflată a unei noi zile de căutare şi recuperare. Privind spre droidul indecis, ea dădu din cap spre o parte a oraşului.

— Există un comerciant în Spațiul de Aterizare 3, denumit Horvins. Nu te lăsa intimidat de aspectul lui – este, de fapt, destul de decent. Ar putea fi dispus să te ducă oriunde vrei să te duci. Aşa că... Se opri o clipă, gândindu-se, apoi ridică din umeri. La revedere.

Nu făcuse decât câțiva paşi când o serie de bipuri o determinară să se uite înapoi şi să râdă.

— Oh, chiar aşa? Acum nu poți pleca? Am crezut că trebuie să ajungi undeva, într-un loc special.

Jalnic şi nelinişitit, răspunsul electronic nu semăna deloc cu ceea ce se aşteptase. Mergând înapoi, îngenunche ca să privească în ochiul întunecat al droidului.

— Nu-ți pierde speranța. S-ar putea să apară. Oricine ar fi el. Strict secret. Crede-mă, ştiu cum e să aştepți. Droidul scoase un bip întrebător. Familia mea. Se vor întoarce. Într-o bună zi.

Încercă să zâmbească şi eşuă mizerabil. BB-8 se mişcă atât de aproape de ea, cât îi permitea protocolul şi emise un bip uşor. Asta o determină să se ridice brusc, în mod clar enervată de întrebare.

— *Ce?* Nu! Nu *plâng*.

De data asta când plecă, nu se mai uită înapoi. Nu era nevoie. Ignorând admonestările ei, droidul se ținu după ea, emițând bipuri încontinuu, iritându-o cu consecvența lui chinuitoare.

— Nu am făcut-o! continuă să insiste. Doar pentru că se scurge puțină apă dintr-un ochi uman nu înseamnă că plânge. Verifică-ți baza de date. Îşi frecă ochiul în cauză. Nu este nimic altceva decât puțin nisip. Toată planeta asta nu este altceva decât o mare bucată de nisip.

Comentariul droidului despre asta o făcu să nu ştie dacă să râdă sau să plângă.

— Nu, BB-8. Nu am o planetă în ochii.

Dar lacrimile continuau să-i curgă în timp ce se pătrundea mai adânc în oraş, şi renunță să mai încerce să-l convingă pe droid să o lase în pace.

Poate că într-o zi lucrurile se vor schimba, îşi spuse absentă în timp ce aştepta la rând să-i vină rândul. La fel ca vântul fierbinte, uscat al deşertului, realitatea o trezi când ajunse în față şi îşi descărcă bunurile. Îşi ascunse valul repulsie care o cuprinse. Poate că într-o zi, înainte ca universul să moară, Unkar Plutt va face o baie.

Negustorul îşi făcu obişnuitul spectacol de a-i inspecta bunurile, dar atenția lui era îndreptată, de fapt, asupra droidului rotund care se oprise în spatele ei şi uşor într-o parte.

— Două interlifturi. O să-ți dau un sfert de porție. Pentru ambele.

Ea reacționă imediat.

— Săptămâna trecută erau câte o jumătate de porție fiecare şi ai spus că vrei mai multe. Ea indică cele două dispozitive. Iată încă două.

Carnea lui Plutt se încreți.

— Condițiile s-au schimbat. El ridică unul dintre componente şi se încruntă la el. În plus, acestuia îi lipseşte o membrană. Nu-mi place să plătesc pentru echipamente incomplete. Înainte ca ea să poată obiecta mai departe, se aplecă. Şi droidul?

— Ce-i cu el? întrebă ea prudentă.

— Este cu tine?

Plutt zâmbi. Ceea ce, în cazul lui, era mai rău decât expresia lui obişnuită de indiferență.

— Voi plăti pentru el. Pare funcțional.

În spatele ei, BB-8 începu să scoată bipuri îngrijorat. Rey îl ignoră, intrigată.

— Ar putea fi.

— De ce nu l-ai oferit împreună cu interlifturile?

Plutt saliva. În mod normal, aceasta era semnalul pentru ca ea să fugă cât timp mai avea control asupra stomacului ei. De data aceasta ea îşi ignoră starea de vomă.

— După cum ai spus, este funcțional. Vorbea cu o indiferență studiată. Pot folosi oricând un droid funcțional prin casă.

Plutt începu să o contrazică.

— Ăsta? Cu ce ar putea fi de folos pentru cineva ca tine? Nu are membre pentru a te ajuta.

— Poate că mă bucur de companie. Ai spus că vei plăti. Cât de mult?

Plăcându-i aparent, Plutt nu se putut abține.

— Şaizeci de porții.

Cumva ea reuşi să-şi strunească reacția la o singură tresărire de muşchi. Şaizeci de porții ar hrăni-o pentru… pentru… Pentru foarte mult timp. Timp suficient pentru a face alte lucrări care fuseseră neglijate mult timp. Timp suficient pentru a se relaxa şi a-şi odihni oasele. Timp suficient pentru… *Lenevealã* era un cuvânt care dispăruse demult din vocabularul ei.

Scoțând bipuri furioase, BB-8 o înghionti din spate. Droidul urmărise conversația de la început şi nu-i plăcea întorsătura pe care o luase, chiar deloc.

— Taci, mormăi ea.

Fie droidul nu o înțelesese, fie îi ignora în mod voit instrucțiunile. Având prea puțină răbdare în privința mecanismelor neascultătoare, ea întinse mâna şi apăsă o secvență pe capul lui. Imediat, CAPUL alunecă în lateral până căzu la pământ. Nu mai

emiSe alte semnale sonore din unitatea de vorbire. Conştiinţa artificială era absentă acum şi era doar o piesă liniştită de maşinărie, un gunoi sferic.

Dar, în aparenţă, unul care deţinea o anumită valoare, îşi spuse ea însăşi. Cât de mult valora? Înainte de a fi de acord cu orice, era datoria ei să afle.

— O sută de porţii.

Plutt fu evident surprins de contraofertă şi la fel de evident de nefericit. Nu că ar fi fost străin de tocmeală. Recuperatorii nu ar fi recuperatori dacă nu s-ar tocmi frecvent pentru valoarea bunurilor lor. Era doar pentru că nu se aşteptase la asta de la ea, mai ales având în vedere ce-i oferise deja. Nu conta. Nimic nu conta în acest moment, cu excepţia dobândirii posesiei asupra droidului. Aşa că zâmbi din nou.

— Îndrăzneala a fost întotdeauna mai mare decât tine, Rey. Întotdeauna am admirat asta la tine.

— Da, da. Sunt minunată. Am încheiat afacerea sau nu?

Ea rămase inexpresivă.

— Cum pot rezista forţei personalităţii tale? răspunse el cu o îngrijorare batjocoritoare. O sută să fie. Cocoţat pe tronul său ponosit, se întoarse. După cum poţi să-ţi imaginezi, îmi va lua ceva timp să-ţi fac plata. Te rog, fii răbdătoare.

Lui Rey nu-i venea să creadă. Acceptase contraoferta! Nu o făcuse decât pentru a vedea expresia de pe faţa lui, fără să viseze vreodată că o va accepta atât de uşor. O sută de porţii complete! Nerăbdătoare, îşi deschise tolba pregătindu-se să primească recompensa preconizată. Asta era o încărcătură grea pe care nu avea de gând să se supere că o cară. Entuziasmul ei era atât de mare că începuse să bârfească cu Plutt cel detestat.

— Ce vei face cu droidul? Se deplasează bine, dar aşa cum ai subliniat, nu are membre cu care să te ajute.

— Oh, nu o să-l păstrez pentru mine. Plutt vorbi absent în timp ce continua să stivuiască porţii complete de nutriţie lângă scaunul său. Anumite grupuri au întrebat despre un droid de genul ăsta. Nu-i treaba mea pentru ce îl vor. Comercianţii inteligenţi nu cercetează prea mult motivaţiile clienţilor. Aruncă o privire spre ea. Dacă aflu, voi fi amabil şi te voi anunţa. Între timp, vreau să cred că acest schimb va fi bun pentru amândoi. La urma urmelor, acesta este cel mai bun tip de afaceri.

În timp ce el începu să introducă pachetele în sertarul de transfer, ea se apropie să le ia.

— Aşa te vreau, fetiţo.

Tonul lui lăsa impresia de ceva mai mult decât posesivitate falsă. În vocea lui se simţea dorinţă, ceea ce era ceva nou chiar şi pentru Unkar Plutt. O nerăbdare care nu se putea traduce decât în triumf. Fu nevoie de un efort real din partea ei să dea drumul la prima grămadă de pachete alimentare şi să-şi tragă mâna înapoi. Aruncă o privire spre droidul inert, gândindu-se intens. Pe urmă se uită înapoi la negustor.

— De fapt, droidul nu este de vânzare. Am făcut o greşeală.

Forţându-se să facă acest lucru, ea împinse grămada de pachete alimentare spre spatele sertarului de transfer. Plutt îşi ieşi din fire, nemaiputându-se stăpâni. Când vocea lui se ridică, ceilalţi recuperatori din cameră îşi ridicară privirea de la munca lor. Chiar şi pentru un negustor iritabil, izbucnirea lui era neobişnuită.

— Dragă, zbieră el, tonul contrazicându-i cuvintele folosite, noi am încheiat deja o afacere!

Rânjind ferm, ea îi imită observaţia anterioară.

— Condiţiile s-au schimbat.

Aplecându-se, ea reactivă droidul. Capul lui BB-8 se ridică imediat în poziţia sa dorsală naturală. Dacă droidul ar fi avut pleoape, ar fi clipit.

— Condiţiile s-au… Plutt părea gata să explodeze. Tu crezi că poţi fi sarcastică cu mine, fato? Crezi că poţi juca jocuri aici? Cine te crezi?

Se îndreptă de spate cu atâta mândrie cât putu să adune.

— Eu sunt un operator independent, recuperator de pe terenurile metalice, fără datorii şi obligaţii faţă de nimeni. În orice caz, nu faţă de un comerciant mărunt, pe nume Plutt.

— Eşti… Eşti… Negustorul încercă să se controleze. Tu n-ai nimic. Tu nu *eşti* nimic!

— Dimpotrivă, spuse ea, doar ce am spus cine sunt. Cât despre ce am, acestea ar fi libertatea şi mândria mea.

Murmurele de aprobare se ridicară din spatele ei, din vecinătatea meselor de lucru. Spusese cu voce tare ceea ce îşi doreau să spună toţi colegii şi compatrioţii ei, indiferent de specie, dar nu îndrăzneau. Cel puţin nu spre faţa urâtă a lui Plutt.

Cu toate pretenţiile de respect dispărute, Rey făcu un pas către scaun şi îi aruncă negustorului cocoţat pe el o privire atât de oţelită încât el tresări vizibil. BB-8 reacţionă cu un bip de admiraţie. Rezistând dorinţei de a-l mângâia liniştitor, Rey încheie relaţiile din ziua aceea cu Unkar Plutt.

— Droidul nu este de vânzare.

Apoi se întoarse şi se îndreptă spre ieşirea cortului mare, cu droidul bipăind emoţionat şi ţinând pasul cu ea fără efort.

Plutt o urmări plecând. Începu să se calmeze, cu mintea muncind sistematic. Confruntarea trecuse aproape dincolo de limite. Astfel de pierderi a controlului nu îl caracterizau. Pe parcursul negocierilor, el adesea ţipa, urla, bătea din când în când în raftul de serviciu din faţa lui. Dar tot timpul, în mod calculat. Era vorba doar despre afaceri, doar despre profit. Niciodată nu era ceva personal. Nici măcar acum, când fusese implicată Rey cea minunată, dar lipsită de respect. Era demn de milă, medită el în timp ce ridica un comunicator.

Îi răspunse o voce. Ignorându-l pe recuperatorul care încerca să se apropie, Plutt se întoarse şi-şi coborî vocea.

— Am ceva de muncă pentru tine.

Cu mâna liberă închise trântind intrarea de serviciu, lăsându-l pe recuperator cu tolba cu mărfuri în mână şi uitându-se în gol la spatele comerciantului.

* * *

Prăbuşit şi încătuşat pe scaun, Poe încă respira. Dincolo de asta, nu-i mai păsa prea mult de ce i se putea întâmpla. Nu era vina lui, îşi spunea încontinuu. Pentru o persoană obişnuită, oricât de puternică s-ar crede, să reziste sondării unei creaturi precum Kylo Ren era pur şi simplu imposibil. El încercase. Nu era nicio ruşine că eşuase. Nu-i păsa prea mult ce ar putea face cu el acum, deşi putea ghici. După ce le dăduse puţinul de valoare pe care îl deţinea, nu mai era de niciun folos pentru ei. Nu era nimic despre sistemele de arme ale X-interceptoarelor despre care Ordinul Întâi să nu ştie deja şi, ca simplu pilot, nu era de aşteptat să ştie nimic despre mişcări sau tactici militare. Devenise dispensabil. Nu, nu dispensabil. Mai puţin de atât. Era irelevant. Ca atare, se îndoia că îl vor ţine în viaţă. Nu va primi de mâncare, dar s-ar putea să devină el mâncare.

Capul i se ridică în timp ce uşa celulei de detenţie se deschise şi intră un soldat din trupele de şoc. Cel puţin, medită Poe, se va termina repede. Abia aşteapta să se elibereze de toate acele gânduri chinuitoare. Cu toate acestea, ceea ce spuse soldatul către singurul gardian din cameră îl surprinse.

— Îl duc pe prizonier la Kylo Ren.

Poe se încovoie pe scaun. Ce mai doreau de la el? Totul, orice lucru de valoare pe care îl ştiuse, era acum ştiut şi de ei. Trecuseră cu vederea vreun anumit rând din

chestionar? Nu se putea gândi la vreunul. Dealtfel, în momentul de față, mintea lui nu mai funcționa cum trebuie.

Gardianul se întrebă şi el.

— Nu mi s-a spus să te aştept. De ce ar vrea Ren să-l interogheze pe prizonier în afara celulei?

Vocea noului sosit se întunecă.

— Îndrăzneşti să pui la îndoială motivele lui Kylo Ren?

— Nu, nu, nu asta am vrut să spun! Eu…

Fără vreun alt cuvânt, gardianul eliberă prizonierul din cătuşele sale. Dură de două ori mai mult decât ar fi trebuit, deoarece nervozitatea bruscă a gardianului îl făcea să fie neîndemânatic.

Procedura cerea ca soldatul să-şi păstreze arma țintită spre prizonier încontinuu, cât timp mergeau împreună pe coridor. În alte timpuri, în alte locuri, Poe s-ar fi putut gândi să încerce să i-o smulgă. Dar era mult prea slăbit pentru a se gândi să facă un efort care probabil i-ar fi fost fatal. În orice caz, soldatul părea la fel de competent ca toți ceilalți de felul său şi nu arăta să-şi fi relaxat vigilența.

O altă împunsătură dură cu botul armei îl determină pe Poe să se poticnească şi aproape să cadă. Era atât de epuizat că nici nu mai putea să obiecteze sau să mormăie un blestem.

— Întoarce-te aici, îi porunci aspru soldatul.

Pasajul în care au intrat părea neobişnuit de îngust şi slab luminat. Spre deosebire de pasajul pe care tocmai îl părăsiseră, aici nu întâlniră nicio persoană. Nu erau trupe, nu erau tehnicieni, nu era echipaj în general.

O mână înmănuşată, care-l apucă strâns de umăr, îl opri. Poe privi la împrejurimile claustrofobice. Un loc ciudat pentru o execuție, gândi el resemnat. Se pare că nu aveau de gând să facă un spectacol din asta.

Soldatul vorbi repede şi pe un ton jos.

— Ascultă cu grijă şi fii atent. Dacă faci exact cum spun eu, te pot scoate de aici.

În creierul rănit al lui Poe se agită ceva asemănător competenței. Se întoarse şi aruncă o privire stupidă spre masca soldatului.

— Dacă… *ce*? Cine eşti?

În loc să răspundă, soldatul îşi scoase casca – cască care fusese curățată de sângele care fusese lăsat de mâna în cădere a soldatului ce murise jos, departe, pe planetă, în timpul unei bătălii minore pe un obscur colț al planetei Jakku.

— Vrei să taci şi să mă asculți? Asta-i o *evadare*. Te ajut să *scap*i.

Când stupefiatul Poe nu răspunse, soldatul îl scutură de umăr cu fermitate.

— Poți să pilotezi un vânător TIE?

În cele din urmă, Poe încetă să se mai holbeze la tânărul cu pielea întunecată şi îşi recăpătă vocea.

— Ce se petrece aici? Eşti… din *Rezistență*?

— *Ce?* Soldatul indică împrejurimile. Asta-i o nebunie! Cât timp crezi că ar rezista pe nava asta cineva cu simpatii pentru *Rezistență*? Eşti sub observație continuă. Este de ajuns să clipeşti unde nu trebuie şi înainte să-ți dai seama, tehnicienii psihologi sunt călare pe tine. Nu, eu vreau doar să te scot de aici. Aruncă o privire nervoasă în susul şi în josul coridorului îngust, slab luminat. Poți să zbori pe o…

Pentru că trecuse mult timp de când renunțase la orice seamăna cu speranța, lui Poe îi trebui mai mult de o clipă pentru a începe să şi-o redobândească.

— Pot să zbor cu orice. Cu aripi, fără aripi, cu ecou de forță push-pull, în sau în afara vitezei superluminice – arată-mi doar ce. Dar de ce mă ajuți?

Soldatul vorbi în timp ce privea nervos spre coridor.

— Pentru că este ceea ce trebuie să fac.

Poe clătină din cap, fără să-l creadă o secundă.

— Amice, dacă vrei să facem asta, atunci trebuie să fim sinceri unul cu celălalt.

Soldatul se uită lung la el.

— Am nevoie de un pilot.

Poe clătină din cap. Un rânjet larg îi apăru pe față.

— Ei bine, mă ai pe mine.

FN-2187 fu luat prin surprindere de acordul rapid al lui Poe.

— Da?

— Da, insistă Poe. Vom face asta. Adică, dacă mă poți duce la ceva care zboară.

Soldatul îşi strecură casca înapoi pe cap. Pentru moment, întreaga afacere se balansa pe muchia credibilității. *Era tras pe sfoară?* se întrebă Poe. Nemaiavând nevoie de el, devenise subiectul unor crude cercetări psihologice, urmând ca după stabilirea concluziilor să se descotorosească de el?

Totuşi, era ceva în legătură cu soldatul care îl făcea pe Poe să simtă că poate avea încredere în el. Comportamentul lui, aspectul lui. Exista ceva care spunea: *dă tot ce poți şi nu îți va părea rău că ai făcut-o.*

Soldatul arătă înapoi în direcția din care veniseră.

— Pe aici. Şi nu mai arăta atât de fericit. Optimismul nu se potriveşte cu profilul unui deținut.

Poe îşi coborî obedient capul şi adoptă o expresie cât mai morocănoasă posibil. Deodată, pe când intrau pe coridorul principal, îi apăru o urmă de zâmbet, doar pentru a fi rapid reprimat. Pe măsură ce nu îi intercepta nimeni şi nimeni nu punea la îndoială trecerea lor, Poe îndrăznea din ce în ce mai mult să-şi permită să spere. Ceea ce încercau ei se apropia de nebunie. Să evadezi din custodia Primului Ordin, ba chiar din interiorul unui Distrugător Spațial, era aproape imposibil.

Aproape.

Faptul că era greu de făcut aşa ceva, a funcționat în favoarea lor. Nu se putea ca un prizonier să încerce să scape, pentru că, pur şi simplu, prizonierii nu scapă. La fel cum nici soldații din trupele de şoc nu dezertează pentru a facilita o astfel de evadare.

Trupele obişnuite erau una, grupul de ofițeri ce veneau spre ei pe când intrau în hangar, era cu totul altceva. Cu față nemişcată orientată hotărât în jos, Poe se încordă şi se luptă să nu îi privească în ochi. Lângă el, soldatul îl înghionti uşor cu capătul blasterului şi mormăi încet.

— Stai calm, stai calm.

Poe înghiți în sec în timp ce ofițerii se apropiau – şi treceau pe lângă ei.

— Sunt calm, şopti Poe.

— Vorbeam cu mine, îi explică soldatul în timp pe când îşi mențineau metodic calea spre partea îndepărtată a incintei.

— Aoleu, şopti Poe, de data asta pentru sine.

— Prefă-te nervos, îl sfătui soldatul. Ca şi cum ai fi dus la execuție.

Poe înghiți.

— Multumesc pentru sfat.

Naveta de care se apropiau era un vânător TIE al Forțelor Speciale. Poe nu se putu abține – ridicând privirea, scană nava cu ochii. Dacă îi ignorai originea, unghiurile sale întunecate căpătau o frumusețe mortală. Nu se afla nimeni în apropiere de ea: nici tehnicieni, nici lucrători de întreținere şi nici paznici. Ce motiv ar fi putut avea să posteze un paznic lângă o navă în interiorul unui Distrugător Spațial?

Trapa de intrare era deschisă. Deschisă şi primitoare. Îi trebui ceva voință ca să nu o rupă la fugă. Nu se putea şti dacă vânătorul era funcțional sau dacă era monitorizat de securitatea automatizată a hangarului.

Hangarul era presurizat, desigur. Altfel nu ar fi în stare să speculeze despre astfel de lucruri, din moment ce ar fi o proteină rece, moartă, plutind prin spațiu. Cum se deschidea masivul portal de acces?

Fiecare lucru la timpul lui, îşi spuse el. *Să ajung mai întâi la navă. Apoi mai departe la bord. Să aflu dacă este operațională.*

Un droid tehnic se îndrepta spre ei, rostogolindu-se de-a lungul podelei deschise. Îl putu simți pe soldatul de lângă el cum se încorda. Îşi menținură ritmul şi direcția. La fel şi droidul. Era foarte aproape acum, optica lui fiind capabilă să înregistreze cu uşurință toate amănuntele despre prizonier şi escortă. Ce s-ar face dacă ar începe să pună întrebări?

Interogarea unui prizonier şi a gardianului nu făcea însă parte din protocolul unui droid tehnic. Acesta continuă să treacă pe lângă ei fără să scoată vreun bip care să semene cu o întrebare, nici măcar întâmplătoare.

IV

Interiorul vânătorului TIE era imaculat. Droizii şi tehnicienii îşi făceau bine treaba, lăsându-l gata pregătit pentru pilot şi tunar. Era un pilot adevărat cel care se instalase acum pe scaunul de comandă al cabinei de pilotaj. În ceea ce-l privea pe celălalt membru dispărut al echipajului, asta rămânea de văzut.

Dându-şi jos geaca însângerată care îl strângea, Poe examină panourile de instrumente dinaintea lui. Cu unele era familiarizat cu studiile sale profesionale despre navele Primului Ordin, cu altele din examinarea planurilor navelor Vechiului Imperiu. Ce nu recunoştea imediat, era sigur că putea învăța pe parcurs. Un vânător modern ca acesta îl va ierta în mod normal, computerele sale componente fiind proiectate pentru a compensa greşelile şi omisiunile pilotului. El se baza pe probabilitatea ca nava să corecteze automat orice greşeli minore de judecată.

Greşeli minore. Încă trebuia să zboare pe nenorocita asta.

Mişcarea din spatele lui îl făcu să se uite înapoi peste umăr. După ce îşi lepădase casca, soldatul care îl eliberase se aşeză singur în scaunul tunarului şi se străduia să-şi dea seama ce trebuia să facă. Poe încercă să arate siguranță în timp ce lovea instrumentele. Un urlet începu să se ridice din pupa navei.

— Întotdeauna am vrut să zbor cu o astfel de navă, spuse Poe. Poți să tragi?

— Pot trage cu orice a fost proiectat pentru trupele de la sol. Blastere.

Poe se gândi că tovarăşul său nu părea prea încrezător când vorbea.

— Este acelaşi principiu! Doar rezultatele sunt mult mai extinse. Comutatoarele din stânga ar trebui să fie pentru a comuta între tunuri, rachete sau puls. Foloseşte instrumente din dreapta pentru a ținti – lasă autoțintirea să te ajute – şi mecanismele de declanşare pentru a deschide focul.

Înclinându-se uşor înainte, soldatul încerca să absoarbă ceea ce vedea precum şi ceea ce îi spunea fostul prizonier. Erau mult mai multe instrumente decât cele despre care auzea. Care erau cele de care trebuia cu adevărat să-şi facă griji?

— Este foarte complicat, mărturisi el, şi nu sunt sigur de unde să încep. Poate dacă am fi aşteptat un moment sau două, astfel încât să-mi poți clarifica câteva lucruri?

Eliberat de cătuşe, apoi eliberat din captivitate, Poe nu avea chef pentru o instruire îndelungată. Oricum, se îndoia că putea avea ocazia pentru aşa ceva. În orice moment, cineva se putea întreba de ce vânătorul Forțelor Speciale îşi aprindea motoarele cu trapa închisă.

— Nu e timp, strigă el înapoi. Consideră că este o pregătire la locul de muncă!

Acționând doar instrumentele pe jumătate familiare, el convinse nava să se ridice. Din păcate, era încă legată de liniile de suport. Cablurile vibrară când se întinseră, ținând vânătorul TIE pe punte.

În camera principală de control pentru Hangarul Şase, un tehnician confuz se întoarse de la consola lui către ofițerul care se apropia din spatele lui.

— Domnule, avem o plecare neaprobatată din Cala Doi.

Colonelul Primului Ordin se opri, se întoarse şi se uită pe fereastra de vizualizare care dădea spre hangar. În capătul îndepărtat, se putea vedea un vânător încercând să se decupleze de cablurile suport. Nici aparentele mişcări pre-lansare şi nici faptul că încă mai avea cablul ataşat nu aveau niciun sens. Faptul că aveau loc simultan sugera o neglijență în serviciu – sau ceva de neconceput.

— Fă-mi legătura cu nava aia. Alertează-l pe comandantul navei, notifică-l pe Generalul Hux şi opriți naveta să decoleze!

Confuzia s-a extins exponențial prin tot *Finalizatorul*. Au fost alertate departamente care, în mod normal, nu aveau ce face cât timp nava era pe orbită în jurul planetelor paşnice. Personalul aflat în afara serviciului era trezit de sunetul alarmelor din comunicatoarele personale. Ordinele contradictorii zburau înainte şi înapoi între secțiunile năucite. O mare majoritate dintre cei avertizați răspundeau încet şi reticenți, încrezători că răspundeau doar la un nou exercițiu.

Trupele care erau adunate în grabă pe puntea hangarului luptându-se să împingă pe poziție platforma cu arme grele, nu aveau asemenea iluzii. *Sunetele* muzicale ale cablurilor care se rupeau de vânătorul TIE îi făceau să se mişte şi mai repede. Ofițerul însărcinat striga, dar nicio comandă nu putea pregăti arma mai repede decât timpul ei normal de încărcare. Era nevoie de încă puțin timp pentru a se alimenta complet. Văzând amenințarea care se pregătea de cealaltă parte a hangarului, Poe îi oferi însoțitorului său sfaturi urgente.

— Bine… acum ar fi momentul potrivit pentru a începe să tragi.

În spatele lui, privirea soldatului dezertor rătăcea disperată peste multitudinea de instrumente din fața sa.

— Voi face tot ce pot. Nu sunt sigur că pot să…

Un val masiv de explozii de la arsenalul principar al vânătorului TIE umplură hangarul. Amplasamentele interne de arme fură spulberate. Trupele şi tunurile mobile fură distruse. Vânătorii TIE parcați au fost transformați în ruine, fragmentele de fuselaj şi aripi sărind de pe punte, tavan şi pereți. O explozie colectivă demolă camera de control a hangarului. Acolo unde cu câteva momente mai înainte fusese calm, acum era balamuc, alarme şi focuri.

Acestea din urmă se opriră atunci când vânătorul se ridică, se roti pe axa proprie şi Poe activă modul de plecare al vânătorului TIE. Fusese blocată de controlorii hangarului dar când FN-2187 făcuse centrul de operațiuni să explodeze, toate echipamentele electronice care erau de regulă controlate de acolo deveniseră neutre. Vânătorul TIE al Forțelor Speciale nu mai avu greutăți în rezolvarea problemei, emițând automat directive necesare.

— Îmi pare rău, băieți! țipă soldatul aşezat pe scaunul tunarului, deşi nu îl auzea nimeni altcineva în afară de Poe.

Accelerând, vânătorul Forțelor Speciale zbură liber de pe flancul Distrugătorului Spațial, lăsând în urmă o mare de vânători TIE distruşi, trupe moarte şi o diversitate de materiale accesorii nefolositoare.

Poe se simțea din ce în ce mai confortabil cu instrumentele navetei. Într-o perioadă foarte scurtă de timp, dispoziția lui se schimbă de la fatalism la exaltare. Nu numai că era viu, nu numai că era liber, dar avea o navă! Şi ce navă: un vânător TIE al Forțelor Speciale. În timp ce manevra în jurul imensului Distrugător era sigur de un lucru: nimeni nu avea să-l facă din nou prizonier al Primului Ordin.

— Chestia asta chiar prinde viteză.

Clătină din cap admirativ. Ingineria de calitate nu cunoştea nicio politică.

— Nu voi pierde această şansă: le datorez unor oameni din acea navă un pic de răsplată. Vom distruge cât de multe sisteme de arme putem.

Soldatul se aşteptase să fugă cât mai departe şi cât de rapid putea vânătorul TIE.

— Nu ar trebui să intrăm în viteză superluminică cât mai repede?

Un rânjet scurt, fără umor, străbătu fața lui Poe.

— Cineva de pe navă m-a numit cel mai bun pilot din Rezistență. Nu aş vrea să-l dezamăgesc. Nu-ți face griji. Îți voi da eu ținte în care să tragi. Fii atent şi urmează-mi ordinele. Tăcu o clipă. Ce zici de asta? De fiecare dată când vezi Distrugătorul, tragi în el.

Încă nemulțumit de felul în care decurgea evadarea lor, FN-2187 se relaxă doar puțin.

— Pot să fac asta.

Nu era o navă, îşi spuse Poe în timp ce manevra cu grijă instrumentele manuale. Era o parte din el, o extensie a propriului său corp. În timp ce imensa navă spațială deschidea focul asupra lor, învârti şi întoarse vânătorul TIE, folosind predictorii precum şi propriile sale abilități pentru a se eschiva. Luând-o pe sub nava mamă, dansă înapoi prin goluri şi deschideri, executând manevre dincolo de abilitățile tuturor, exceptându-i pe cei mai buni piloți. Multe dintre ele erau la limita credibilității. Lui Poe nu-i păsa. Era liber şi zbura.

În spatele lui, soldatul renegat trăgea rafală după rafală, declanşând explozii într-o frenezie de distrugeri aleatorii care nu puteau decât să-i panicheze şi să-i deruteze pe cei aflați pe nava de deasupra lor. O pereche de tunuri le apăru înainte, dar soldatul părea mulțumit să tragă fără discriminare în tot ce vedea. Poe ştia că trebuia să schimbe asta, sau nu vor avea niciodată şansa de sări la viteză superluminică.

— La naiba, o să-ți apară o țintă. La dreapta mea, în stânga ta. O vezi?

Instrumentele de țintire afişară un mare amplasament de arme pe unul dintre ecranele din fața soldatului.

— Stai aşa. O văd.

Se pregăti, apoi declanşă focul exact în momentul în care talentul se uni cu instrumentele. Întregul amplasament de arme izbucni într-o minge de foc care se micşoră rapid. Resturile se învârteau în jurul lor în timp ce Poe trecu prin zona devastată, scuturile vânătorului apărându-i de orice nu putea el să evite direct. Incapabil să se abțină, soldatul scoase un urlet care răsună în cabina de pilotaj.

— *Da!* Ai văzut?

Poe cravaşă vânătorul TIE într-o parte a *Finalizatorului*.

— Ți-am spus că poți s-o faci! Care e numele tău?

— FN-2187.

— FN-cum?

— Acesta este singurul nume pe care mi l-au dat vreodată.

Durerea din vocea soldatului era prea umană. Şi mai era ceva. Ceva care îl împisese, dintre sutele, dintre miile de colegi, să lase în urmă confortul antrenamentului şi înregimentării, ceva care aprinsese o scânteie excepțională de individualism în el. Poe ştia că scânteia era prezentă în bărbatul din spatele lui şi acum el îşi propusese să se asigure că nu se va stinge. Dar de unde să înceapă?

— Dacă acesta este numele pe care ți l-au dat, atunci nu îl voi folosi. FN, da? Te voi striga Finn. Eşti de acord?

În spatele lui, soldatul se gândea. Un zâmbet încântat i se răspândi încet pe față.

— Da, Finn. Îmi place! Dar acum eşti cu un pas înaintea mea.

— Pardon?

— Nu-ți ştiu numele. Dacă îmi spui că este RS-736 sau ceva de genul asta, voi fi foarte confuz.

Pilotul trebui să râdă.

— Sunt Poe. Poe Dameron.

— Încântat să te cunosc, Poe!

— Încântat să te cunosc, Finn!

Stabilind o altă linie de atac, se pregăti să se arunce încă o dată spre inima Distrugătorului, ca un gândac care ataca o bantha.

Dar era un gândac cu o muşcătură foarte urâtă.

* * *

Pe puntea principală a *Finalizatorului*, Generalul Hux aruncă o privire peste umărul locotenentului Mitaka. Cum nu putea exista o singură stație centrală de comandă pe o navă atât de enormă ca Distrugătorul, consola lui Mitaka aproxima poziția

cât putea de eficient. Hux nu putea să creadă ce i se spunea. Nu numai că prizonierul scăpase, dar reuşise să-şi găsească drumul spre un hangar operațional, să urce la bordul unui vânător echipat şi gata de zbor şi acum distrugea totul în calea lui. Şi nu era orice fel de vânător, ci unul al Forțelor Speciale TIE. Dacă nu ar fi avut dovada chiar în fața lui, fiind o belea fățarnică în timp de perceptorii navei se străduiau să țină pasul cu nava furată, Hux nu ar fi crezut că este posibil.

Un tremur foarte uşor trecu prin punte. Vocea lui Mitaka era calmă, dar Hux îşi putea da seama că locotenentul cu părul întunecat era zguduit de ceea ce vedea.

— Ne-au distrus o întreagă baterie de armament defensiv. Şi continuă să atace. Nu fug.

Hux nu înțelegea. Era dincolo de orice înțelegere. Deținuții *fug* de închisori, nu rămân pentru a-i ataca pe gardieni. Acțiunea părea clar o dorință neclintită de sinucidere. Ceea ce ştia el despre prizonierul scăpat sugera clar dorința de a trăi. Ce anume se întâmplase care să-l schimbe? Sau, gândi Hux, profilul care fusese întocmit de tehnicienii psihologi era pur şi simplu greşit?

Profil formal sau nu, de un singur lucru era acum sigur: subestimaseră foarte mult ceea ce însemna un pilot al *Rezistenței* aflat în punctul de colaps fizic şi emoțional.

— Cuplează tunurile ventrale, ordonă Hux.

— Le aducem online, spuse Mitaka.

Oricât de aproape era traseul de zbor luat de pilotul evadat, Hux ştia că senzorii vor împiedica armele să tragă asupra propriei structuri a navei. Fiind un pilot excepțional, prizonierul scăpat ştia asta. Probabil că se baza pe asta, motiv pentru care continua să zboare atât de aproape de suprafața Distrugătorului în loc s-o ia la fugă în spațiul gol. Acum Hux se baza pe faptul că pilotul va avea aceeaşi strategie. Cu cât rămânea mai mult în sfera de influență armată a Distrugătorului, cu atât mai multe forțe putea trimite împotriva lui şi va avea o mai mică a doua şansă de a scăpa permanent.

Se auzi o voce în spatele lui: inconfundabilă, controlată şi clar nemulțumită.

— Este pilotul din *Rezistență*?

Hux se întoarse spre Kylo Ren. Fiind imposibil să vadă prin masca metalică, incapabil să-i perceapă ochii sau gura, trebuia să se bazeze pe schimbările subtile ale vocii şi tonului pentru a încerca să descifreze starea de spirit a omului înalt. Hux ştiu imediat că supărarea era egală dacă nu chiar depăşea propria lui consternare.

— Da, şi a avut ajutor.

Deşi lui Hux îi era greu să admită acest lucru, nu avea de ales.

— Unul de-al nostru. Verificăm acum registrele pentru a identifica ce soldat din trupele de şoc a fost.

În timp ce masca acoperitoare făcea dificil de înțeles pe ce se focusa atenția lui Ren, era clar că nu pe General.

— FN-2187.

Hux fu descurajat că Kylo Ren reuşise să afle identitatea soldatul fugar înaintea personalului propriu de comandă al navei. Totuşi, Ren avea acces la foarte multe aspecte ale cunoaşterii la care muritorii obişnuiți ca el însuşi nu aveau acces. Hux ştia asta. Ar fi întrebat mai multe, dar figura înaltă se întorsese şi se îndepărtase. Indiferența lui Ren era mult mai neliniştitoare decât o insultă directă. Nemaigândindu-se la întâlnirea dintre ei, Hux îşi îndreptă atenția înapoi spre consola locotenentului.

— Tunurile ventrale sunt gata, raportă locotenentul.

— Deschide focul, ordonă Hux.

* * *

O detunătură o urma pe alta în timp ce sistemele de arme ale *Finalizatorului* se străduiau să izoleze vânătorul TIE de resturile printre care acesta dansa. Poe își schimba încontinuu calea de zbor, nefăcând niciodată ceva previzibil, folosind distrugerile pe care el și însoțitorul său le făcuseră deja pentru a deruta predictorii care erau parte integrantă a sistemelor de operare ale tunurilor mari. Deși mai multe resturi ofereau mai multă acoperire, Poe știa că nu putea să mențină astfel de manevre pentru totdeauna. În cele din urmă, distrugerile pe care el și Finn le făcuseră aveau să fie transformate în fragmente, apoi în pulbere, de eforturile armelor Distrugătorului. Nemaiavând unde să se ascundă, vânătorul TIE ar fi fost lovit, în cele din urmă, de o rază laser puternică. Asta ar fi însemnat sfârșitul jocului. Înainte să se întâmple asta, trebuiau să plece.

Fără îndoială, fiecare tunar și operator de sisteme de arme de pe Distrugător, abia aștepta ca vânătorul furat să se pregătească să facă saltul la viteză superluminică. Atenția lor se va concentra asupra acelor direcții, departe de navă și spre întunericul mare. Ultimul lucru la care s-ar aștepta ar fi ca cineva să scape din vecinătatea planetei Jakku îndreptându-se spre Jakku.

În timp ce trimitea vânătorul TIE urlând spre lumea deșertică de dedesubt, o mână se întinse înainte și în jos pentru a-l bate pe umăr.

— Stai, nu-i bine! Unde te duci?

În spatele lor, izbucniră câteva rafale discontinue din armele Distrugătorului Spațial. Ar fi nevoie de foarte puțin timp pentru ca puternica navă să-și aducă toată puterea de foc asupra vânătorului care fugea. Dar un pilot ca Poe avea nevoie de foarte puțin timp.

— Adică, unde *mergem*. Înapoi pe Jakku, acolo mergem.

Ca și cum, gândi el, globul cu maro și galben ce se mărea rapid în fața lor nu era suficient de indicativ. Dar putea înțelege confuzia lui Finn. Ce făceau nu avea niciun sens. Era întotdeauna, după cum știa, cea mai bună metodă de a evita predictibilitatea. Chiar dacă era cam nebunesc.

— *Ce?* Jakku? Nu, nu, nu! Poe, trebuie să ieșim din acest *sistem*!

Vânătorul se zgudui nebunește, când fu aproape să fie atins de Distrugător și Poe se luptă să deruteze orice urmăritor automat. Vocea lui Finn deveni mai calmă, dar numai puțin.

— Oh, bine, am înțeles. Vom trece prin atmosferă, vom înconjura planeta și vom intra în viteză superluminică de pe partea cealaltă, în afara razei de acțiune a Distrugătorului, nu? *Corect?* Spune-mi că am dreptate, Poe.

Poe nu se deranjă să clatine din cap, concentrându-se pe timpii minunați de răspuns ai vânătorului.

— Trebuie să ajung la droidul meu înainte să o facă Primul Ordin!

Finn se uită spre ceafa pilotului.

— *Droidul* tău? Ce treabă are droidul cu evadarea?

— Nu este vorba despre evadare. Nimic din toată problema asta nu se referă la evadare.

— Erai gata să mă păcălești. Simțindu-se ușor amorțit, Finn se prăbuși înapoi în scaun. Trebuie, într-adevăr, să-ți placă *foarte mult* de acest droid.

— Este o unitate BB. Nu mai este altul ca el. Cu portocaliu și alb. Cu totul unic și complet neprețuit.

Vocea lui Finn se ridică din nou.

— Nu-mi pasă *ce culoare are*! Nu-mi pasă dacă este capabil de invizibilitate! Niciun droid nu poate fi atât de important!

Poe lăsă să-i scape un mormăit de cunoscător.

— Acesta este, amice.

— Bine, contracară Finn, spui că este important. Îți voi spune eu ce e important, *amice*. Să ne depărtăm cât de mult putem și cât de repede putem de Primul Ordin și de

reprezentanții săi! *Asta* este important. Pentru mine, cel puțin. Coborî vocea. Ți-am salvat viața, Poe. Cel puțin, mi-o datorezi pe a mea. Dacă ne întoarcem pe Jakku, *murim*.

— Trebuie să riscăm. Poziția pilotului era de necontestat. Nu este vorba de viața mea sau de a ta. Îmi pare rău, Finn, dar sunt lucruri mult mai mari în joc. S-au pus în mişcare forțe cu care trebuie să ne descurcăm. Din păcate, eu par a fi în centrul lor. Este o responsabilitate la care nu pot renunța – nu o voi face. Îmi pare rău că ai fost prins la mijloc, dar nu pot face nimic în privința asta.

— Nu-mi pasă cât de important este acest droid al tău, sau în ce sunteți implicați. Pentru noi amândoi, Jakku este sinonim cu moartea.

Poe nu putu contesta logica lui Finn, aşa că o ignoră – aşa cum lăsase deoparte orice motiv când se repezise în sat, într-o încercare zadarnică de a-i salva viața lui Lor San Tekka. Desigur, îşi aminti el, nici aia nu s-a terminat prea bine. Dar era sincer. Depusese un jurământ pentru *Rezistență* şi nu avea nicio intenție să-l încalce acum. Oricât de mici erau şansele. Respiră adânc. Deşi însemna că încălca protocolul, Finn merita să ştie.

— Droidul meu are o hartă care duce la Luke Skywalker.

Finn avu nevoie de un moment – un moment lung – pentru a înțelege pe deplin declarația pilotului.

— Trebuie că *glumeşti*! Skywalk... Niciodată n-ar fi trebuit să te salvez!

Chiar în timp ce vorbea, o rafală dinspre Distrugător interceptă cel mai recent efort de evitare al lui Poe. Scânteile zburau prin cabina de pilotaj, urmate de o erupție de fum acru şi vapori. Motoarele vânătorului răbufniră sălbatic, lăsând nava fără control. Şi pentru că se îndrepta direct spre suprafața planetei Jakku, îşi continuă cursa într-acolo – scăpat de sub control.

Finn renunță să caute ceva în care să tragă pentru că instrumentele din fața lui erau complet moarte. Tuşind, luptând să respire, strigă înspre pilot.

— Toate sistemele de arme sunt dezactivate! Controalele mele sunt neutralizate! Cum este la tine?

Nu primi niciun răspuns, cu excepția sunetelor stridente, acum continue, ale alarmelor vânătorului. Finn dădu cu mâna spre fumul din ce în ce mai dens în timp ce se aplecă spre noul său prieten – dar se întoarse cu groază. Poe nu mai mişca. Avea ochii închişi. Sângele îi curgea pe față.

— Nu-nuuuuu! *Poe!*

Nu veni niciun răspuns din partea pilotului inconştient. Uitându-se la el în spațiul limitat, plin de fum, al cabinei, cu ochii plini de lacrimi ca răspuns la aerul din ce în ce mai rău, Finn nici măcar nu putea spune dacă celălalt mai era în viață. Negrul spațiului dispăruse acum, complet eliminat de suprafața din ce în ce mai apropiată a lui Jakku. Chiar dacă ar fi putut cumva să-i ia locul lui Poe, Finn ştia că nu putea ateriza în siguranță nici măcar o navetă întreagă, cu atât mai puțin una deteriorată. Găsi însă locația mecanismului de ejectare a scaunului său. Dotat cu un levier manual în caz de defecțiune totală a electronicii, acesta era clar marcat. Apucând mânerul, îl smuci cât de tare putu. Nu era nevoie de muşchi suplimentari şi nici de adrenalină suplimentară. Mânerul se mişcă lin şi fără rezistență. O clipă mai târziu, îşi simți trupul desprins de vânătorul TIE. Universul se învârti sălbatic în jurul lui şi, pentru un scurt moment, privirea îi fu plină de o alternanță de imagini ale planetei galbene, ale spațiului negru şi ale norilor albi.

Apoi leşină.

* * *

Pe puntea de comandă a *Finalizatorului*, Generalul Hux se îndepărtă de stația de lucru a lui Mitaka. Umblând de la consolă la consolă, continuă să-i întrebe pe tehnicieni

şi pe ofițerii de control a armelor. Anxietatea care se ridicase în el, dar pe care reuşise să o păstreze sub control fu foarte uşurată când un tehnician ridică privirea spre el.

— Au fost loviți.

Expresia lui Hux nu se schimbă, dar în interior simți o uşurare considerabilă. Studie consola tehnicianului, privirea mutându-se rapid de la o citire la alta. Detaliile care erau afişate păreau concludente, dar în această chestiune nu era loc pentru doar nouăzeci şi nouă la sută certitudine; nu era loc pentru ambiguitate analitică.

— Distruşi?

Răspunsul tehnicianului în timp ce-şi studia instrumentele confirmă prudența Generalului.

— Doar dezactivați, se pare.

Hux se aplecă mai aproape.

— Ar putea încerca să ne înşele.

— Dacă da, relată tehnicianul, împinge vânătorul spre limite grave. Senzorii arată că bucăți din navă se detaşează şi cad. Astfel de acțiuni nu pot fi efectuate de pilotul însuşi ci trebuie să fie rezultatul faptului că nava a suferit pagube grave. Se opri o clipă, apoi adăugă. Rămân la părerea mea originală, domnule. Nimeni nu ar alege să se implice voluntar într-o coborâre ca cea din prezent a vânătorului.

— Foarte bine, atunci, recunoscu Hux. Sunt dezactivați, poate chiar definitiv. Având în vedere asta şi ceea ce poți citi despre vectorul lor prezent, care este locația probabilă de prăbuşire?

Încă o dată tehnicianul îşi analiză citirile.

— Este probabil ca vânătorul să se prăbuşească undeva în Pustiul Goazon. De la această distanță şi dată fiind topografia zonei în cauză, este imposibil de prezis exact unghiul şi viteza cu care se va lovi.

Hux dădu din cap gânditor.

— Se întorceau pentru droid. Asta-i singura explicație care are vreun sens. Altfel ar fi încercat să intre în viteză superluminică imediat ce pilotul s-ar fi săturat să ne tachineze. Ridică uşor din umeri. Nu mai contează acum. Sau cel puțin nu va mai conta odată ce este confirmată încetarea acestei întreruperi regretabile. Trimite o echipă către locul probabil de prăbuşire şi spune-le să scaneze nu numai epava, ci şi zona înconjurătoare. Dacă nu pot găsi cadavre, atunci să aspire resturile. Nu voi accepta că pilotul şi trădătorul sunt amândoi morți până când nu voi avea o dovadă biologică tangibilă.

Tonul lui se întunecă doar uşor, dar fu suficient pentru ca tehnicianul să-şi dorească ca ofițerul superior să-şi reia plimbarea.

— Urmele biologice sunt acceptabile, murmură Hux, dar câteva cranii ar fi mai bune.

* * *

Lui Finn i se păru de parcă îi trebuise mai mult timp să scape din legăturile scaunul ejector încapsulat al tunarului decât îi trebuise să cadă de la vânătorul care se prăbuşea până pe suprafața planetei. Clemele şi cataramele, bretele şi spuma care erau menite să-l pună jos întreg, acum păreau concepute să-l împiedice să se ridice vreodată pe propriile sale picioare. Era o anumită rutină care trebuia respectată – mai întâi acest mecanism, apoi acest buton, apoi trebuie glisată asta pentru a debloca – înainte ca echipamentul să poată fi convins să-l lase să plece. Sau mai degrabă, gândi el frenetic, să-i dea drumul. În cele din urmă, reuşi să se elibereze de încâlciturile legăturilor de siguranță. Clătinându-se eliberat, se uită împrejurul lui. Îi scăzu moralul. Era viu, dar dacă luai în calcul mediul în care se afla în prezent, nu va fi pentru mult timp. Câmpul de dune sumbre se întindea în toate direcțiile, spre fiecare orizont. Cumva, cerul

albastru şi nisipul păreau acum mai neplăcute decât negrul spațiului. Navele de război care fuseseră în mare parte casa lui erau lumi mici sigilate, cu mediu controlat. Orice aveai nevoie, era disponibil imediat, la îndemână. Mâncare, apă, divertisment, facilități de dormit – toate erau la doar câțiva paşi. Era mai mult decât ironic că cineva care se simțea confortabil în imensitatea spațiului, trebuia brusc se sufere de puțină agorafobie. Aruncând ochii spre cer, se aşteptă să vadă una sau două nave transportoare căzând prin nori într-o urmărire periculoasă. Însă privirea lui fu răsplătită doar de vederea unei perechi de zburători autohtoni care se îndreptau spre sud. Arătau, decise el neplăcut impresionat, prea mari pentru a fi ierbivore.

Cel puțin nu făceau înconjurul locul unde aterizase – sau unde era el. Încă.

Altceva se vedea peste dunele dinspre est. Fum. Vântul nu mai sufla, permițându-i să se ridice într-o coloană în loc să fie suflat în lateral şi dispersat. Altfel l-ar fi observat mai devreme, în ciuda extenuării. Cineva făcea focul în acest loc părăsit sau... Porni spre el, luptându-se cu rămăşițele armurii sale. Logica îi spunea că nimeni nu ar fi putut supraviețui prăbuşirii vânătorului fără a se ejecta înainte, cum făcuse el. Dar logica insista şi asupra faptului că era imposibilă evadarea dintr-o navă spațială a Primului Ordin şi ei făcuseră asta. Nu că ar conta faptul că se găsea aici, rătăcind în viață printre dune. De un lucru era sigur: foştii săi colegi nu ar înțelege, indiferent cât de mult ar fi încercat să le explice. Nimeni nu fugise de Primul Ordin şi supraviețuise.

Nisipul îi supse picioarele în timp ce se îndrepta spre fumul care se ridica.

— Poe! Spune ceva dacă mă poți auzi! *Poe!*

Nu se aştepta la un răspuns, dar spera să audă unul.

Flăcările se alăturaseră fumului, învăluind epava vânătorului TIE. Construit mai robust decât naveta tipică a clasei sale, cea a Forțelor Speciale supraviețuise prăbuşirii, deşi nu intactă. Resturile de impact era împrăştiate pe o arie largă. Având grijă să nu se taie în cioburile răsucite de metal şi compozit încă fierbinte, se avântă prin căldură şi aburi până când ajunse la cabina de pilotaj. Zăcea zdrobită şi deschisă spre aerul deşertului. Încercând să-şi protejeze ochii împotriva fumului, Finn se apropie. Ceva... era ceva acolo care ieşea din epavă. Un braț.

Ignorând căldura şi flăcările, Finn se apropie până până când putu să îl apuce. Mai întâi cu o mână, apoi cu amândouă, apoi trase – şi veni liberă în mâna lui. Fără braț, fără corp: doar geaca lui Poe. Frustrat, o aruncă deoparte şi încercă să intre în cabina stricată. Fumul şi căldura intense făceau imposibil pentru el chiar să vadă, cu atât mai puțin să intre înăuntru.

— *Poe!*

Simți că picioarele încep să se ducă de sub el. Dar nu se împleticeau, terenul era de vină. Privind în jos, văzu că nisipul începe să alunece sub el. Picioarele îi erau deja pe jumătate acoperite. Se scufunda. În fața lui, rămăşițele navei începeau să alunece în pustiul în care ajunseseră să se odihnească. Nisipul se ridica în sus pe aripi şi ajungea spre cabina deschisă. Dacă nu se îndepărta de nisipul mişcător, era clar că i se va alătura vânătorului în încarcerarea prematură. Începu să se retragă frenetic, urlând spre nava care dispărea.

— *POE!*

Se ducea. În jos, în jos în nisip, până la o adâncime ce nu putea fi imaginată. Poate chiar sub suprafață, gândi el în timp ce se agita pentru a găsi un loc sigur în care să stea. Sau poate mult, mult mai adânc. Cu cât nisipul acoperea mai mult din vânător, cu atât se scufunda mai repede, până când, în câteva clipe dispăru complet. I se alăturară cea mai mare parte a resturilor pe care aterizarea dură le aruncase primprejur. Nu mai era nimic. Nimic care să arate aceea ce...

O explozie violentă izbucni aproape de sub picioarele sale, aruncându-l amețit înapoi. Pentru o clipă, mingea de foc substanțial care se ridică spre cer pâlpâi furioasă în negru şi roşu înainte de a se disipa în atmosferă. Fiind din nou sigur pe picioare, se

năpusti înainte. În loc de vânătorul TIE dispărut, erau nişte resturi împrăştiate şi nisip topit. Nimic mai mult şi cu siguranță niciun semn că fusese vreo altă ființă umană. Spre deosebire de navetă, în cazul însoțitorului său nu existau fragmente supraviețuitoare.

Epuizat şi copleşit, începu să dea cu piciorul prin nisip, ca şi cum expunerea unui strat inferior putea dezvălui ceva, orice, familiar sau încurajator. Dar fiecare lovitură dezvăluia doar mai mult nisip. Privind în jur sălbatic, văzu doar dune tăcute. Parcă nimic nu ar fi atins vreodată acest loc; cu siguranță nu mâna civilizației.

Scăpase. Supraviețuise. Aterizase intact şi aparent nevătămat. Şi după aspectul lucrurilor, era la fel de mort ca şi cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Inhală adânc, apoi țipă la planeta goală, ştiind că nu era nimeni în jur care să-l audă.

— NU... ŞTIU CE... SĂ FAC!

V

Părea imposibil ca ziua să poată deveni mai fierbinte. Cu toate că era o zi plină de imposibilități, una după alta, totuşi Finn nu fu surprins de căldura care continua să se intensifice. Făcând ochii mici în lumina orbitoare, nu văzu nimic în fața lui, decât nisip. Nisip întrerupt de câmpuri ocazionale de sare, apoi urmat de mai mult nisip. Nimic altceva decât nisip în stânga lui, nisip în dreapta lui, nisip în spate…

O formă venea spre el, cu marginile conturându-se clar, în mod clar nefiind un miraj îndepărtat. Nici tăcut. Un urlet în creştere, inconstant, însoțea vedenia ce se extindea rapidă. Un vehicul! Era un fel de ambarcațiune, aici, în acest nimic blestemat şi venea direct spre el! Amețit, ridică brațele şi începu să strige cât de tare îi permitea gâtul uscat.

— Hei! Aici! Aici! *Hei!*

În acest moment nu-i păsa cine era în vehicul, nici măcar dacă era ocupat de adepții Primului Ordin. Orice, oricine, atât timp cât puteau să-i dea puțină apă. Speederul era mare, ponosit şi plin cu o varietate de tâlhari reprezentând mai multe specii diferite – niciuna dintre ele cunoscută pentru compasiunea ei. Strigând la el şi făcând gesturi obscene, zburară pe lângă el, fără să încetinească, lăsând în urmă numai praf uscat şi râsete batjocoritoare.

— Mulțumesc! La sarcasmul vocal adăugă o plecăciune batjocoritoare. Oh, da, stimați colegi călători, vă mulțumesc foarte mult! Mulțumesc mult!

Continuă să mormăie în barbă, folosind cuvinte şi fraze dintr-o jumătate de duzină lumi care l-ar fi degradat în rang dacă le-ar fi folosit în prezența unui ofițer.

Ştia că nu mai era nevoie să se preocupe de ceva de genul acesta. Nu mai era un soldat în slujba Primului Ordin. Dacă va trebui vreodată să fie printre adepții săi, ultimul lucru care l-ar putea îngrijora era să-şi cenzureze limbajul utilizat.

Unde se afla? Această rătăcire printre şi peste dune nu îl ducea nicăieri. Avea nevoie de un țel, de o destinație. Ridică privirea. Pentru a găsi o destinație, avea nevoie să obțină o vedere mai amănunțită asupra împrejurimilor. Există sarcini fizice mai descurajante decât urcarea unei dune abrupte de nisip, dar puține care să fie la fel de frustrante. Aluneca un pas înapoi pentru fiecare doi în sus, asta presupunând că urcând nu-i aluneca piciorul şi se rostogolea până înapoi la poalele dunei de nisip. Hotărât să ajungă în vârf, Finn continuă să lupte, agitându-şi picioarele, până când în cele din urmă ajunse pe creasta unui mic munte nisipos. Prima privire asupra împrejurimilor sale fu deprimantă, aşa se temuse: şi mai mult nisip, îngrămădit în dune puțin mai mici. Dar în depărtare, în stânga lui, era cumva… putea fi…

Da! O aşezare! Nu ştia ce tip de aşezare, dar ar trebui să aibă apă şi hrană şi umbră. Dacă era extraordinar de norocos, s-ar putea să fie chiar destinația găştii cacofonice care trecuse pe lângă el, în speeder, strigând. Nu i-ar displăcea să-i întâlnească din nou pe câțiva dintre acei călători fanfaroni – după ce s-ar răcori şi şi-ar recâştiga puterea, desigur. Porni cu grijă în jos spre partea îndepărtată a dunei urcată atât de dureros. Cel puțin acum avea o destinație.

Nu era încă dispus să-şi permită nicio speranță.

* * *

Imaginile tridimensionale erau banale: istoricul de personal şi de instruire al soldatului. Cu toate acestea, Hux analiza totul cu grijă. Când analiza un profil psihologic în căutarea unei anomalii, căuta indiciile mici. Un pic de corespondență, un citat favorit,

chiar postura individului în cauză. Oricare dintre acestea ar putea fi suficient pentru a explica comportamentul inexplicabil al soldatului. Nu se aştepta să găsească o imagine cu FN-2187, care ținea un panou pe care să scrie: *Am de gând s-o iau razna, să eliberez un prizonier şi să fur un vânător TIE*. Dacă existau indicii de dezechilibru mental sau simpatii pentru *Rezistență* în dosarul soldatului, Hux se aştepta să fie subtile, nu flagrante. Dar până acum nu era nimic. Nimic care să sugereze că FN-2187 ar putea ajunge într-o bună zi renegat. Nimic care să indice că este altceva decât un reprezentant al celor de felul său, care nu era diferit de tovarăşii săi. Nimic nu-l distingea ca persoană, ca soldat, ca excepție.

Când se gândea la asta, medită Hux, faptul că FN-2187 fusese atât de obişnuit, cu mintea amorțită, era mai neliniştitor decât dacă istoricul lui ar fi fost plin de acțiuni semi-trădătoare şi de episoade *aproape* psihotice. Sugera că în rândurile lor puteau fi şi alții ca el. Nu li se putea permite să afle ce făcuse. Tehnicienii psihologi munceau deja din greu la consilierea celor care avuseseră contact cu el, chiar nesemnificativ, prin interacțiune cotidiană sau în cursul zborului său violent. Întregul incident trebuia să fie acoperit, ascuns şi îngropat ca nu cumva germenul infecțios să se răspândească printre ei. Hux ştia că o forță de luptă competentă nu avea în niciun caz nevoie de izbucniri neprevăzute de individualitate.

Lumina de la holoimagini se reflectă în figura îmbrăcată în crom care stătea lângă el.

— Nimic de remarcat, spuse Phasma. FN-2187 a fost atribuit diviziei mele, a primit o pregătire suplimentară de specialitate, a fost evaluat şi trimis la recondiționare.

Hux clătină încet din cap în timp ce continua să cerceteze înregistrările. Dacă ieşea ceva în evidență în istoricul soldatului FN-2187, era banalitatea lui excepțională.

— Nu există semne anterioare de neconformitate. Nu ceva de genul să-i răspundă unui superior. Părea atât de obişnuit încât era aproape invizibil.

— Acesta a fost primul lui delict. Phasma nu trăda decât interes profesional pentru episod sau pentru bărbat. Este singurul lui delict.

Intrând în cameră, Kylo Ren veni să li se alăture.

— Aflarea defectului în metodele tale de antrenament nu va ajuta la recuperarea droidului.

Deşi masca îi ascundea expresia facială, furia ce sclipea de sub comportamentul lui calm era aproape palpabilă.

— Şi totuşi, există preocupări mai mari, insistă Hux.

Era evident atât din tonul lui Hux, cât şi din limbajul corpului că nu-i plăcea de noul venit. Sentimentul era reciproc; niciunul nu făcea eforturi pentru a-şi ascunde disprețul.

— Nu pentru mine.

Tipic pentru Ren, gândi Hux. *Egoist, arogant, indiferent la interesele altora.*

— Liderul Suprem a explicat clar că *Rezistența* nu a dobândit harta spre Skywalker. Trebuie să capturăm droidul dacă putem. Să-l distrugem dacă trebuie.

Ren se opri să se gândească la cuvintele Generalului.

— O sarcină suficient de simplă, sau cel puțin aşa părea. Găsiți un droid. Cât de capabili sunt soldații tăi, Generale?

Hux se îndepărtă de holodosarul soldatului. Îl respecta pe Ren şi abilitățile lui, dar nu se temea de el. Nu ajunsese la rangul de general în forțele Primului Ordin arătând frică.

— Nu-mi vei pune la îndoială metodele.

— Ce metode ar fi acestea, Generale? Cele care-i permit unui simplu soldat să elibereze din închisoare un prizonier important, să îl escorteze la un hangar operațional şi să-l ajute în lupta lui de eliberare? Ce metodele învață o astfel de experiență? Evident,

cel puțin o parte din trupele tale sunt pricepute la înaltă trădare. Poate că Liderul Snoke ar trebui să ia în considerare utilizarea unei armate de clone.

Hux se abținu cu mare dificultate.

— Oamenii mei primesc o instruire excepțională. Sunt programați de la naştere pentru a fi loiali unul altuia, ofițerilor lor şi Ordinului. Apariția unei singure anomalii nu îți dă dreptul să pui la îndoială metodele care au fost rafinate prin…

Ren întrerupse apărarea pasionată a Generalului.

— Să ții harta departe de mâinile Rezistenței nu ar trebui să fie o problemă. Da?

— Din nou, această hartă. Care, din câte ştiu poate că există sau nu.

Vocea lui Ren se întunecă până la un nivel care o determină pe Phasma să facă un pas înapoi.

— Nu cred că îmi pasă de concluziile tale, Generale. Ai fi înțelept dacă ai păstra pentru tine astfel de gânduri. Ai fi înțelept dacă nu le-ai gândi.

Hux se ținu tare.

— Sunt dator să lupt pentru Primul Ordin cu fiecare frântură de informație, fiecare rest de material şi fiecare soldat funcțional de sub comanda mea. Asta a fost în jurământul pe care l-am depus. Acesta este jurământul pe care am jurat să-l respect.

Privirea lui nu se mişcă de pe mască.

— Nu era nimic în el despre servirea intereselor auxiliare ale indivizilor, indiferent de rangul lor ridicat sau cât de înaltă este importanța lor percepută. Fii atent, Ren, ca *interesele tale personale* să nu interfereze cu ordinele directe ale Liderului Snoke.

Dacă Kylo Ren era ofensat de îndrăzneala Generalului, nu o arăta. Ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut între ei, el continuă.

— Ai examinat împreună cu tehnicienii scanările detaliate ale zonei în care s-a prăbuşit vânătorul TIE furat? Regiunea respectivă are doar o singură localitate importantă: Avanpostul Niima. Dacă droidul încă funcționează, va încerca instinctiv să se ascundă acolo.

Bucuros de oportunitatea de a schimba subiectul, precum şi de a raporta ceva pozitiv, Hux răspunse pe un ton mai plăcut al vocii.

— Sunt de acord. Mai mult, am găsit armura trădătorului. A fost lăsată de-a lungul unei urme singulare în deşert, unde fusese abandonată. Deşi urmele care se pot vedea sunt întrerupte printre dune, ele formează un model consecvent care se îndreaptă spre Niima. Îi zâmbi subțire lui Ren. O echipă de intervenție este deja pe drum.

— Bine. Sunt încântat să văd că te ocupi personal de acest lucru, Generale. De recuperarea droidului – de preferință nevătămat.

Înainte ca Hux să poată obiecta din nou, Ren se întoarse şi plecă înapoi cum venise. Dacă a simțit ura curgând în direcția lui din ofițerul superior aflat în spate, a ales să nu-i răspundă.

* * *

Soarele lui Jakku îl arsese, îl deshidratase şi îl chinuise – dar nu îl învinsese. Nu încă. Ce era o mică arsură de soare, îşi spuse Finn, pentru cineva care a sfidat Primul Ordin, l-a eliberat pe prizonier şi a făcut provocat ravagii unui Distrugător Spațial? Asta spunea creierul lui. Corpul său îl contrazicea, strigându-şi nemulțumirea pentru tratamentul său recent şi amenințând să cedeze în orice moment, în timp ce el se împleticea, în sfârşit în Avanpostul Niima. Părți vechi de nave se ridicau în jurul lui; relicve ale vremurilor mai bune, heralzi ai călătoriilor spațiale din trecut. Comercianții şi negustorii îl priveau speculativ. Finn nu purta nimic de valoare, cu excepția organelor sale şi, judecând după exteriorul său, nici părțile sale interioare nu erau de natură să fie foarte valoroase. Niste recuperatori arătau spre el şi glumeau. Alții, după ce suferiseră în

mod similar de suflarea nisipului, a pietrelor şi a soarelui, îşi murmurau simpatia. Acesta fu tot ajutorul oferit străinului. Avanpostul Niima nu-i menaja pe cei slabi.

Ceva plat, gras şi urât bea dintr-un jgheab cu apă deschisă. Aruncându-i o privire, Finn nu-şi putu imagina ce ar putea fi posibil să ofere o astfel de creatură pentru ca cineva să-i dea de băut. Nu arăta nici prietenos, nici comestibil. Dar nu-i păsa de asta. Apa era cea care îl interesa, şi spre apă alerga. Căuşurile mâinilor s-au cufundat, au dus lichidul murdar la gură şi l-au ținut acolo pentru ca el să-l soarbă. Se simțea minunat pe buzele lui, dar avu un gust groaznic când se duse în jos pe gât. Scuipă, revoltat. Totuşi, era rândul corpului său să treacă peste creier. Luptând cu impulsul de greață, bău mai departe. Grămada hidoasă de carne cu patru picioare, despre care urma să afle mai târziu că era numită happabore[6], îl privi ca o cucuvea dar, altfel, îl ignoră. Din câte ştia sau îi păsa lui Finn, patrupedul îndesat îl găsea, probabil la fel de dezgustător.

* * *

În timp ce Rey îngenunchea lângă BB-8, droidul excitat bipăia nebuneşte.

— Uşor, uşor – vei rămâne fără energie! Bătu flancul curbat de metal de lângă ea. *Cu plăcere* pentru că nu te-am vândut. Nu văzu niciun motiv să adauge că fusese foarte, foarte aproape să facă lucrul ăsta. Bine, încetează să-mi mulțumeşti. În ceea ce priveşte cealaltă chestiune: calmează-te şi vorbeşte încet. Un bip mai frenetic o determină să răspundă nervoasă. Nu sunt informații suficiente, BB-8. Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui pe cine aştepți.

Droidul se opri. Gândea? se întrebă ea. Sau aşa cum o avertizase, avea putere redusă? Când în cele din urmă vorbi din nou, exasperarea ei era palpabilă.

— Poți *avea încredere* în mine? Tu ce crezi? Începu să se ridice, frustrată şi nu puțin supărată. Îmi spui sau nu-mi spui. Nu am timp pentru jocuri.

Droidul se apropie, împingând-o cu blândețe. Ea făcu un mic spectacol ignorându-i cererile înainte de a se apleca încă o dată.

— Da, da, am înțeles. Îți aştepți stăpânul. Cine? Mai spune o dată?

Droidul a repetat un nume.

— Poe. Ridică din umeri indiferentă. Numele nu înseamnă nimic pentru mine. Ar trebui?

Incapabil să-şi exprime corect frustrarea, BB-8 se mărgini să se învârtă de mai multe ori pe axa lui. Când se opri, începu să explice. În ciuda indiferenței ei studiate, Rey se trezit ascultând atentă la fluxul statornic de bipuri şi fluierături emise cu grijă.

— Da, ştiu ce a fost *Rebeliunea* şi da, am auzit despre *Rezistență*. Expresia ei deveni mai serioasă pe măsură ce droidul continua. Primul Ordin. Sunt oribili. Zvonurile spun că o escadrilă de atac de-a lor a distrus un sat sacru pe-aproape de aici, în apropiere de Ravina Kelvin.

Următoarea serie de bipuri ale lui BB-8 făcură ca masca indiferenței să cadă de pe fața ei. Se uită la droidul sferic în neîncredere.

— Ai fost *acolo*?

Ar fi întrebat droidul mai departe dacă nu ar fi fost întreruptă. Recunoscu perechea care se apropia drept doi dintre tâlharii lui Plutt. Şovăitori, ei se aplecară deasupra ei: mase gemene de carne mobilă îmbrăcate în îmbrăcăminte ieftină de deşert, chiar şi chipurile lor fiind complet acoperite. Plutt nu ar trimite astfel de persoane pentru a transmite un mesaj politicos. Aruncând o privire spre BB-8, cel mai apropiat se grăbi să-i confirme bănuielile.

— Plutt vrea droid. Luăm droid. Femeie nu se amestecă.

---

[6] Happabore – era o specie masivă de omnivore, cu pielea gri

— Droidul este al meu, spuse ea. Nu l-am vândut. Plutt ştie asta.

— Tu dreptate, fu de acord celălalt tâlhar. Plutt ştie asta. Nu ai vândut. Aşa că el ia.

Însoțitorul său trăgea deja un sac peste BB-8. Când Rey se apropie să-l oprească, celălalt vorbitor o prinse de braț.

* * *

Finn nu ştiu dacă happabore obosise să-şi împartă spațiul cu bipedul sau pur şi simplu era prietenos când îl împinse. Atât de nedefinit era gestul încât Finn nu putea spune dacă era vorba de o lovitură deliberată sau doar o frecare amiabilă. Oricare ar fi fost motivația creaturii, îl dărâmă din picioare. Această nouă perspectivă îi oferi o vedere excelentă asupra confruntării care începuse în piața din apropiere. Se încruntă. Tânăra femeie care era acostată de doi indivizi mult mai mari se lupta cu ei. Ridicându-se, se repezi impulsiv să o ajute. Cu toate acestea, cu cât se apropia mai mult, cu atât mai puțin era îngrijorat. În ciuda diferenței de dimensiune între fată şi atacatorii ei, se părea că nu avea nevoie de vreo asistență exterioară. Cu o răsucire şi o lovitură uşoară, bruta care o ținea de braț se trezi pe pământ. Când tovarăşul său se grăbi să-şi ajute asociatul căzut, se trezi de partea greşită al unui sortiment feroce de lovituri cu piciorul, cu pumnul şi cu bastonul pe care îl mânuia fata. În scurt timp, ambii golani erau la pământ inconştienți. Impresionat, dar totuşi dorind să dea o mână de ajutor, Finn se duse să scoată sacul pe jumătate închis de pe proprietatea care fusese sursa aparentă a disputei. Nu se aştepta să vadă ceea ce vedea. Nu putuse să-şi dea seama de la distanță, dar de aproape nu exista confuzie cu privire la identitatea droidului sferic.

Droidul lui Poe.

În timp ce fata îi vorbea liniştitor, droidul se clătină, îşi întoarse capul şi îl văzu pe Finn. După aceea, se răsuci într-o parte şi începu să bipăie de parcă cineva îi scosese cipul de raționalitate. Această vorbărie cibernetică nu îl nelinişti nici pe jumătate pe Finn cât îl nelinişti expresia care apăru pe chipul fetei.

Ar fi trebuit să fie mulțumită de încercarea lui de a-i oferi asistență. În schimb, el simți, la fel de bine cum văzu, numai ostilitate în creştere.

— Hei, ce nu e în regulă? Tocmai am venit să te ajut. Nu că ai fi avut nevoie de ajutor. Indică perechea de tâlhari inconştienți. Asta nu înseamnă că nu aş fi...

Ridicând fără cuvânt bastonul pe care îl avea, ea veni spre el. El abia reuşi să se ferească, şi începu să alerge, încercând să găsească o cale prin piață, întrebându-se ce făcuse pentru a o enerva, derutat şi mai mult de întorsătura evenimentelor. Tot ce făcuse era să se apropie pentru a da ajutor. Atunci droidul îl văzuse, îi spusese ceva care o supărase şi acum el alerga. Din nou.

În timp ce trecea prin afişaje şi răsturna bunuri, atrase mânia negustorilor, unul după altul. Fuga sa se termină când, după ce dădu mai multe colțuri şi gândindu-se că scăpase, fu lovit de baston. Se prăbuşi la pământ. Nu că era nevoie de o lovitură prea puternică pentru a-l da jos. Era complet epuizat de drumul său prin deşert.

Întins pe spate, fără răsuflare, şi fără să-i pese dacă leşina, se uită în sus la ea. Ea ținea bastonul deasupra lui, gata să lovească din nou dacă era necesar.

— Unde te grăbeşti, *hoțule*?

Atât de şocat fu de acuzația neaşteptată încât inconştiența fericită trebuia să mai aştepte.

— *Ce*...?

Înainte să poată continua, BB-8 se rostogoli repede alături de el, întinse un braț telescopic şi îi dădu un şoc electric destul de puternic. Fu suficient de puternic pentru a-l ridica pe Finn în poziție verticală.

— *Au!* Hei, ce... nu face asta, femeie!

Se uită în sus la fată.

— Stai jos sau va trebui să te lovesc din nou. Geaca!

Îl împunse cu capătul bastonului.

— Acest droid spune că ai furat-o!

Având mare nevoie de hrană şi apă curată, Finn fu nevoit să se mulţumească să respire adânc.

— Ascultă, nu vreau să mă lupt cu tine. Deja am avut o zi destul de încurcată. Aşa că aş aprecia dacă nu m-ai mai acuza că sunt un tâl... *Au!* Aruncă o privire spre droidul care-l tocmai îl electrocutase. *Opreşte-te*!

— Bine atunci. Rey nu era nici impresionată şi nici nu dorea să-i acorde călătorului prezumţia de nevinovăţie. Dovedeşte-o. Dacă nu ai furat-o, cum de o ai? Făcu un gest către BB-8. Îi aparţine stăpânului său.

Îi trebui ceva timp lui Finn pentru a procesa ceea ce auzea. În timp ce făcea acest lucru, îşi dădu seama că se potrivea perfect cu ceea ce vedea. Fata, droidul agitat, geaca pe care o purta... Meritau o explicaţie. Se gândi să înfrumuseţeze ştirile sau să le diminueze cumva impactul. Până la urmă luă decizia grea: să spună adevărul. Se uită calm la droidul tulburat, apoi la fata neînduplecată.

— Stăpânul său a murit.

După reacţia lor, era clar că nici droidul şi nici fata nu aşteptaseră un răspuns destul de deschis. Nici la unul atât de definitiv. Când Rey coborî vârful bastonului, Finn continuă.

— Numele lui era Poe Dameron. Îşi concentră atenţia asupra lui BB-8. Corect?

Nu veni niciun bip argumentativ de la droidul care acum tăcea.

— A fost capturat de Primul Ordin. L-am ajutat să scape. Finn vorbea fără emoţie, calm. L-am scos din celula de detenţie. Împreună am furat un vânător TIE, am adus unele pagube Ordinului.

Gesticulă spre BB-8.

— Nu am putut să fugim din sistem, spuse el, pentru că a insistat că trebuie să te găsească.

Se auzi un sunet moale, aproape jalnic, emis de droid.

— Am fost doborâţi şi ne-am prăbuşit. M-am ejectat în siguranţă. Ştiu că Poe nu a făcut-o, pentru că i-am găsit geaca încă în interiorul navei. Am încercat să-l ajut, dar nu am putut ajunge la el. Nisipul mişcător a aspirat imediat nava. M-ar fi luat cu ea dacă nu m-aş fi luptat să mă eliberez. Am încercat să-l ajut. Îmi pare rău...

Singura diferenţă de depresie între un organic şi un droid este lipsa unei expresii flexibile din partea celui din urmă. Întristat, mişcându-se încet, BB-8 se rostogoli într-o parte. Rey privi micul droid cum pleca, apoi îşi întoarse atenţia spre Finn. Ostilitatea ei dispăruse pentru a lăsa locul admiraţiei.

— Aţi scăpat de o navă a Primului Ordin *şi* aţi furat un vânător TIE?

Finn încuviinţă puternic.

— Un vânător al Forţelor Speciale. Poe era pilot. Eu m-am ocupat de armă.

Ea îl studie mai atentă.

— Deci, eşti din *Rezistenţă*?

Ţinând cont de felul în care apucase bastonul ăla letal şi cum ardeau ochii ei căprui întunecaţi privind la el, fu destul de uşor să ştie cum să raspundă. De data asta minţi.

— Evident, îi spuse el, ridicându-se. Sunt din *Rezistenţă*, da. Sunt. Sunt cu *Rezistenţa*. Cine altcineva ar fi ajutat pilotul din *Rezistenţă* să scape de Primul Ordin, cu excepţia unui alt membru al *Rezistenţei*? Sunt surprins că trebuie să întrebi.

Ea se relaxă, sprijinindu-se uşor de baston.

— Majoritatea vizitatorilor acestei părţi din Jakku sunt comercianţi şi scandalagii. Nu am mai întâlnit niciodată un luptător din *Rezistenţă*.

Era dificil să se dea mare, dar Finn reuşi s-o facă.

— Ei bine, aşa arătăm. Unii dintre noi. Alții arată diferit. Acum că te-ai întâlnit cu unul, care este părerea ta?

Rey îşi strânse buzele.

— S-ar putea să fii grozav în spatele armelor unui vânător TIE, dar abilitățile tale de luptă corp la corp mai au nevoie de multă muncă.

El reveni încetişor la dimensiuni normale.

— Nu am mai exersat.

Deşi se gândi că este ciudat, ea nu-şi mai bătu capul şi gesticulă în direcția droidului îndoliat.

— BB-8 spune că este într-o misiune secretă.

Droidul pivotă prompt pe axa sa şi bipăi spre ea.

— Spune că trebuie să se întoarcă la cea mai apropiată bază a *Rezistenței*.

Asta, cel puțin, Finn putea înțelege.

— Da. Se pare că poartă cu el o hartă care duce la Luke Skywalker şi toată lumea este înnebunită să pună mâna pe ea.

O încruntare traversă fața fetei în timp ce se gândea această explicație. Îl privi neîncrezătoare.

— Luke Skywalker? Am crezut că este doar un mit.

VI

Finn privi la fată. Era serioasă? E adevărat că Jakku era o lumea înapoiată, dar totuşi...

— Într-adevăr? fu tot ce putu gândi să spună.

Ar fi putut adăuga mai multe dacă nu ar fi fost întreruperea bruscă a unui flux de bipuri excitate. Rey se întoarse spre droid.

— Ce este?

Să uită în sus, dincolo de, acum preocupatul, Finn.

— Acolo?

Urmărindu-i privirea, el reuşi să descopere în depărtare formele mătăhăloase ale celor doi tâlhari care o atacaseră pe fată şi încercaseră să fure droidul. Nu mai erau singuri. Soarele strălucea pe armurile albe strălucitoare a doi soldați din trupele de şoc. Unul dintre huliganii bătuți arăta în direcția lui Finn. Apucând mâna lui Rey, o porni înapoi prin labirintul de corturi şi structuri temporare care formau piața.

— Hei! protestă ea, dar îi permise să o tragă după el. Ce crezi că faci?

— BB-8, haide! strigă Finn.

Spre deosebire de Rey, droidul nu avea nevoie de îndemnuri. O clipă mai târziu, o pereche de explozii de blaster distrugeau locul unde stătuseră ei. O a treia lovi o unitate de curățare, din care începu imediat să țâşnească fum şi vapori corozivi. Ținând-o încă strâns de mână pe Rey, Finn se repezi printre structurile fragile, ferindu-se deopotrivă de proprietarii supărați şi de mormanele de mărfuri. Deja Rey se lupta cu strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul!

— Trebuie să ne mişcăm! Ştiu cum...

Amintindu-şi ce îi spusese, tăcu şi apoi începu din nou.

— Adică, ca luptător al *Rezistenței*, sunt familiarizat cu procedura trupelor de şoc. Noi în Rezistență trebuie să cunoaştem astfel de lucruri.

În timp ce alerga, el dădu din cap spre înapoi.

— Cei doi ne-ar identifica mai degrabă din bucăți fumegânde. Scapă de necazurile pe care le pot avea punând întrebări.

— Nu contest asta! În cele din urmă reuşi să-şi elibereze mâna de a lui. Ştiu să alerg şi fără să mă ții de mână!

Oprindu-se cu un derapaj, gesticulă brusc spre stânga ei.

— Nu! *Pe aici*.

O altă explozie din spate tocmai îi ratăă. Deja se instalase panica generală printre locuitorii pieței. Cei care nu se împrăştiau în toate direcțiile făcea tot posibilul să-şi protejeze bunurile. Eforturile lor îi încetineau, dar nu-i opreau pe soldații care îi urmăreau. Rey şi tovarăşii ei întrară aplecați într-un cort mai mare plin cu piese de maşinării, lăzi cu bunuri recuperate şi alte resturi mecanice. Privind prudentă printr-un gol în grămada de deşeuri în spatele căreia se adăpostiseră, mormăi insistentă spre Finn.

— Trag în amândoi! De ce trag în *mine*? Eu n-am făcut nimic!

Finn ştia exact de ce trăgeau în ea şi îi părea rău pentru asta. Dar nu mai putea face nimic. Nu acum.

— Te-au văzut cu mine. Eşti marcată.

Buzele ei se strânseră.

— Mulțumesc pentru asta. Marcată ca ce?

Nu-i răspunse direct.

— Nu eu sunt cel care mă urmăreşte cu un băț!

În timp ce stătea ascuns, încercă să scaneze împrejurimile, căutând cu disperare ceva util.

— Vinde cineva blastere pe aici?

Fiind antrenat ca soldat în trupele de şoc, se simţea dezbrăcat fără o armă. Deşi făcuse cunoştinţă cu bastonului fetei, în ceea ce-l privea, se califica doar ca o curiozitate locală şi nu ca o armă adecvată. În spatele lor, BB-8 tremura uşor. Ambele antene erau complet întinse şi înclinate uşor spre est. Rey se încruntă la droid.

— Tu eşti bine?

Deşi echipamentul senzorial al lui Finn era mai puţin sensibil decât cel al droidului, nu era mai puţin sofisticat. Omul şi maşina ascultau amândoi ceva ce îi scăpase fetei. Uluită, ea îşi mută atenţia de la unul la celălalt.

— Ce este? Ce se întâmplă? Nu aud nimic...

Finn îi făcu semn să tacă, ascultând cu atenţie. Ea începu să obiecteze, se răzgândi şi deveni tăcută. În spatele lui, BB-8 devenea tot mai agitat. Fără un cuvânt, droidul se roti şi se rostogoli spre spatele zonei de depozitare. Finn răspunse aproape la fel de repede, apucându-o pe Rey de mână şi trăgând-o după el. Ca mai înainte, când ea încercă să scape, el menţinu strânsoarea.

— Hei! Nu din nou! *Nu mă mai lua de mână!*

Explozia zdrobi conţinutul şi terenul zonei de depozitare, în spatele trio-ului fugar când unul dintre cei doi vânători TIE pe care BB-8 şi Finn îi auziseră venind, îşi dezlănţui armele într-o trecere joasă peste oraş. Şocul o aruncă pe Rey cu putere la pământ. Se ridică temătoare şi scuipând pietriş. Deşertul era plin de pericole, iar recuperarea de piese avea propriile sale riscuri, dar era obişnuită cu ele. O întâlnire ocazională cu hoţii era riscul ocupaţiei. La fel era să ai de-a face periodic cu creaturile ostile şi flămânde ale pustiului. Să realizeze că vânătorii TIE ai Primului Ordin ar putea fi trimişi să localizeze şi să omoare un singur luptător din *Rezistenţă* îi sugera ceva cu adevărat dincolo de posibilităţile ei. Finn ăsta trebuie să fie mai important decât pare, decise ea. Oricum, unde era Finn? Îl găsi în apropiere, inconştient. Apucându-l de geacă, îl rostogoli. Droidul sferic alb şi portocaliu i se alătură o clipă mai târziu.

Ar trebui să-l scuture? Să-şi folosească bio-injectorul de urgenţă? Nu era medic. Pregătirea ei medicală era limitată la ceea ce învăţase în viaţă, având grijă de ea însăşi. Ea ştia că o manevră greşită, îi putea face mai mult rău decât bine. Fu salvată de luarea unei decizii pentru că el îşi reveni, clipind împrejurul lui înainte ca atenţia lui să se focuseze asupra ei. Înghiţind, el reuşi să gâfâie:

— Eşti bine?

Îi trecu prin minte că în întreaga ei viaţă scurtă, era pentru prima dată când cineva îi punea o astfel de întrebare.

— Da, murmură ea. Atenţia ei zbură de la cel căzut lângă ea la cerul albastru care devenise brusc mortal. Sunt bine. Tu?

Se uită la sine în timp ce se ridica în şezut. Tot ce era important părea să fie intact şi la locul lui.

— Aşa cred. A fost foarte aproape.

Ea se ridică şi îi întinse o mână. El îi privi mâna, apoi privirea întunecată se ridică spre chipul ei, iar în final acceptă cu recunoştinţă oferta de asistenţă.

— Urmează-mă, spuse Rey. Se întoarse şi o luă la fugă, iar Finn, recunoscător, îi permise să îi ghideze.

În jurul lor, Avanpostul Niima era într-o dezordine completă. Exploziile au distrus corturile şi alte clădiri, împrăştindu-i pe comercianţi, negustori, recuperatori, lucrători de întreţinere şi orice alţi martori nevinovaţi panicaţi să-şi găsească adăpost. Cu bastonul prins acum de spate, Rey îşi conducea însoţitorii spre o degajare curăţată de nisip, care servea drept port spaţial al oraşului. Privind în urmă, Finn văzu că cei doi vânători TIE se înclinau şi se întorceau. Nu avea nicio îndoială despre ceea ce căutau.

— Nu există niciun adăpost pe aici?

În timp ce continua să-l conducă, Rey clătină din cap şi ţipă:

— Nimic suficient de puternic pentru a rezista armelor navelor de vânătoare TIE!

— Nu le putem depăşi!

Bravo, îşi spus el însuşi. *Măreşte-i încredere în tine, spunând lucruri evidente.*

Ea arătă spre nava cu patru motoare către care alergau.

— Am putea să o facem cu acel quadjumper[7]!

Finn clătină din cap.

— Eu sunt tunar. Avem nevoie de un pilot!

— Avem unul!

El se uită la ea.

— *Tu?*

Deşi tinereţea şi lipsa ei probabilă de experienţă îl tulbura, ştia că nu era în măsură să se certe. Oricum, care se putea întâmpla mai rău? Că s-ar prăbuşi la decolare în loc să fie pulverizaţi de navele urmăritoare ale Primului Ordin? Erau încă periculos de departe de navă şi foarte expuşi pe zona de aterizare goală. O altă navă apăru în dreapta lor, în apropiere.

— Ce zici de nava *asta*, e mai aproape! Măcar, ieşim din raza vizuală!

Rey aruncă o privire în direcţia celeilalte nave.

— Aia-i gunoi! Avem nevoie de ceva care să *se mişte*, nu doar să se ridice de la pământ – asta dacă avem noroc!

S-au ferit simultan când cei doi vânători TIE le-au vuit pe deasupra capului. Dar, în loc să tragă în ţintele minuscule, trăgătorii lor îndreptară tunurile spre destinaţia fugarilor. Quadjumperul se desfăcu într-o minge de flăcări, azvârlind bucăţi şi piese în toate direcţiile în timp ce explozia ardea zona de aterizare. Ducându-şi mâinile la feţe, Finn şi Rey şi le protejară de căldură şi de resturile care zburau. Când le-au coborât, nu mai rămăsese nimic din quadjumper, în afară de o grămadă de ruine fumegânde. Reacţia lui Rey fu imediată şi realistă.

— Bine – atunci să fie gunoiul!

Schimbând direcţia, au alergat spre cealaltă navă. Deşi era parţial acoperită de mai multe prelate de protecţie împotriva nisipului, rampa de intrare era deschisă. Finn se întrerupse puţin pentru a arunca o privire spre placa de identificare sigilată la interior pe peretele rampei.

— *Escrocheria mea,* citi cu voce tare. Ce dracu' înseamnă asta?

Înaintea lui, Rey urlă fără să privească înapoi.

— Nava privată a vreunui escroc, probabil. Ăsta ar putea fi un lucru bun. S-ar putea să fie construită pentru a merge mai repede decât un aeroglisor defect!

— Dacă avem noroc, mormăi Finn, reiterând observaţia ei de mai devreme în timp ce el şi BB-8 o urmau.

Rey lovi un panou de perete chiar înainte ca însoţitorii ei să fie în siguranţă la bord. Spre marea ei uşurare, acesta răspunse. Rampa din spatele lor se ridică şi încuietoarea se sigilă. Dispunerea navei era simplă şi găsi cabina de pilotaj imediat. Lăsându-şi bastonul într-o parte şi repezindu-se pe scaunul pilotului chiar în timp ce examina instrumentele, Rey activă mai multe butoane. Spre surprinderea ei, consola din faţa ei prinse imediat viaţă. Bătu cu degetul într-o vizualizare.

— Poziţia tunarului este acolo jos!

Întorcându-se, Finn se îndreptă spre zona indicată.

— Ai zburat vreodată cu chestia asta? Sau cu ceva de genul ăsta?

---

[7] Quadjumper – navă cu patru motoare, vitală pentru operaţiunile şantierelor de transfer orbital, unde aceste mici nave puternice se prind de containerele cu marfă şi le transportă spre alte locaţii, după cum primesc indicaţii de la şeful de şantier. Puterea şi manevrabilitatea le fac candidate ideale pentru a fi nave de contrabandă şi de explorare

În timp ce BB-8 privea, ea strigă înapoi:

— Am pilotat tot felul de nave, dar nimeni nu a zburat de ani buni cu lada asta veche!

— Atunci ce te face să crezi că se va ridica de la pământ? întrebă el.

Răspunsul ei fu sumbru.

— Dacă doreşti, putem să plecăm şi să încercăm să alergăm pe asfaltul descoperit în timp ce ei trag în noi!

Neavând nimic de replicat, Finn se lăsă în jos şi-şi puse centura în scaunul tunarului. Spre uimirea sa, acesta răspunse imediat la greutatea lui biciuind spre stanga. Prinse comenzile în mâini.

— Hopa, uşor!

Manipularea comenzilor intuitive îi permise să preia rapid controlul deplin al mişcărilor turelei.

— Pot face asta, pot face asta.

Măcar, văzu el repede, comenzile pentru ţintire şi deschiderea focului erau mai simple şi mai primitive decât cele de care se ocupase în vânătorul TIE al Forţelor Speciale.

Rey trecu rapid prin secvenţa standard de decolare, activă panoplia completă de instrumente relevante şi se aşeză pe spate. Un urlet scăzut se ridică din partea din spate a navei. Se întinse spre comenzile care, spera, ar fi dus către succes toate pregătirile ei grăbite. Ştia că se putea întâmpla doar unul din cele trei lucruri: decolau, nava avea să explodeze sau nu se întâmpla absolut nimic. Nu sunt cote prea bune, dar erau singurele pe care le avea. Respiră adânc şi lovi comanda.

— Pot face asta, pot face asta...

La pupa vechii nave, motoarele tăcute mult timp se aprinseră strălucitoare la viaţă. Complet alimentată acum, urcă spre cerul albastru strălucitor al Jakku – dar nu în mod eficient. Dând jos prelatele în timp ce se ridicau, se învârti şi îşi înclină carena sălbatic, aproape prăbuşindu-se înapoi la pământ. Luptând cu comenzile nefamiliare, Rey reuşi să o echilibreze la timp pentru a lovi arcada de la intrarea în oraş: singurul exemplu de mândrie arhitecturală al Avanpostului Niima.

Pe pământ, figura umflată a lui Unkar Plutt ieşi dintr-o structură prăbuşită pentru a urla spre cer.

— *Hei! E a meaaaa!*

Găsind nava cu nume ciudat surprinzător de sensibilă la comenzile manuale, Rey, din ce în ce mai optimistă, o învârti şi accelera, îndepărtându-se rapid de port. Perechea de vânători TIE care bombardaseră oraşul porniră imediat în urmărirea lor. Rey se îndreptă spre cer, uşurată să simtă puterea din ce în ce mai mare a navei în timp ce se depărtau de suprafaţă. Încercând să înţeleagă sistemele de arme, Finn îi strigă, sperând ca fie vocea lui încordată, fie sistemul de sunet al turelei să permită cel puţin un minim de comunicare în interiorul navei.

— Stai jos! Este singura noastră şansă! Dacă mergem în afara atmosferei, ne vor ajunge şi ne doborî înainte să putem sări la viteză superluminică – presupunând că nava asta mai poate face saltul. Şi pune scuturile în funcţiune – dacă funcţionează!

— Comenzile scutului sunt de cealaltă parte a consolei, strigă ea înapoi. Nu-i atât de uşor fără copilot!

Mai jos, Finn continua să se lupte cu turela extrem de receptivă, care se balansa sălbatic.

— Încearcă să stai în *chestia asta*!

Realizând că era imposibil să ajungă la comenzile necesare stând complet aşezată în poziţia de pilot, Rey lăsă momentan comenzile. Va trebui să facă asta manual, ştia lucrul ăsta. Pune orice navă pe pilonul automat şi vectorizarea va fi imediat sesizată de urmăritor, care putea apoi să te ia la ţintă şi te spulbere de pe cer. În schimb, calea lor

de zbor se clătina destul de sălbatic, în timp ce se apleca spre dreapta ei, pentru a deruta orice predictori electronici. Întinderea ei determină însă nava să se încline brusc, în timp ce încerca să activeze comenzile scututurilor de pe partea copilotului, menținând în acelaşi timp aspectul de control al zborului.

— BB-8, ține-te bine!

Avertismentul ei veni prea târziu pentru droid. Bipăind nebuneşte, se rostogoli către tavan în timp ce nava se învârtea. Întinzându-şi degetele, abia reuşi să atingă comenzile scutului şi să le aducă la viață, eliminând în acelaşi timp mai multe ghemotoace de păr excesiv de lung, aspru, de culoare galben-brun, care erau prinse de consolă. Uşurată, se îndreptă pe scaunul pilotului şi preluă pe deplin comanda, stabilizând nava.

— O iau în jos! strigă ea, atentă la sfaturile lui Finn.

Conducând nava spre suprafață, o echilibră în ultimul moment posibil şi zbură urlând pe deasupra pământului, tăind crestele a cel puțin două dune. Încercând să-i copieze manevra în timp ce o urmăreau cu viteză mare, ambii vânători TIE au depăşit-o, fiindu-le imposibil să încetinească la timp. Au reuşit, însă, fiecare dintre ele să tragă salve succesive cu armamantul din dotare. Dacă nava nu ar fi avut scuturile ridicate, cele două salve i-ar fi putut doborî. La fel ca motoarele sale, scuturile navei furate se dovedeau neaşteptat de solide. *Este mai dură decât pare*, gândi ea în timp ce se străduia să accelereze şi să se eschiveze. Proprietarul inițial făcuse în mod clar câteva serioase, şi probabil ilegale, modificări navei sale, care pe numeroase lumi erau demne de amenzi şi posibil închisoare. Hotărî să-i mulțumească cu generozitate acelui individ dacă va avea vreodată ocazia să facă cunoştință. Cu condiția să supraviețuiască în următoarea oră. O explozie îi zgudui şi abia a reuşi să manevreze suficient de strâns pentru a evita monolitul de gresie care se apropia. Înghițind, țipă cât de tare putu.

— Ai putea să fii mai ofensiv acolo, ştii asta, nu? Poate înainte ca unele părți din corpul nostru să fie împrăştiate prin deşert? Ai de gând să ripostezi? Ține-te bine, BB-8, ține-te bine!

În coridorul cilindric, droidul bipăia nebuneşte în timp ce se rostogolea în sus pe pereți, peste tavan şi peste tot, cu excepția locului în care a fi vrut să fie. Capabil să înțeleagă cauzele greței, droidul era norocos că nu era o afecțiune la care erau predispuşi cei de genul lui, dar giroscoapele sale interne erau obligate să lucreze ore suplimentare.

— Asta încerc! strigă Finn înapoi.

O clipă mai târziu sistemele de arme prinseră în sfârşit viață sub mâinile lui. Învârtind turela, începu să tragă înapoi spre urmăritorii lor. Sistemul de direcționare primitiv era mai greoi decât orice studiase sau avusese la antrenamente, astfel că focurile trase de el rataseră ținta. O altă lovitură zgudui nava. Dacă nu ar fi avut scuturile, ştia că ar fi fost deja resturi. Cu gura strânsă, continuă să tragă. Navele care-i urmăreau apărură, aproape disprețuitoare față de încercările lor defensive.

— Avem nevoie de acoperire! strigă chiar în timp ce continua să tragă. Rapid!

— Suntem pe punctul de a avea una!

În timp ce ea ştia puțin mai mult decât teorie când era vorba de manevre şi luptă în spațiu, Rey avea multă experiență apărându-se pe suprafața pustie a lui Jakku. Cel puțin în apropierea Avanpostului Niima, era familiarizată cu fiecare câmp de dune, cu fiecare complex de canioane, cu fiecare crater şi ridicătură. Ținând cât mai aproape de sol, se ridica şi trecea peste stânci şi dune, trecând razant peste o coamă atât de aproape încât rupse o bucată din ea. Nedorind să sacrifice distanța pentru a câştiga în altitudine ca să atace de sus, cei doi vânători TIE țină aproape.

Încă puțin, îşi spuse ea în timp ce se agăța încruntată de comenzi. *Ține-le departe încă puțin.* Se îndreptă spre locul ei favorit de recuperare: cimitirul de nave. Lasă-i să încerce să o urmeze acolo! Se înclină mult, suficient de jos pentru a tăia o cută pe nisip.

Pe jumătate sălbatică, o rafală de la armele navei întersectară calea de zbor a unuia dintre vânătorii TIE din spate şi se întâmplă să-o prindă acolo unde scuturile sale erau momentan nealimentate. O parte din navetă se rupse instantaneu, făcând-o să lase resturi în urmă în timp ce pilotul se străduia să o mențină în aer.

— *Uauuu!* îşi permisă Finn un strigăt triumfător, fără să dea drumul comenzilor de tragere. Adăugă mai încet pentru el însuşi. *La naiba,* a fost o lovitură norocoasă.

— Frumoasă lovitură! veni lauda lui Rey de sus.

O acceptă în tăcere, fără să pierde timpul explicând că succesul său se datorase la fel de mult felului ei imprevizibil de a manevra nava cât şi abilităților lui înnăscute de țintire.

În timp ce şerpuia prin câmpul enorm de nave spațiale abandonate şi alte deşeuri industriale, vânătorul TIE deteriorat se lovi de unul dintre munții de metal şi fu distrus. De nicăieri, apărură o mulțime de recuperatori ca să înceapă să-şi revendice porția de rămăşițe. Nimeni nu se deranjă să verifice cabina de bord a navei doborâte pentru a vedea dacă pilotul ar fi putut cumva supraviețui accidentului.

Urmărită de vânătorul supraviețuitor, nava slalomă prin enormul câmp de resturi. Zburau scânteile în timp ce atingea în treacăt pereții înalți metalici şi secțiunile de nave căzute, dar carena navei împrumutate se ținu bine. Deplasându-se haotic în scaunul tunarului, Finn încercă să-l ia în colimator pe urmăritorul rămas, în timp ce privea la suprafața pavată cu gunoi care venea frecvent mult prea aproape de locul unde şedea. La fel, următoarea explozie care izbucni în vecinătatea sa fu prea aproape. Şocul învârti turela. Când se stabiliză în cele din urmă, ocupantul ei zguduit fu îngrozit să constate că rămăsese blocată spre înainte. Nu se putea roti în nicio direcție. În acelaşi timp, alarmele începură să sune prin întreaga navă, ceea ce indica faptul că nu doar poziția tunarului suferise pagube.

— Armele sunt blocate în poziția înainte! strigă el în sus. Nu le pot mişca! Trebuie să scapi de urmăritor!

O altă explozie zgudui nava. Mai mult decât atât, Rey ştia că indiferent de modificări, una dintre loviturile vânătorului TIE avea să le copleşească scuturile. Nava pe care o rechiziționaseră era un cargobot mic, nu o navă de război.

În față se afla un enorm Superdistrugător Spațial doborât, cu o masă incredibil de mare eliberată acolo unde căzuse pe nisip. Trăgând de comenzi, ea duse nava în jos – şi apoi în breşa din centrul unui motor propulsor ruinat. Dacă sperase ca această manevră să-l descurajeze pe urmăritorul rămas, greşise. Nedorind să piardă teren, pilotul vânătorului TIE supraviețuitor îşi manevră nava după ea. În timp ce stătea holbându-se prin ferestrele turelei, Finn, neîncrezător, măsură apropierea de zidurile metalice care treceau de ambele părți.

— *Chiar facem asta?*

Scânteile continuau să sară din nava lor, în timp ce Rey aborda trecerile înguste una după alta. Chiar şi un fost membru al echipajului nu ar fi fost la fel de familiar cu coridoarele pe care le alegea. Dar ea nu era doar familiarizată cu ele dintr-o diagramă: le ştia în amănunt, după ce le inspectase individual şi pe jos şi cu echipament de cățărare.

— Pregăteşte-te! îi strigă ea.

Finn dădu din cap energic.

— Bine, bine! Sunt gata! Apoi se încruntă. Gata pentru ce?

Trebuie să fac asta exact la timpul potrivit, îşi spuse Rey în timp ce se pregătea. Şi dacă Finn nu era gata, manevra pe care urma să o încerce nu mai conta. Vor fi doborâți la fel de sigur cum Unkar Plutt îşi plătea prost recuperatorii. Finn se bazase pe abilitățile ei; acum trebuia să se bazeze ea pe al lui. O lumină neîntreruptă apăru la capătul îndepărtat al coridorului de serviciu prin care zbura. O altă explozie de la neobositul vânător TIE aproape că-i făcuse nava să se lovească de tavanul coridorului şi ea abia reuşi să corecteze în ultima clipă. Nu era timp să verifice citirile pentru a vedea dacă vreo

parte critică a navei furate era deteriorată. Tot ceea ce conta era că erau încă în aer şi comenzile continuau să răspundă la atingerile ei.

Apoi ieşiră, zburând în lumina soarelui strălucitor. În momentul în care nava ieşi din interiorul în descompunere ale vechiului Superdistrugător, ea tăie din putere în aşa fel încât învârti nava complet. Din fericire, fiind soldat antrenat în trupele de şoc, Finn era obişnuit cu legănările sălbatice ale cosmosul său personal. Deci, acolo unde un astfel de viraj şi răsucire aeriană strânsă l-ar fi putut face pe un alt pasager mai puțin experimentat să-şi piardă conținutul stomacal, Finn nu numai că şi-l păstră pe al său, ci îşi păstră şi mințile. Acum, privind direct *spre* imensa relicvă, el se trezi încă o dată cu vânătorul TIE supraviețuitor direct în obiectivul său şi reacționă în consecință. Fie din cauză că nava lor reapăruse brusc şi neaşteptat chiar în afara instrumentelor sale de direcționare, fie din cauza şocului a ceea ce părea a fi o scufundare sinucigaşă, salva pilotului din TIE rată.

Finn nu o făcu.

Rey întoarse cu greu nava de la imensul Superdistrugător Spațial în timp ce vânătorul TIE rămas izbucnea în flăcări, pierdea viteză şi altitudine şi se prăbuşea pe suprafața planetei în urma lor. Manevrând comenzile şi jubilând, Rey trimise nava accelerând printre nori. Aceştia şi suprafața arsă de soare a lui Jakku rămaseră curând în urmă, lăsând loc spațiului negru, rece dar reconfortant.

Simțindu-se încrezătoare că acum îi poate încredința pilotul său automat controlul temporar al navei, fără să se teamă de urmăriri, se eliberă din centuri şi se grăbi afară din cabină. Făcând asta, trecu de BB-8, care după răsucirile acrobatice aeriene din ultimele minute, abia acum era capabil să se stabilizeze singur.

— Eşti bine? întrebă ea trecând.

Câteva bipuri scurte şi concise afirmară că era, comunicând totodată că experiența pe care tocmai o avuseseră fusese mai puțin plăcută. Îl găsi pe Finn în salon, încercând să-şi tragă respirația în timp ce-şi revenea din puseul de adrenalină. Întorcându-se spre ea în timp ce ea se apropia, îi aruncă un rânjet larg şi dezarmant.

— Ăsta a fost un pilotaj *de calitate*!

— Mulțumesc. Ea ridică din umeri. Am zburat orice fel de gunoi îți poți imagina aproape de când am început să merg. Fu rândul ei să zâmbească. Apropo, ai tras foarte bine! Eram îngrijorată că nu vei avea timp să reacționezi.

— Mi-ai fi putut spune ce ai în minte. M-ar fi putut salva de câteva palpitați ale inimii.

Ea clătină din cap.

— Nu era timp. A trebuit să fac întoarcerea aproape imediat ce am gândit-o. A trebuit doar să mă bazez pe capacitatea ta de a reacționa la manevră.

El aprobă din cap.

— Bine că nu mi-au înghețat mâinile pe comenzile de țintire şi de tragere. Când s-a arătat dintr-odată în vizor, tot ce am avut de făcut a fost să-mi mişc degetele.

— L-ai nimerit cu primul foc!

Zâmbetul său lăsă loc la un pic de satisfacție de sine.

— *Am tras* destul de bine, nu-i aşa?

— A fost perfect! spuse Rey.

Fu o perioadă de linişte în salon, înainte ca ea să murmure:

— De ce …

— Ne holbăm unul la celălalt? Nu ştiu…

Nevoia de eventuale răspunsuri incomode fu evitată de o serie de bipuri insistente ale lui BB-8, care se rostogoli să li se alăture. Rey îngenunche lângă droidul agitat.

— Hei, calmează-te! Eşti bine, cu toții suntem bine. Deocamdată, cel puțin.

Îl indică pe Finn.

— Totul va fi bine. El este din *Rezistență* şi te va duce acasă. Amândoi o vom face.

Mângâie flancul curb al droidului.

— Nu o să te abandonez acum. Nu după ce am refuzat toată plata oferită de Plutt.

Se auziră mai multe bipuri, la care ea răspunse:

— Glumesc doar. Nu suma a contat. Tocmai aveam o şansă uriaşă de a-i putea refuza ticălosului ăla umflat ceva ce-şi dorea atât de mult.

După ce calmă droidul, ea îşi înapoie atenția asupra celuilalt ocupant al camerei.

— Nu-ți ştiu numele.

Uluit, el îşi dădu seama că, în problema aceea, era la fel de ignorant.

— FN-2 – Finn. Numele meu este Finn. Care este numele tău?

— Numele meu este Rey.

De data asta, când ea zâmbi, orice urmă de recuperator încercat, locuitor al deşertului, se topise. Era un zâmbet dulce, se trezi el gândind. Cald. Îi repetă numele, bucurându-se de felul în care i se despărțeau buzele în timp ce murmura unica silabă.

— Rey…

El ar fi spus-o de mult mai multe ori, dar de data aceasta fu chiar nava cea care îl întrerupse. În partea îndepărtată a salonului, o secțiune de punte se desprinse, aruncată în sus şi se izbi de tavan înainte de a reveni să se odihnească pe podea. Vapori şuierători începură să umple camera, amenințând să copleşească capacitatea echipamentelor de împrospătare a aerului de a-l curăța. Rey nu ezită. Ignorând emisiile scurse de sub punte, privi în jos peste marginea zdrențită a deschizăturii. Finn i se alătură. El bănuia că gazul de evacuare trebuie să fie netoxic; altfel ei ar fi fost întinşi pe podea deja, inconştienți sau muribunzi. Stând alături de ea, încercă să vadă prin ceața furioasă şi în jos, ce anume aruncase în aer podeaua.

Ea încerca să vadă în timp ce îşi proteja simultan ochii.

— Nu ştiu. Sper doar că nu este motivatorul. O nava de această vârstă şi clasă trebuie să aibă unul.

Aşezându-se, îşi strecură ambele picioare prin deschidere. Finn se uită la ea.

— Te duci acolo? Fără să ştii măcar care este problema?

Se priviră în ochi.

— Singura modalitate de a şti care este problema *este* să mergi acolo jos. Dacă nu ai cumva o idee mai bună?

El scutură ezitant din cap.

— Sunt foarte bun să fac lucrurile să explodeze. Nu la fel de bun să le repar. Eşti sigură că nu pot face nimic?

Ea încercă să zâmbească, dar nu putu.

— Cât timp sunt acolo jos, nu atinge nimic a cărui funcție nu o înțelegi complet – şi dacă auzi o mulțime de țipete şi blesteme, fii pregătit.

El se gândi la ce-i spusese ea.

— O să vrei să te ridic sus?

De data aceasta ei îi reuşi zâmbetul.

— Doar dacă sunt numai țipete, fără blesteme.

Spunând asta, alunecă peste margine în jos. Forma ei zveltă ei fu rapid ascunsă de vaporii care vâjâiau.

VII

Suprafața mare de vizualizare a portalului de observare externă a Distrugătorului Spațial *Finalizatorul* permitea oricui privea prin el o vedere neîntreruptă a spațiului vast. Stelele şi nebuloasele, misterele şi enigmele, toate se desfăşurau în fața privitorului. Era, aşadar, o vedere destinată să îngrozească şi să inspire, de aici şi prezența portalului acolo unde privitorii şi monitoarele vizuale puteau suplini la fel de bine.

Kylo Ren privea în tăcere. El fusese instruit să contemple, era priceput să delibereze, putea rămâne să mediteze astfel ore la rând. Dar îşi pierdea răbdarea.

Apropiindu-se din spate, tot ce putea vedea locotenentul Mitaka era silueta înaltă, cu pelerină, pe întinderea de stele. Nu dorea deloc să trebuiască să facă raportul. Dar era responsabilitatea lui şi nu avea de ales. Nici nu era pentru prima dată când trebuia să transmită veşti proaste unui ofițer superior. Dar Kylo Ren era diferit. Nu tocmai un superior ofițer, ci altceva. În acel moment, Mitaka ar fi preferat să fie mai degrabă oriunde altundeva în galaxia civilizată decât singur într-o cameră cu Kylo Ren.

Figura cu mantie nu se întoarse. Nu avea nevoie. Mitaka ştia că Ren era la fel de conştient de sosirea lui ca şi cum l-ar fi privit apropiindu-se. Urmărea locotenentul cu alte simțuri decât cu ochii.

— Ai ceva de raportat, locotenente? Sau ai venit, la fel ca mine, să te minunezi de privelişte?

— Domnule?

O mână înmănuşată se ridică pentru a arăta imaginea de lumină şi energie dinaintea lor.

— Uită-te, locotenente. Atâta frumusețe printre atâtea turbulențe. Într-un fel, nu suntem decât o reflectare infinit de mică a aceluiaşi conflict. Este sarcina Primului Ordin să îndepărteze tulburarea din existența noastră, astfel încât civilizația să poată fi readusă la o stabilitate care să promoveze progresul. O stabilitate care exista sub Imperiu, a fost adusă la anarhie prin *Rebeliune*, a fost moştenită la rândul ei de aşa-numita Republică, şi va fi restaurată de către noi. Viitorii istorici vor descrie asta ca fiind vremea când o mână puternică a readus domnia legii în civilizație.

Mitaka se abținu să menționeze că Republicile îşi dezvoltaseră propriile lor coduri de drept. Să facă asta, ar fi fost… nedelicat şi se îndoia că Ren avea chef de o discuție politică de orice fel. Luând poziție de drepți, îşi prezentă scurtul raport.

— Domnule. În ciuda tuturor eforturilor, nu am reuşit să capturăm droidul BB-8 pe Jakku.

Acum Ren se întoarse. Mitaka ar fi preferat să rămână cum era. Întotdeauna considera că este neliniştitor să se uite la masca de metal de sub glugă.

— A fost distrus? Nu-mi spune, domnule locotenent, că droidul a fost distrus.

Mitaka înghiți cu greu.

— Nu, domnule. Cel puțin, nu în măsura în care suntem capabili să determinăm. Rapoartele de la sol indică…

Fu întrerupt.

— Nu s-au executat supravegheri aeriene?

— Doi vânători TIE au însoțit trupa de recuperare. A fost pierdut contactul cu ambele nave şi se presupune… Se presupune că au întâlnit dificultăți neprevăzute.

Ren râse încet de el.

— Eşti evaziv ca un senator. Continuă.

— Rapoartele de la trupele noastre de pe teren indică faptul că droidul nu a putut fi capturat deoarece şi-a luat zborul la bordul unui cargobot Corellian furat, model YT. Un navă mai veche, dar în mâinile unui pilot competent, capabil.

Atipic, o notă de incertitudine coloră răspunsul lui Ren.

— Droidul a furat un cargobot?

— Nu chiar, domnule. Din nou, potrivit acestor rapoarte preliminare, acesta a avut ajutor. Mitaka începu să transpire. Nu avem nicio confirmare, dar din câte au putut vedea trupele noastre, corelat cu poziția locului anterior de prăbuşire ne face să credem că soldatul FN-2187 ar fi putut...

Se opri când Ren duse mâna la sabia de lumină de la centura lui, activă arma şi ridică sus banda de un roşu intens. Aşteptându-se la o judecată rapidă, Mitaka închise ochii. După o clipă, găsindu-şi capul încă ataşat gâtul, îndrăzni să îi deschidă încă o dată. Ren ciopârțea consola din apropiere, zidurile, puntea, despicând şi rupând, tăind linii lungi de metal topit chiar în structura navei. Furia lui îngrozitoare era greu de privit. Mitaka se străduia să rămână perfect nemişcat, să-şi controleze respirația, să devină cât mai invizibil posibil ca nu cumva să devină mai mult decât un destinatar neglijent al furiei lui Ren. Fie întâmplător, fie pentru că aşa a vrut, Ren l-a cruțat.

Închizând sabia de lumină, omul cel înalt se întoarse spre purtătorul nenorocit al veştilor proaste. Vorbea calm, de parcă ravagiile nebuneşti şi distructive n-ar fi fost nimic altceva decât un scurt interludiu: o iluzie.

— Mai este altceva?

Mitaka ştia că trebuia să-i dea şi partea cea mai rea a raportului. Şi era încă în viață. Îşi permise să se relaxeze puțin.

— Cei doi erau însoțiți şi probabil că au fost ajutați să zboare de o treia persoană, probabil localnic. O fată.

Întinzându-se, mâna cu mănuşă neagră îl apucă pe locotenentul uluit şi îl trase violent înainte. Fața aceea metalică era acum aproape, mai aproape decât fusese vreodată Mitaka de ea. În timp ce ofițerul se străduia să respire în strânsoarea lipsită de înțelegere, vocea lui Kylo Ren căpătă un ton mai jos şi mai mult amenințător decât auzise vreodată locotenentul.

— Ce... *fată*?

* * *

Îngenuncheat lângă deschiderea din punte, Finn se străduia să privească în interiorul găurii. Şuieratul constant al vaporilor ce scăpau îl împiedica să audă sau să vadă ceva. Tare ar fi vrut să oprească sunetul neplăcut al alarmei de urgență, dar nu îndrăzni să se îndepărteze, cât timp Rey era încă jos şi invizibilă. Nici nu se încredea în droid să o facă, temându-se că mecanicul îngrijorat ar putea lovi vreo comandă greşită. Chiar dacă un model BB-8 avea mult spațiu de stocare, se îndoia că schema pentru un cargobot vechi se afla printre informații. Mai mult de atât, această navă în mod special suferise un număr considerabil de modificări, dintre care nu toate ar putea fi ospitaliere pentru vizitatorii nepoftiți. Dispozitive explozive ascunse, de exemplu. În timp ce Rey lucra nevăzută mai jos, se întrebă dacă s-a gândit la aceste posibilități.

O ajustare greşită şi ar putea face nava să explodeze. Sau nava, răspunzând singură la o preprogramare necunoscută, ar putea exploda. Spera că nu au scăpat de ghearele Primului Ordin doar pentru a se omorî singuri.

Apăru un cap, înconjurat de vapori. Pe fața lui Rey curgea transpirația.

— Este motivatorul. Dă-mi o cheie Harris! Arătă în spatele lui. Vezi acolo.

Întorcându-se, el desfăcu cutia de depozitare spre care arătase ea şi începu să scotocească prin conținut. Ca soldat în trupele de şoc, fusese instruit pentru a face față la anumite urgențe. Acestea includeau, dar nu se limitau la, probleme de natură

mecanică, cum ar fi să facă reparații de bază la un speeder sau altele vehicule de transport la sol. Aşa că ştia ce căuta. Spera doar că o va găsi.

— Cât de rău este? strigă la ea în timp ce continua să caute prin conținutul amestecat al containerului, blestemându-l în tăcere pe proprietarul necunoscut al navei.

Oricine ar fi fost, nu era un geniu al organizării. Instrumentele şi componentele de înlocuire umpleau cutia în cea mai nefericită şi dezorganizată manieră posibilă.

— Dacă vrem să supraviețuim, răsună vocea lui Rey de jos, nu e bine!

Nava se zdruncină rău, amintindu-i lui Finn că situația lor se degrada rapid.

— Uite, *de-acum* ne vânează; trebuie să ieşim din acest sistem *imediat*! Cu cât rămânem la viteză subluminică mai mult timp, cu atât mai mare este şansa ca scanările lor să ne găsească. Nu vreau să încerc să depăşesc un Distrugător!

Rey îl ignoră şi aruncă o privire spre droidul din apropiere.

— BB-8 spune că amplasarea bazei *Rezistenței* este secretă. Dacă e să vă duc acolo, *trebuie să ştiu*!

Dispăru jos, lăsându-i încă o dată pe Finn şi pe droid singuri în salonul care se cutremura, plin de sunete de alarmă. Ocupată cum era încercând să facă reparațiile necesare, Finn simți că poate încerca să ocolească întrebarea. Dar asta doar va amâna inevitabila *reglare de conturi*. Sau putea să-i ignore întrebarea. La fel, rezultatul era inevitabil. Putea minți, să inventeze ceva – orice. Să spună numele oricărui sistem, o destinație realistă. Orice pentru a scăpa de această planetă şi de atenția Ordinului. Aruncând o scurtă ocheadă în lateral, văzu că droidul îl privea. Nici asta nu ar funcționa, deoarece BB-8 l-ar contrazice. Singurul răspuns care ar ajuta era adevărul şi nu-l ştia. Se îndreptă spre droid.

— Bine, ascultă – trebuie să ştim care este locația bazei *Rezistenței*. ai auzit ce a spus Rey. Crede că ne poate ajunge acolo, *dar trebuie să ne spui unde este*.

Droidul emise o rafală de bipuri rapide şi încete. Nerăbdător, Finn dădu din mână.

— Nu vorbesc limba asta, dar cred că am înțeles esența. Tocmai m-ai acuzat că nu sunt din *Rezistență*, nu-i aşa?

Capul droidului se înclină uşor înainte în semn de recunoaştere mecanică.

— Corect. Bine, doar între noi fie spus... nu, nu sunt. Sunt un soldat obişnuit, care a devenit fugar. Prin acțiunile mele, am renunțat la jurământul meu. În ochii Ordinului, asta mă face să fiu ceva mai rău decât un luptător din *Rezistență*. Nu ştiu nimic despre *Rezistență*. Tot ce am auzit sunt poveşti, zvonuri şi propaganda Ordinului. Dar ştiu să deosebesc binele de rău. De aceea am făcut lucrurile pe care le-am făcut. De asta mă găsesc în această mizerie aici şi acum. Făcu o pauză pentru a respira. Tot ce vreau, tot ce încerc să fac, este să mă îndepărtez de Primul Ordin. Nu contează unde ajung, atâta timp cât este departe de influența lor. Dar dacă ne spui unde este baza ta te voi ajuta mai întâi să ajungi acolo, înainte să fac ceva pentru mine sau pe cont propriu.

Se uită direct la senzorii vizuali ai droidului.

— S-a făcut?

BB-8 îşi înclină capul într-o parte şi nu spuse nimic. Finn nu se simțea ruşinat că se ruga de el.

— Droidule, *te rog*.

Continuă să se uite la droid până când Rey, obosită, apăru din nou.

— Şurubelniță Pilex, repede!

Când Finn se întoarse la lada de depozitare şi începu să caute din nou, ea profită de ocazie pentru a-l interoga încă o dată.

— Deci, nu am auzit. Unde îți este baza? Care este destinația noastră?

Căutând prin grămada de unelte şi mărunțişuri, murmură brusc spre droidul care îi privea:

— Haide, BB-8. Spune-i tu.

Nu se auzi nimic de la droid. Niciun sunet, niciun zumzet. Finn era în pragul disperării atunci când mecanicul sferic rosti în cele din urmă o scurtă secvență de bipuri. Rey păru surprinsă.

— Sistemul Ileenium?

Localizând instrumentul necesar, Finn i-l dădu uşurat.

— Da Sistemul Ileenium. *Unde naiba era sistemul Ileenium?* se întrebă el. Ăsta-i. Hai să reparăm lada asta şi să ne ducem acolo cât de repede putem, da?

— Fac tot ce pot.

Rey dispăru din nou. Imediat ce ea dispăru din vedere, Finn îi arătă recunoscător lui BB-8 degetul mare ridicat. Droidul răspunse aprinzând o torță de sudură, imitând gestul omului.

Ea nu stătu jos prea mult timp şi nici atitudinea ei nu era mai relaxată atunci când reapăru.

— Bandă de lipire, repede! Dacă voi face nava să meargă din nou, vă voi duce până la Terminalul Ponemah, dar nu mai departe de atât. Ponemah încă este teritoriu neutru. Ar trebui să poți lua contact cu reprezentanții *Rezistenței* de acolo.

Pentru a treia oară, Finn se trezi arând prin cutia de scule dezorganizată.

— Şi tu? Ce ai de gând să faci? Dacă altcineva în afară de acei doi piloți TIE te-a văzut cu noi, afişele cu tine vor apărea peste tot prin acest sector! În cazul în care Ordinul nu te vrea pentru interogatoriu, doritorii şi vânătorii de recompense vor căuta în fiecare port în speranța că te vor găsi. Este mai bine pentru tine dacă rămâi cu noi. Aruncă o privire rapidă spre BB-8. *Rezistența* te va proteja.

Ea clătină din cap. Vaporii continuau să se adune în jurul ei, deşi nu la fel de mult ca înainte, după cum remarcă Finn.

— Trebuie să mă întorc la Jakku!

— *Înapoi* pe Jak... De ce toată lumea vrea întotdeauna să se întoarcă pe *Jakku*? Nu e nimic acolo! Nisip şi gunoaie, şi stânci, şi nisip, şi nisipuri mişcătoare – nu pricep!

Ridicând ceva ce semăna cu un dispozitiv de etanşare şi se întoarse să i-l arunce.

— Nu, acela!

Arătă cu mâna, dar poziția ei nu era prea stabilă şi mâna ei flutură aiurea. Făcând tot posibilul să-i urmeze indicațiile, el ridică un alt instrument.

— Nu! Cel spre care arăt!

— Încerc! Şi nu arăți foarte bine, ştii asta?

Exasperarea aproape că-i învingea frica.

— *Acela*! Dacă nu punem un plasture acolo jos, rezervorul de propulsie va da pe-afară şi va inunda nava cu gaz otrăvitor.

El încercă un alt dispozitiv.

— Nu.

Altul.

— Nu – acela, la stânga ta! Nu!

Alunecând alături de Finn, BB-8 îşi folosi capul pentru a-l indica pe cel corect. Plin de speranță, Finn îl luă.

— Ăsta?

Fu surprins când în loc să strige din nou *Nu!*, ea răspunse cu un *Da!* categoric. Îl aruncă spre ea, privind-o cum îl prindea fără efort şi dispărea încă o dată jos. Lăsând lada de scule, el se întoarse la deschiderea din punte şi strigă spre ea.

— Eşti *pilot*. Poți merge oriunde. De ce să te întorci? Ai o familie acolo? Pe Jakku? Un iubit? Un iubit drăguț?

Pe măsură ce fluxul de vapori încetini în cele din urmă şi apoi se opri, la fel procedă şi alarma interminabilă. Reapariția lui Rey coincise cu revenirea unei linişti relative în salon. Ea o întrerupse imediat.

— Nu este treaba ta, *de aceea*.

Coborârea bruscă a luminilor puse capăt oricărui argument incipient. Pâlpâiră, dar nu se stinseră. Toți cei trei ocupanți ai salonului priviră noua modificare a ambianței. BB-8 bipăi nervos.

— Nu poate fi bine, murmură Finn.

— Nu, nu poate fi, fu de acord Rey în timp ce ieşea din deschidere.

Se îndreptară împreună spre cabina de pilotaj. De data asta Finn se instală pe scaunul copilotului. Consola din fața lui era moartă. Nu trebuia să fii instruit ca pilot pentru a deduce că o consolă moartă nu dădea bine pentru viitoarele călătorii.

— Este motivatorul, nu-i aşa? Componenta despre care erai atât de îngrijorată. Când ea nu-i răspunse, ritmul lui cardiac crescu. Este ceva mai rău decât motivatorul?

Concentrându-se pe consola din fața ei, Rey răspunse fără să ridice privirea de pe instrumente.

— Am rezolvat problema aia; este altceva. Fără prea multă speranță, încercă mai multe comenzi înainte să se aşeze pe spate, învinsă. Ne-a reperat cineva. Toate comenzile noastre sunt anulate. Au preluat controlul şi asupra suportului vital, de asemenea, dacă mai contează. Este cea mai uşoară cale de a ne face să cooperăm.

— Cine a preluat controlul asupra noastră?

Lovind scanerul pentru a-i aminti că era inutil, nu făcu decât să ridice din umeri neputincioasă. Pentru că nu se vedea nimic prin fereastra din față, el îşi părăsi scaunul şi se îndreptă spre cupola de observație aeriană.

— Vezi ceva? îl întrebă ea.

— *Da.*

Nu era nevoie să elaboreze. Va vedea totul, singură, în curând. Destul de ciudat, ceea ce vedea îi permise să se relaxeze în cele din urmă. Nu era cazul să te extenuezi când nu mai era nicio speranță. Cealaltă navă era gigantică, un cargobot mare, voluminos. Cala de marfă avea uşa deschisă şi față de hangarul deschis care se afla deasupra lor, nava furată nu părea mai mare decât o capsulă de evacuare. Cu instrumentele înghețate, motoarele neputincioase şi sistemele de arme moarte, nava paralizată era trasă inexorabil în sus în deschizătura cavernoasă.

Întors în cabină, Finn se lăsă învins pe scaunul copilotului, cu privirea fixată înainte în timp ce vorbea.

— Este Primul Ordin. Ne-au prins. S-a terminat, Rey.

În spatele lor, BB-8 scoase un bip plângăreț. Neavând nimic încurajator de spus, Finn nu răspunse. Nu mai mergeau în Sistemul Ileenium, ştia asta. Nu acum. Probabilitatea ca ei să revină chiar pe Jakku era infinitezimală. Soarta lor avea să fie hotărâtă la bordul navei care acum îi înghițea. Hotărâtă şi executată rapid. Primul Ordin era foarte eficient.

Atât de *aproape*. În ciuda a ceea ce făcuse, în ciuda propriei sale revolte ce aproape reuşise, nu s-a ales cu nimic. Fusese inutil. Poe Dameron era mort. Cât de curând el şi această săracă fată i se vor alătura pilotului *Rezistenței*.

Indiferent ce hartă sau alte informații deținea BB-8 ar fi extrase forțat din micul droid, după care i se va şterge memoria, circuitele de inteligență artificială vor fi eliminate, iar restul probabil reciclat ca rebut. Finn mormăi încet. Asta era mai mult decât ar putea spera el şi Rey. Tot ce putea face pentru ea acum era să-şi ceară scuze pentru că a atras-o într-o mizerie care era consecința a ceea ce făcuse el. Ar putea să le transmită acel adevăr indivizilor care îi vor hotărî soarta. Să pledeze în numele ei. Dar ca fost soldat în trupele de şoc ale Ordinul Întâi ştia că prin cuvintele sale, oricât de elocvente ar fi, nu i-ar aduce lui Rey decât surplusul de timp cât i-ar trebui să le vorbească. Era înverşunat şi resemnat. Ştia, de asemenea, că dacă i se dădea şansa, el ar fi făcut toate aceste lucruri din nou. Singurul lucru care îl separa de tovarăşii săi, singurul lucru care îl definea ca individ, era sentimentul lui de nezdruncinat că avea dreptate. Măcar atât putea lua cu el.

— Ce facem? spuse Rey lângă el. Ea continuă să încerce comenzile, inutil. Trebuie să fie *ceva*.

Încă nu putea privi în direcția ei.

— Putem muri.

Ea refuză să accepte asta.

— Trebuie să existe şi alte opțiuni în afară de a muri!

El oftă puternic.

— Sigur. Am putea fugi – dacă motoarele ar putea merge. Am putea încerca şi să luptăm – dacă blasterele ar funcționa. Am putea folosi un teleportor de materie – dacă ar exista aşa ceva. Clătină capul trist. Nu, suntem morți. Nici măcar nu avem arme de mână pentru a încearca să-i împiedicăm să ne captureze... Se opri brusc. Apoi se întoarse spre ea. Mai devreme, când lucrai jos, ai spus ceva despre chimicale volatile? Se amestecă pentru a crea gaze otrăvitoare?

Îl privi nesigură.

— Da, dar am rezolvat asta. Nu se mai amestecă acum.

Tonul lui fu chibzuit, privirea neclintită.

— Poți să-l strici din nou?

Îi luă un moment să realizeze la ce se referea. Când înțelese, expresia ei se lumină. Părăsiră împreună cabina de pilotaj şi se îndreptară înapoi spre salon, cu BB-8 aproape, în spatele lor. Măştile de urgență pe care le-au scos din stațiile de depozitare erau concepute pentru a proteja împotriva pierderilor de atmosferă. În mod clar nu erau destinate să înlocuiască costumele de mediu care erau folosite în timpul plimbărilor în afara navei. Dar pentru planul la care se gândise Finn, ar trebui să meargă. Lucrând împreună, au reuşit să coboare droidul în zona de serviciu de sub punte. Când cei trei reuşiră coborârea scurtă în siguranță, Finn trase înapoi deasupra lor secțiunea de punte. Din fericire, se desprinsese într-o singură piesă şi era puțin probabil să fie observată de intruşii preocupați. Cel puțin, nu imediat. Ar fi trebuit să fie suficient.

Alături de el, Rey lucra din greu pentru a anula rezultatele reparației de mai devreme.

— O să funcționeze cu trupele de şoc? întrebă ea în timp ce manipula uneltele pe care le folosise mai devreme şi pe care le lăsase în urmă.

— Căştile din echipamentul standard sunt concepute pentru a filtra fumul, nu toxinele. Ca să facă față la toxine, un soldat trebuie să pornească unul dintre multele filtre speciale, în funcție de substanța respectivă. Identificarea este de competența liderilor de echipă. Aducând această navă la bordul lor, mă îndoiesc că cineva se va gândi să verifice dacă există poluanți în aer. Nu este ca şi cum ai conduce un asalt la sol sau să forțezi intrarea într-o navă de război inamică. Acesta este doar un vechi cargobot. Orice fel de apărare internă, cu atât mai puțin ceva la fel de nebulos ca un contraatac cu gaz, ar fi ultimul lucru la care s-ar aştepta o echipă trimisă să ia echipajul în custodie.

Rey era impresionată.

— Voi, băieții din *Rezistență*, chiar vă cunoaşteți meseria.

El îi zâmbi neliniştit.

— Ştii cum se spune: cunoaşte-ți inamicul.

Brusc, iluminarea internă a navei reveni cu toată puterea. Chiar ascunşi pe coridorul de serviciu, auzeau sunetul tăcut al coborârii rampei navei.

— Vin, şopti Finn. Grăbeşte-te!

— Mă grăbesc!

Degetele ei lucrau neîncetat la sigiliul pe care îl aplicase.

— Fă-o mai repede!

— Am pus acest sigiliu pentru a ne menține în viață, nu pentru a combate o îmbarcare ostilă, şuieră ea înapoi spre el în timp ce mâinile ei zburau. L-am făcut să *dureze*. Nu te aştepta să-l pot da jos în câteva minute! Ți se pare că mă...

— Chewie, suntem acasă, îl auzi Finn pe un bărbat spunând.

Apoi bucata de puntea de deasupra lor fu ridicată. Cu mâinile ridicate în semn de capitulare, sperând ca cel puțin să nu fie împuşcați imediat, se treziră privind la... Nu la un soldat din trupele de şoc.

Bărbatul care ținea blasterul spre ei nu purta cască, nici măcar o vizieră protectoare. Nu era nimic care să interfereze cu expresia lui furioasă. Avea o față cicatrizată de pricepere, îmbătrânită de experiență şi de om obosit – caracteristică cuiva care pusese piciorul pe zeci de lumi. Avea ochii căprui, părul cenuşiu ciufulit şi avea aspectul unui bărbat care văzuse prea multe, prea repede şi fusese forțat să se ocupe de idioți de prea multe ori. Indiferent de vârsta lui blasterul pe care îl ținea în mână nu tremura şi nu ezita. Privindu-l, Finn simți că-i ştie profilul chiar dacă nu îl ştia pe om. Singura lui teamă era că omul ar fi putut trage înainte să pună întrebări. Din fericire, nu o făcu.

— Unde sunt ceilalți? Chiar dacă erau fisuri în înfățişarea bărbatului, în glasul lui nu erau. Unde vă este pilotul?

Cu mâinile încă ridicate, Rey înghiți cu noduri. Cine era acest intrus cu față dură şi unde erau soldații Primului Ordin?

— Eu... Eu sunt pilotul.

Ochii care nu clipeau o priviră cu o neîncredere evidentă.

— *Tu?*

Ea clătină din cap.

— Suntem doar noi. Ea dădu din cap o dată spre stânga. Noi şi un droid.

O a doua persoană apăru deasupra şi lângă inchizitorul lor. Era de asemenea, foarte clar că nu era un soldat. Era, de asemenea, cu mult, mult mai mare decât tovarăşul său care ținea blasterul. Scoase o serie de sunete printre buzele groase, ceva la jumătatea distanței între un geamăt şi o întrebare.

— Nu, este adevărat, răspunse Rey. Suntem singuri la bord.

Finn se uită la ea.

— Stai puțin, poți *înțelege* chestia asta?

Răspunzând înaintea lui Rey, bărbatul care ținea blasterul îl avertiză.

— Şi *chestia asta* vă poate înțelege, aşa că *aveți grijă*. Ținând încă arma în direcția lor, făcu un pas înapoi. Ieşiți de acolo. Hai, sus. Fără chestii amuzante. Vă urmărim mişcările.

Cu atenția concentrată asupra lui Rey, aproape că zâmbi. Când o făcu, fu un indiciu că era ceva pe jumătate jucăuş în comportamentul său. Dar numai un indiciu. Şi nu era nimic vesel în felul cum ținea blasterul îndreptat în direcția lor. În timp ce ieşea din coridorul de serviciu, Finn se trezi uitându-se în sus la tovarăşul bărbatului. Şi se tot uita în sus, mai sus. Nerăbdător, cel care-i prinsese gesticulă foarte uşor cu botul blasterului.

— Unde ai găsit nava asta?

— Chiar aici. Ea nu vedea niciun motiv să nu-i spună adevărul. Adică, jos la suprafață. În Avanpostul Niima, pentru a fi mai clară.

Coborându-şi maxilarul pentru a-şi arăta neîncrederea, se uită înapoi la ea.

— *Jakku?* Groapa aia de gunoi?

— *Mulțumesc!* spuse Finn. Groapă de gunoi!

Fiindu-i confirmată opinia sa originală, săgetă spre Rey o privire care pur şi simplu semnifica *ți-am spus asta*.

Luându-şi privirea de la ei pentru prima dată de când urcaseră, bărbatul i se adresă falnicului său însoțitor.

— Ți-am spus că ar fi trebuit să verificăm din nou Întinderile Vestice! Am avut noroc că am fost în imediata vecinătate când nava a pornit şi baliza ei de semnalizare s-a aprins.

Se întoarse spre Rey. Ea încerca să înțeleagă perechea nepotrivită care stătea în picioare dinaintea lor şi eşua cu desăvârşire.

— Cine a avut-o? continuă el. Ducain?

Din nou, gândi ea, nu avea niciun motiv de a nu spune adevărul.

— Am furat-o de la un dealer de vechituri numit Unkar Plutt.

Sprâncenele se apropiară pe măsură ce fața ridată se încrețea şi mai mult.

— De la cine?

— Ascultă. Profitând de şansă, Rey coborî mâinile ca să poată depărta brațele larg. Nu ştiu toate detaliile, asta-i sigur. Nu cunosc detaliile activităților private ale lui Plutt. Dar se vorbeşte că Plutt a furat această navă de la Băieții Irving, care au furat-o de la Ducain.

— Care *mi-a* furat-o mie!

Pe lângă mânie, vocea lui era plină de indignare justificată. Pentru Rey, părea un pic forțată. Cu siguranță acest om nu era acum şi niciodată nu fusese un soldat în trupele de şoc sau ceva asemănător. Fusese, probabil, cineva care nu se deosebea de ea însăşi. Un pic de om de afaceri, un pic de un escroc, un pic de aventurier. Şi pentru că era mai în vârstă, era rezonabil să presupui că fusese un pic mai mult din toate aceste lucruri decât ea. Care erau intențiile sale față de ei, nu putea încă să ghicească. Dar faptul că nu ştia cine este Unkar Plutt era cu siguranță un plus de partea lui. Era puțin probabil să-i ducă imediat înapoi sau să încerce să-i vândă cuiva pe care nu-l cunoştea. Care erau relațiile sale cu Primul Ordinea rămânea de văzut. Până acum, cel puțin, el nu părea cineva excesiv de interesat de politică. Speculațiile ei grăbite cu privire la posibilele lui motive fură întrerupte când el făcu un pas spre ea. Finn se încordă, dar nici mâna cu blasterul şi nici cea liberă a bărbatului nu se ridicară.

— Ei bine, să-i spui când îl vei vedea din nou, că Han Solo tocmai a furat înapoi *Şoimul Mileniului* pentru totdeauna!

Întorcându-se, îşi băgă blasterul în toc şi se îndreptă spre cabina de pilotaj, cu înaltul său asociat pe urmele lui. Ori era mulțumit de răspunsurile ei, se gândi Rey, ori nu-i păsa. Cu spatele la ei în timp ce se îndrepta în direcția opusă, nici Finn, nici Rey nu prinseră schimbarea de expresie, din umbra unui zâmbet care amenințase să-i spargă privirea înfierbântată într-un rânjet mare, mulțumit. Nu că mai conta. Nu înfățişarea lui le trezise admirația. Ci numele lui.

Han Solo.

O legendă a *Rebeliunii* împotriva Imperiului. Comerciant, pirat, escroc, şi un extraordinar luptător. Era greu de crezut că era real, gândi Finn. Solo era o istorie devenită realitate.

Nemaifiind sub amenințarea armei sau chiar reținuți şi fiind abandonați în salon ca şi cum prezența lor era foarte puțin semnificativă, Rey şi Finn se uitară unul la altul.

— Ce facem? Finn făcu un gest în direcția coridorului care ducea spre cabina de pilotaj. El... ne-a lăsat aici.

— Am putea aştepta ca unul dintre ei să se întoarcă, sugeră ea.

El clătină din cap încet.

— Da, am putea face asta. Stăm aici şi aşteptăm.

Fără alte cuvinte, se îndreptară spre cabină.

VIII

Finn şi Rey ajunseră din urmă pe coridor perechea neobişnuită. Vrând cu disperare să vorbească cu cel care-i capturase – dacă se putea numi astfel, având în vedere că nu acționa ca atare – Finn se strădui să treacă de muntele păros biped care îi bloca calea. Aşa zisul munte ignoră slabele eforturi ale lui Finn de a-şi găsi drumul.

Reuşind să treacă pe partea cealaltă, Rey nu-şi putu ascunde neîncrederea.

— Acesta este *Şoimul Mileniului*? N-am făcut... N-am făcut conexiunea când am furat-o – când am venit la bord.

Nu se putea reține să privească pilotul. Până la urmă, nu în fiecare zi cineva întâlnea o legendă vie a galaxiei. De fapt, era prima ei legendă vie. Pentru o legendă vie, o parte a gândurilor ei, aspectul său era cel puțin dezordonat. Aproape la fel de mult ca cel al însoțitorului său.

— *Sunteți* Han Solo, spuse ea, privindu-l chiorâş.

De data aceasta, în loc de zâmbet, apăru un rânjet: în parte amuzat, în parte cunoscător şi poate un pic amar.

— Eram odată.

Finn era la fel de uluit. Chiar aici, înaintea lui, suficient de aproape pentru a fi atins, era o figură celebrată din trecutul străvechi. Ei bine, să corectă el singur, din trecutul agitat, oricum. Se îndoia că individul care îi înfruntase furios cu un blaster în mână, va accepta cu amabilitate să fie denumit *străvechi*. Şi masa imensă de hirsutism plângăcios care îi era tovarăş... cum se numea? Căută printre amintiri şi prin ce ştia el despre istorie. *Slew* – sau cam aşa ceva, asta era. Nu, se corectă el. Asta nu s-ar potrivi ca nume pentru... Cum era denumită specia? Ookie? Din nou se luptă să-şi amintească.

Chewbacca. Wookieeul Chewbacca. Şi Han Solo. Han Solo. Dacă nu era aşa, atunci erau o pereche de mincinoşi extrem de buni. Deşi, dacă-şi amintea exact, *mincinos bun* i se potrivea lui Han Solo la fel de bine ca orice altceva.

Nu făcea nimic rău dacă verifica în continuare, îşi spuse Finn. Nu era ca şi cum el şi Rey aveau de mers altundeva. Nu acum.

— Han Solo? întrebă el ezitant. Generalul *Rebeliunii*?

— Nu, izbucni Rey pe jumătate acuzatoare, pe jumătate admirativă. Contrabandistul!

— Ce? Dacă fusese amuzat până acum, acum Finn era foarte dezorientat. Fără să gândească, i se adresă masivului lățos care se mişca greoi în fața lui. Nu a fost un erou de război? În lupta împotriva Vechiului Imperiu?

Deşi Wookieeul rosti ceva gutural şi de neînțeles, Finn credea că a reuşit să prindă esența. Era ceva de genul: *Da, presupun că da, cam aşa ceva...* Desigur, gigantul ar fi putut de asemenea să confirme ceea ce spusese Rey. Neavând de unde să ştie dacă intuiția lui sau identificarea fetei era cea corectă, îi urmă confuz. Nu i se părea că ambele pot fi la fel de exacte. Rey nu putea să nu se uite în jur, văzând nava pe care o furase într-o lumină cu totul nouă. Nu era de mirare că era plină de modificări! Nu era de mirare că demonstra o viteză şi o manevrabilitate neobişnuite.

— *Şoimul Mileniului.* Nu putea să-şi rețină uimirea din voce. Asta este nava care a zburat pe ruta Kessel în paisprezece parseci.

— *Doisprezece* parseci.

Intrând în cabina înaintea celorlalți, Han scană consola. Peste fața proprietarului de drept al *Şoimul Mileniului* trecu un val de... ceva. Nu nostalgie. Asta nu făcea parte din alcătuirea lui. Dar exista cu siguranță ceva. Posibil amintirea vechilor prietenii sau a aventurilor din trecut sau destinațiile exotice vizitate cândva. Cel mai probabil

oportunitățile financiare ratate. Înaintând, îşi lăsă mâinile să se sprijine pe consola principală în timp ce ochii continuau să-i rătăcească de la instrument, la monitor, la...

Ce dracu era *asta*? Mişcându-se uşor spre dreapta, atinse câteva comenzi şi fu răsplătit cu o citire foarte neplăcută.

— Hei! Un ageamiu a instalat un compresor pe circuitul de aprindere!

— Unkar Plutt a făcut-o. Rey văzu că Finn îi aruncă o privire şi ea privi într-o parte, ruşinată. Mi-am petrecut ceva timp scotocind prin toate navele parcate în avanpost. Mai ales noaptea. Era o modalitate de a învăța unele lucruri. Am fost atentă, şi oricum, nimănui nu-i păsa prea mult, din moment ce nu luam niciodată nimic şi nici nu încercam nimic. Se lumină la chip. Mi-a fost mult mai uşor când am ciordit-o pe asta. Deşi nu a fost prima mea alegere.

Han dădu din cap cu bună ştiință.

— Te cred. Ce idiot ar pune un compresor pe un circuit de aprindere?

Ea dădu din cap de acord.

— Şi eu am crezut că era o greşeală. Pune prea mult stres asupra fluxului hipermotorului.

— ...stres asupra fluxului hipermotorului, o imită Han, ajungând la aceeaşi concluzie în acelaşi timp.

O clipă păru nedumerit şi doar un pic curios. Cine era această fată care vorbea ca o cunoscătoare despre debitele şi presiunile de aprindere? Curiozitatea lui nu dură mult. Erau prea multe alte probleme de mai mare însemnătate în mintea lui.

— Chewie, pune-i într-o capsulă de evacuare şi trimite-i înapoi pe Jakku. Sau oriunde altundeva în sistem vor să meargă.

— Aşteaptă, nu face asta! Rey se îndreptă spre el. O privire severă o opri pe loc dar nu putu să o facă să tacă. Avem nevoie de ajutorul tău!

Fruntea i se încreți.

— De ajutorul *meu*...

Ținându-se tare, îl arătă pe BB-8 care îi urmărea tăcut.

— Acest droid trebuie să ajungă cât mai curând la cea mai apropiată bază a *Rezistenței*. Are cu el o hartă care duce la locația actuală a lui Luke Skywalker!

Proprietarului *Şoimului* căpătă cea mai ciudată înfățişare. Într-o clipă şi ca răspuns la cererea înfigurată a lui Rey, toată duritatea păru să se scurgă din el. Pentru o clipă nu mai era pe navă. Nici măcar nu mai era în sistemul Jakku, ci în altă parte. Incapabil de a suporta lipsa răspunsului, Finn vorbi.

— Tu *eşti* Han Solo, care a luptat pentru *Rebeliune*? Dacă da, atunci l-ai cunoscut.

— Dacă l-am cunoscut? Privirea sticloasă deveni neclară, vocea puternică îi deveni moale. Da, l-am cunoscut pe Luke.

— Atunci, continuă Finn, poate că vei...

Se întrerupse când o *lovitură* metalică îndepărtată, dar distinctă, le ajunse la urechi în *Şoim*. Revenind în prezent, Han era din nou gata de orice în timp ce se încrunta în direcția rampei de încărcare a navei.

— Ei bine, asta-i prea mult. Nu-mi spune că a scăpat un rathtar[8].

Fără un alt cuvânt abandonă cabina de pilotaj, grăbindu-se înapoi de unde venise. Toți ceilalți îl urmară, cu BB-8 venind după ei. Nici Rey, nici droidul aveau cea mai mică idee despre ce se întâmpla. Finn avea şi îşi dorea să nu fi avut. Deşi nu văzuse niciodată un rathtar, ştia câte ceva despre specia asta. Puținul pe care îl ştia, era mai mult decât suficient. Trebui să facă eforturi pentru a ține pasul cu proprietarul *Şoimului*, care se mişca cu o viteză surprinzătoare. La fel ca nava sa, îşi dădu seama soldatul.

---

[8] Rathtar - cefalopode carnivore mari care erau native de pe planeta Twon Ketee. Considerat unul dintre cele mai periculoase animale din galaxie, erau cunoscuți pentru că vânau în haită. Aveau strămoş comun cu sarlacc, blixus şi vixus.

— Stai, stai, îl imploră pe bărbatul în vârstă.

Ignorându-l, Han ieşi din *Şoim* pe una dintre punțile de serviciu ale enormului cargobot şi se îndreptă direct spre cel mai apropiat panou de control.

— Stai puțin. Trebuie să fiu sigur de ceea ce ai spus. A scăpat un *ce*?

— Rathtar, răspunse Han scurt.

— Nu, scutură Finn din cap. Nu se poate să transportați rathtari.

Han vorbi fără să-şi mute privirea.

— Transportăm rathtari.

Apărând în interiorul şi deasupra consolei, o serie de imagini dezvăluiau atât interiorul cât şi exteriorul mătăhălosului cargobot. Una dintre imaginile din exterior arăta că erau abordați de un transportor non-militar. Nava subțire îşi căuta drumul de-a lungul fuzelajului, ca un parazit ce căuta o cale mai uşoară către o potențială gazdă. Nerecunoscând designul navei, Finn se concentră în schimb pe Han. Expresia pilotului arăta că nu este mulțumit.

— Îl recunoşti pe noul venit, spuse Finn. Nu era o întrebare. După expresia de pe fața ta, pot să spun că îți doreşti că nu o fi făcut-o.

— Ai putea spune asta, răspunse Han. Este Guavian Death Gang[9]. Se uită la Wookiee, care îşi gemu confirmarea. Da. Probabil că ne-au urmărit de pe Nantoon. Ai crede că deplasându-te prin hiperspațiu ai putea să-ți pierzi urma. Nu cu aceşti tipi. Nu este bine niciodată. Sunt persistenți. Urăsc asta la ei.

— Urăşti ce?

Han nu îl privi.

— Când cineva care vrea să ne omoare ne *găseşte*.

Abandonând consola, el şi Wookieeul se îndreptară spre o deschidere circulară a coridorului. Încă o dată, Finn şi Rey se treziră că trebuie să-i urmeze.

— Ce este un rathtar? îl întrebă Rey pe Finn.

Acum se grăbeau să coboare un pasaj care, ca şi restul cargobotului, cunoscuse vremuri mai bune. Stropii de vopsea şi petele vechi înlocuiau mai eficient indicatorii, în timp ce cutii şi grămezi neidentificate erau îngrămădite întâmplător pe la colțuri şi pe lângă pereți. Han fu cel care răspunse primul.

— Vrei descrierea ştiințifică? Sunt mari, periculoase şi urâte.

— Biiine, răspunse ea. De ce şi-ar dori cineva ceva mare, periculos şi urât? *Cine* ar vrea ceva mare, periculos şi urât? Şi ar fi dispus să plătească pentru asta?

Unde naiba-i calea de acces? se întrebă Han. Bineînțeles că fata avea multe întrebări.

— Lumea are hobbyuri amuzante, explică el în timp ce se mişca rapid. Unii sunt colecționari. Există unii care colecționează diferite tipuri de monede galactice, unii care colecționează recipiente vechi de lichior, câțiva cărora le place să adune holoimagini cu animatori celebri. Se pare că, cu cât au mai mulți bani, cu atât sunt mai mari lucrurile care le place să le colecționeze. Există chiar vreo cinci cărora le place să colecționeze eşantioane biologice. Cei cu bani colecționează creaturi vii. Cei fără bani devin oameni de ştiință.

Făcu un gest şi dădură colțul. Finn se apropie de Rey.

— Ştiu un exemplu perfect care explică tot ceea ce ai dori vreodată să ştii despre rathtari. Ea-l privi aşteptând. Ai auzit vreodată de masacrul de la Trillia?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— *Bine,* răspunse el.

---

[9] Guavian Death Gang – Gaşca de Asasini Guaviani era o organizație criminală care apăruse la aproximativ treizeci de ani după bătălia de pe Endor. A fost izgonită de pe planetele Nucleului din cauza tulburărilor din lumea interlopă galactică după prăbuşirea Imperiului. Angajau soldați mortali în armuri cibernetice roşii de mare impact.

Şi asta fu toată explicația sa, făcând o referire scurtă la un incident atât de josnic şi depravat încât nu dorea decât să asigure pe el însuşi că ea nu ştia nimic despre asta.

— Deci, continuă ea, întorcându-şi atenția spre Han, care cel puțin părea dispus să explice un pic mai mult, transportați aceşti rathtari pentru un colecționar?

El aprobă din cap.

— Am trei pentru Regele Prana. Regilor nu numai că le place să colecționeze, le place să se şi laude cu colecțiile lor. Se pare că Prana este în competiție cu regentul sistemului Mol'leaj. Regentul nu are un rathtar în grădina sa zoologică privată. Nimeni altcineva nu are.

— Există un motiv pentru asta, murmură Finn.

— Aşa că am primit acest contract pentru a aduce câțiva pentru Prana. Trei. A fost o muncă dificilă. Aşteptam un bonus şi nu sunt gata să renunț la toate astea doar din cauza celor din Guavian Death Gang.

— Trei! Lui Finn nu-i venea să creadă ce auzea. Cum i-ai adus la bord?

Han se uită la el.

— Ți-aş putea spune că Chewie şi cu mine aveam o grămadă de mâncare de-a lor preferată, că am legat-o de un băț şi i-au condus în cala de reținere. Dar asta ar fi o minciună. Să spunem doar că am avut un echipaj mai mare.

Mergând alături de el cu paşi mari, fără efort, Chewbacca îşi mormăi aprobarea. În spatele lui Finn, BB-8 bipăi o întrebare la care Wookieeul răspunse cu uşurință. Droidul şi Wookieeul începură apoi o conversație rapidă, al cărei sunet îl făcu pe Finn să-l doară capul. Începu să se întrebe de ce Han se opri în mijlocul unei secțiuni neimportante a coridorului dar ghidul lor activă o comandă ascunsă în perete şi deschise o trapă în podea. Făcu un gest pentru ca ei să coboare.

— Treceți sub punte până spun eu. Nu rătăciți aiurea. Nava asta este suficient de mare pentru a te pierde în ea şi există zone în care nu vreți să mergeți. Zâmbi subțire. O parte din marfă ar fi bucuroasă să vă vadă, dar voi nu veți vrea să o vedeți. Şi nici să nu vă gândiți să încercați să luați *Şoimul*.

Rey îl indică pe droidul în aşteptare.

— Cum rămâne cu BB-8?

— Va rămâne cu mine. Dacă este atât de important pentru voi, asta mă va asigura că nu veți încerca nimic amuzant. Încă nu sunt sigur că vă cred povestea.

Finn simți un uşor fior. Să păcălească fata a fost destul de uşor, dar acesta era *Han Solo*. Dacă făcea o greşeală, dacă spunea un lucru greşit se putea trezi nu numai în situația de a fi contrazis, dar şi aruncat afară – fără costum presurizator. Avea să fie nevoit să-şi gândească cuvintele mai atent decât oricând. Dacă Han afla că era printre ei un soldat din trupele de şoc... Nu, se corectă Finn. Fost soldat. FN-2187 era mort. El era *Finn* şi nu mai era un soldat pentru Primul Ordin. Cel mai bun pilot din *Rezistență* putea depune mărturie în favoarea sa! Dacă ar mai fi fost în viață...

La jumătatea scării trapei, Rey se opri să se uite înapoi.

— Ce se întâmplă acum?

Atitudinea lui Han se înmuie uşor.

— Când scap de gaşcă, poți avea droidul înapoi şi să te duci pe drumul tău. Aruncă o privire spre BB-8. Sunt obişnuit să am de-a face cu droizii.

— Rathtarii. Finn nu putea să nu se întrebe. Unde îi ții?

Se auzi o *bătaie* răsunătoare în spatele lui care-l făcu să tresară, poticnindu-se spre trapa deschisă. În spatele unui hublou supradimensionat, triplu întărit, apăru un glob portocaliu. Finn presupuse că era doar un ochi de un anumit fel, dar tot era mare, periculos şi urât. Lui Finn îi sări inima din piept.

— Ei bine, uite unul, spuse Han neclintit. Sau, cel puțin, o parte din el.

Pentru a doua oară ceva masiv se lovi de peretele opus şi puntea se cutremură sub picioarele lor.

— Nu sunt foarte deştepți, rathtarii. Ai crede că deja şi-au dat seama că nu pot ieşi din compartimentele în care sunt închişi, dar se lovesc de pereți încontinuu de când Chewie şi cu mine i-am adus la bord. Nu par să obosească.

— Poate că doar vor mâncare.

Finn reuşise să se calmeze. Han aruncă un ochi la el.

— Te oferi voluntar?

Pentru o clipă, Finn se întrebă dacă ghidul lor era mai mult decât pe jumătate serios. Apoi Han zâmbi.

— Nu-ți face griji. Oricum nu cred că un rathtar te-ar mânca. Nu eşti prada lor naturală. Să te rupă bucată cu bucată şi să izbească bucățile de pereți, da. Dar nu să te mănânce. Acum du-te jos. Şi stați *liniştiți*.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Rey din gura trapei. Niciodată nu am auzit despre Guavian Death Gang, dar nu sună ca ceva cu care se poate descurca un singur om. Dădu din cap spre Chewbacca. Nici măcar un om şi un Wookiee.

Han ridică din umeri.

— Acelaşi lucru pe care îl fac mereu. Îmi negociez ieşirea din probleme. La auzul acestor vorbe, înaltul său însoțitor scoase o serie de gemete scurte şi ascuțite. Han se încruntă la el. Este *atât* de nedrept! Haide. Din nou se auziră gemete de răspuns. Bineînțeles că da – până acum.

O luară în jos pe coridor înapoi pe unde veniseră, certându-se tot drumul.

— Ba da, îl auziră Rey şi Finn pe Han spunând în timp ce el şi Chewbacca treceau de un colț îndepărtat. De fiecare dată.

Erau singuri în zona de acces de sub punte. Cu excepția, îşi aminti Finn neliniştit, monstrului prădător aflat de cealaltă parte a peretelui apropiat. Din fericire, îşi încetase încercările zadarnice de a se elibera.

— Ce facem acum? se auzi întrebându-se.

Stând sub gura de deschidere a trapei, Rey se uită în jos.

— Îl urmăm instrucțiunile. La urma urmei, este Han Solo. Trebuie să ştie ce face.

* * *

Gândurile lui Han lucrau peste program în timp ce el şi Chewie se îndreptau spre cala de marfă în care era cel mai probabil ca nava Guaviană să fi obținut accesul. Pe o navă de război, sau chiar pe *Şoim*, ar fi putut activa unele comenzi pentru a-i ține afară. Dar cargobotul greoi care se afla acum în sarcina lui era gândit şi, din păcate, echipat cu instrumente ce permiteau accesul nestingherit din exterior. Era o măsură de siguranță, proiectată şi instalată pentru a se asigura că dacă vreun membru nebun al echipajului rămânea blocat în afara navei, putea întotdeauna să se întoarcă înăuntru. O chestie ajutătoare, care în acest moment era regretată profund. Nu că Guavianii, dacă li s-ar fi refuzat intrarea, ar fi ezitat să-şi forțeze intrarea. Cel puțin în acest fel marele cargobot nu era avariat. Cât despre ce se va întâmpla cu el şi Chewie, rămânea de văzut.

Nu-i nicio problemă, continua el să-şi repete. *Ai făcut asta de o sută de ori înainte, cu oricine, de la ajutoare până la Hutti. Stai liniştit şi focusat şi derutează-i cu praf spațial.*

Nu reuşiră să mai ajungă până la cala de marfă. De fapt, nici nu trebuiră să mai caute gaşca, pentru că gaşca îi găsi pe ei. El şi Chewie abia îi părăsiseră pe Rey şi Finn, când un portal circular se deschise înainte, pe coridor, pentru a lăsa să treacă şase indivizi, toți umanoizi: cinci membri ai unei echipe de securitate îmbrăcați cu uniforme roşii, cu cască, şi un bărbat în costum. Han îl recunoscu imediat pe Bala-Tik: încrezător, experimentat şi, în momentul de față, aproape clocotind de o mânie abia controlată. Înclinând uşor capul spre tovarăşul său, Han şopti încrezător.

— Mă descurc. Lasă-mă pe mine.

Chewbacca tuşi ceva ce nu se putea repeta într-o companie Wookiee politicoasă.

— Han Solo, se auzi vocea tăioasă a liderului bandei, eşti un om mort.

Nu era un început foarte promițător, Han trebuia să o recunoască. Nu că s-ar fi aşteptat la orice altceva. Liderul bandei nu era unul care să piardă timpul cu false amabilități. Zâmbind larg, el dădu din cap înapoi.

— Bala-Tik! Bun venit la bord. Este întotdeauna bine să revezi un vechi asociat de afaceri. Care este problema?

Vizitatorul său nu se amuză.

— Problema este că ți-am împrumutat cincizeci mii pentru această slujbă.

Uitându-se prin grila trapei, Finn se strădui să audă ce se întâmpla pe coridor.

— Îi poți vedea? întrebă Rey neliniştită.

El scutură din cap.

— Nu. Sunt prea departe. Pot să aud că vorbesc, dar nu pot să înțeleg cuvintele. Cel puțin nu trag unii în alții. Nu încă.

Rey se gândi la asta.

— Dacă i-au găsit pe Han şi Chewbacca atât de rapid în interiorul unei nave atât de mari, acest lucru sugerează că au cel puțin detectoare de rază scurtă a formelor de viață. Ceea ce înseamnă că dacă vreunul dintre ei începe să se întrebe despre posibila existență a altor membri ai echipajului, ne-ar putea găsi. Se uită în jur. Vom fi destul de în siguranță aici, pentru că suntem aproape de unul dintre rathtari, dar dacă încep să analizeze citirile, ne vor deosebi de ei.

Dădu din cap înspre spațiul de acces.

— Nu o să stau aici să aştept să fiu prinsă ca un mithuk într-o vizuină. *Şoimul* este în direcția aia.

Ea începu să se mişte. Finn ezită.

— Han a spus în mod special să nu ne gândim să luăm *Şoimul*.

Ea se uită înapoi la el.

— Vorbeşte cu Guavian Death Gang. Nu este de neconceput că discuția politicoasă s-ar putea transforma într-o confruntare cu blasterele scăpată de sub control. Dacă se întâmplă asta şi Han pierde, mi-ar plăcea să am o şansă de a evita consecințele. Cum ar fi să ajung hrană pentru rathtari. Vii?

— Sunt chiar în spatele tău, răspunse el cu voiciune.

Începură împreună să se mişte rapid de-a lungul spațiului de acces.

* * *

Han zâmbi în timp ce depăna răspunsul gata pregătit, după ce anticipase deja reacția probabilă a lui Bala-Tik.

— Sigur că da. Cincizeci de mii. O investiție modestă pentru care veți obține un profit mare şi gras. Nu toate activitățile mele de afaceri plătesc înapoi?

— Nu, răspunse scurt şeful bandei.

Han îşi întinse mâinile în lateral.

— Ba sigur că da! Nu am pierdut niciodată bani într-o singură afacere.

— Ba da.

Bala-Tik era neobosit.

— Hei, toată lumea care face afaceri cu mine îşi primeşte banii înapoi chiar dacă pierd.

— Nu, nu.

Neobosit *şi* rece. Rece cum doar conducătorul Guavian Death Gang poate fi.

Han răspunse cu o clătinare exagerată a capului şi se uită în sus la Wookiee.

— Poți să crezi asta, Chewie? Din bunătatea inimii mele şi din respect pentru tot ceea ce reprezintă această persoană, *eu* îi aduc investiția anului, şi tot ce poate face el este să mă batjocorească! Îşi întoarse atenția spre tăcutului Bala-Tik. Aştept mulțumiri

şi tot ce obţin sunt insulte. Nu era nevoie să vin la tine, ştii asta. Aş fi putut merge la oricine cu această afacere şi s-ar fi bucurat de şansa de a participa la ea. Dar nu: eu ţi-am oferit-o *ţie*. Şi asta este mulţumirea pe care o obţin? Tonul lui deveni provocator. Ce este, Bala-Tik? Nu-ţi mai vrei partea din veniturile obţinute?

— Vreau înapoi cei cincizeci de mii, se răsti liderul bandei.

Han îşi roti ochii.

— Bine, bine! Dacă aşa vrei.

— Kanjiklub îşi doresc şi ei înapoi cei cincizeci de mii.

Han se uită la el.

— Ce?

— Kanjiklub, repetă calm Bala-Tik. Ai împrumutat şi de la ei cincizeci mii.

Han se strădui să rămână calm, deşi nu putu împiedica să i se scurgă un pic de culoare de pe faţă.

— Este o minciună! Care ţi-a spus asta?

— Kanjiklub, răspunse Bala-Tik fără să-i tresară nici măcar o geană.

Han se învârti neîncrezător, cu vocea plină de jignire.

— Oh, haide! Nu poţi să ai încredere în ciudaţii aceia mici!

Târându-se în linişte pe calea de serviciu a coridorului Finn şi Rey ajunseră într-o poziţie aflată dedesubt şi periculos de aproape de intruşi. Cel puţin, îşi spuse Finn, acum puteau vedea şi auzi ce se întâmplă.

— Au blastere, şopti ea.

Finn dădu din cap.

— Cei mai mulţi dintre ei.

Mai sus, Han continuă dialogul.

— Haide, Bala, de cât timp ne cunoaştem?

Liderul bandei nu se lăsa ademenit de vorbele calme. Mai ales nu atunci când erau implicate sume mari împrumutate.

— Întrebarea este cât de mult ne *vom* mai cunoaşte unii cu alţii? Nu prea mult timp, cred. Doar dacă nu ne primim bani înapoi. Şi îi vrem înapoi *acum*.

— Rathtarii sunt aici, la bordul acestei nave, îi spuse Han. Ştiu că a trebuit puţin mai mult timp decât am promis…

— Prea mult, interveni Bala-Tik. Mult prea mult.

— … dar eu îi am, iar regele Prana abia aşteaptă – nu, este *nerăbdător* – să plătească. Ai doar puţină răbdare. Îţi vei primi banii înapoi, plus profitul promis.

Bala-Tik deveni nerăbdător.

— Zici tu. Asta ai spus când ai împrumutat banii. Aceasta este ceea ce spui prin intermediul comunicatoarelor de ceva timp. Apoi ai tăcut. Nu ai mai răspuns la nicio apelare.

— Am fost ocupat, îl informă Han exasperat, adunând rathtari.

— Aşa zici tu. În lipsa comunicaţiilor, nu aveam de unde şti ce faci. Cu banii noştri. Am bănuit tot ce poate fi mai rău.

Han zâmbi din nou.

— Şi acum ştiţi adevărul. Tu eşti aici, eu sunt aici, şi rathtarii pentru Regele Prana sunt aici. Crezi că vânătoarea de rathtari este ieftină? Am cheltuit acei bani. Am *folosit* acei bani. Lasă-mă să fac livrarea şi-ţi vei primi investiţia înapoi. Vino cu mine dacă vrei.

Ochii liderului bandei se îngustară.

— Să vin cu tine? Să încerc să te urmăresc prin hiperspaţiu? Ca să scapi de noi, să iei un traseu ocolitor către Regele Prana, să-ţi iei toţi banii şi să dispari din nou? Nu cred. Nu mai am încredere în tine, Solo. Îi indică pe oamenii săi. Nu mai *avem* încredere în tine. Deci, dă-ne înapoi banii noştri. Kanjiklub îşi vrea investiţia înapoi, de asemenea.

Răspunsul lui Han fu plin de frustrare.

— V-am spus: nu am făcut niciodată o afacere cu Kanjiklub!

Bala-Tik dădu din umeri indiferent.

— Spune-i asta lui Kanjiklub.

Dădu din cap, uitându-se dincolo de Han şi Chewbacca.

Amândoi se uitară înapoi, pe unde veniseră. La celălalt capăt al aceluiaşi coridor, se deschise un alt portal. Apăru o altă adunătură de intruşi înarmaţi, ceea ce făcu chipul Han să mai piardă încă un pic de culoare. Deşi noii veniţi se deosebeau foarte mult de guaviani el îi recunoscu imediat după armura lor cârpită şi armele grele.

Cohorte Kanjiklub.

Liderul lor, cu părul lung, cu faţa mohorâtă şi cu reputaţie foarte proastă, căutat pe cel puţin şase lumi, ieşi din grup pentru a-l privi. Pentru a doua oară în foarte scurt timp, Han salută oaspetele nedorit, cu un zâmbet la fel de larg pe cât era de fals.

— Tasu Leech! Mă bucur să te văd!

Han ştia perfect că Tasu Leech nu va binevoi niciodată să vorbească Bazica, aşa că nu fu surprins când bărbatul răspunse într-o altă limbă... Una cu care Han, din fericire, era familiar.

— Greşit din nou, Solo. S-a terminat cu tine şi cu asociatul tău.

Ridicând arma pe care o ţinea, Leech o ţinti spre coridor.

Chewbacca mârâi un răspuns, determinându-l pe Han să mormăie în barbă.

— Nu *acum*, Chewie! Asta nu ne va ajuta.

Han inspiră adânc, apoi spuse.

— Băieţi! Veţi primi tot ce am promis. Marfa este aici, cumpărătorul aşteaptă. Trebuie doar să fac livrarea. S-a întâmplat să nu livrez eu vreodată pentru tine înainte?

Mişcându-şi mâinile în mod deliberat şi încet, Tasu Leech făcut un spectacol din activarea armei.

— De două ori.

Han se încruntă. Leech avea dreptate, desigur, dar Han nu avea de gând să recunoască.

— De două ori?

— Jocul tău s-a învechit, strigă Bala-Tik din celălalt capăt coridor. L-ai jucat de prea multe ori. Scuzele tale au devenit subţiri cu mulţi ani în urmă. De atâtea ori, atâtea scuze. Toată lumea le cunoaşte de-acum. Stau aici în faţa ta şi pot recita în mintea mea toate scuzele pe care ai de gând să le spui, înainte ca tu să le poţi vorbi. Eşti obosit, Han Solo. Obosit şi învechit, la fel ca jocul tău. Nu mai există nimeni în galaxie pe care să-l escrochezi.

— Nu mai există nici loc în care să te ascunzi, adăugă Leech, pentru a nu fi mai prejos. De obicei, un prost bătrân senil ca tine, ştie când să se retragă. Dar uneori trebuie să fie pur şi simplu *retras*.

Începu să ridice arma.

— Aşteptă!

Ceva îi atrase atenţia lui Bala-Tik. Făcând câţiva paşi înainte, privi între Han şi Chewbacca. Forma sferică mică aşezată acolo se mişcă uşor spre dreapta, încercând să rămână ascunsă în spatele Wookieeului.

— Unitatea aceea BB... Se spune că Primul Ordin caută una la fel. Însoţită de doi fugari.

Han era remarcabil de indiferent.

— Este prima dată când aud despre asta.

Mai jos, încercând să vadă mai bine, Rey încercă să se sprijine de o bară de tranziţie. Din păcate, era veche şi slabă. Se dezlipi sub greutatea ei, şi căzu zăngănind pe podea pe lângă degetele ei.

Toţi cei de pe puntea de mai sus reacţionară instantaneu la sunet. Secundul lui Tasu Leech, un personaj urât, pe nume Razoo Qin-Fee, păşi inainte.

— Cercetați cargobotul, ordonă Bala-Tik.

Activând un iluminator, un altul din grupul lui Kanji porni pe coridor, luminând fiecare fisură, panou transparent şi deschidere din pereți şi podea.

Rey şi Finn începură să se mişte repede, departe de reflector şi de-a lungul spațiului de acces.

— Am putea muri aici, spuse Rey.

— Este posibil. replică Finn. De fapt, având în vedere circumstanțele actuale, aş spune că este foarte probabil.

— Aşa este, mormăi ea spre el. Încearcă să fii optimist.

El făcu un gest în sus.

— Nu avem arme, ne bazăm pe pălăvrăgeala unui contrabandist bătrân care poate că a fost sau nu general al *Rebeliunii*, şi suntem prinşi între o grămadă ucigaşă Kanjiklub şi o Guavian Death Gang. Îmi pare rău că nu par optimist.

— Continuă să te mişti! se răsti ea. Poate vom avea noroc.

— Ar fi cazul, replică el murmurând, pentru că în mod sigur nu avem altă cale.

Inițial pregătit să-l împuşte imediat pe Solo, Bala-Tik se trezi acum dornic să afle răspunsuri la câteva întrebări. Nu se mai grăbea să-i ucidă pe contrabandist şi pe Wookiee. Erau, oricum, prinşi pe coridor şi nu aveau unde să se ducă altundeva.

— Fii cooperant, Solo, şi poate că putem rezolva ceva.

Fiindu-i oferită o cale de salvare, oricât de mică, Han fu recunoscător pentru şansa de a trage de timp.

— Ce vrei să ştii, Bala? După cum am mai spus, nu ştiu nimic despre interesul Ordinului față de vreun model BB sau despre nişte suspecți fugari.

— Bine, atunci, răspunse şeful bandei. Vom simplifica lucrurile. De unde ai droidul?

— Este al meu.

Han întâlni privirea calmă a lui Bala-Tik. Liderul bandei nu era intimidat. Nici nu era mulțumit.

— Mă tem că nu este un răspuns satisfăcător. Zâmbi periculos. Cum spuneai, Han, ne cunoaştem de mult. În tot acest timp, nu te-am văzut niciodată să frecventezi compania droizilor, indiferent de starea lor sau de model. Cu siguranță să nu ai fi atât de protector față de vreunul dintre ei.

— Cine spune că sunt protector față de el?

Bala-Tik făcu un gest.

— Încearcă să se ascundă în spatele tău.

Privind în spate, Han înghionti cu piciorul, dar nu reuşi să-l mute pe BB-8 din poziția sa.

— Nu-mi pasă unde stă. Nu este nevoie de prea multe pentru a înspăimânta un droid, Bala.

Liderul bandei aprobă din cap.

— Mai ales unul care ar putea fi dorit de către Primul Ordin.

În timp ce Han şi liderul bandei se certau, Rey îşi opri retragerea atât de brusc încât Finn aproape că se lovi de ea.

— Acum ce mai este? întrebă el. Te rog, spune-mi că te-ai împiedicat de câteva arme cu puls.

Ea se uita fix la o secțiune de perete.

— Poate că am găsit ceva şi mai bun. Atinse capacul care proteja o uşoară umflătură în perete. Dacă acesta este panoul care reglează circulația pentru acest coridor, s-ar putea să pot perturba manual programul. Asta ar declanşa secvența de urgență şi va închide toate uşile de forță din această secțiune. Putem să prindem în capcană ambele bande!

Finn se gândi la asta.

— Să închizi uşile de jos de aici? Nu-i va prinde în capcană şi pe Han şi Chewbacca, de asemenea?

Ea era încântată acum.

— Ba da, dar vor fi despărțiți de bande. Vom găsi o cale de a-i scoate de acolo *după* ce-i vom neutraliza pe Guaviani şi pe Kanji. Redirecționarea fluxului ar trebui să fie de ajuns. Nu contează la ce nivel: tot ce vrem să facem este să închidem uşile.

El dădu din cap cu entuziasm.

— S-o facem. Ce avem de pierdut?

Ea deschise panoul, expunând fluxul electronic complicat din interior şi începu să muncească. Cu instrumentele ar fi fost mai uşor, dar sistemul era conceput pentru fi setat şi resetat cât mai uşor posibil. Finn o ajuta, urmându-i indicațiile.

Deasupra, Bala-Tik terminase cu întrebările şi i se terminase şi răbdarea.

— Destul cu bătaia de joc.

— Joc? Acum vrei jocuri? întrebă Han. Ce, trei rathtari nu sunt suficienți pentru tine?

— O să luăm droidul acela, îi spuse ferm Bala-Tik. Şi tu o să ne dai banii înapoi.

— Banii sau trupul tău mort. Razoo Qin-Fee vorbise în timp ce continua să se ocupe de toate ungherele coridorului cu iluminatorul său. Este alegerea ta, Solo.

Membrii ambelor bande începură să râdă. Han râse cu ei, cu toate că era stânjenit. Chiar dacă îl putea purta cu vorba pe Bala-Tik, cei din Kanji erau notorii pentru nerăbdarea lor. Şi el nu mai avea lucruri inteligente de spus.

Atunci începură să pâlpâie luminile. Râsul se stinse, în timp ce Kanji şi Guavianii, împreună, priveau indecişi iluminarea acum sporadică. Sunete îndepărtate de uşi care se ridicau şi coborau umplură coridorul cu clinchete şi scrâşnete ca strigătele a o mie de insecte mecanice.

Ochii lui Han se lărgiră. Cu Chewie gemând lângă el, murmură încet.

— Am un sentiment rău în legătură cu asta.

* * *

Brusc, iluminarea pe coridor reveni la viață mai strălucitoare ca niciodată. Mai jos, Rey se rezemă de panoul de flux acum modificat.

— O, nu.

Finn se uită de la ea la panou şi înapoi.

— *O, nu*, ce?

Se întoarse spre el, uşor palidă.

— O, nu, este panoul greşit. Nu m-am închis nimic. Am deschis totul.

El se aplecă spre panoul expus, studiind liniile interioare.

— Poți să pui totul înapoi aşa cum era?

Ea clătină repede din cap.

— Am blocat intenționat resetarea, astfel încât, dacă ar exista vreun panou corespondent oriunde pe coridor, nimeni să nu poată să-l desfacă şi ridice uşile de forță. Doar că uşile de forță nu se vor închide acum... Ci orice altceva se va deschide.

Finn se uită la ea, cu un singur gând în minte, şi un cuvânt pe buze.

— *Rathtari.*

IX

— Destul, mormăi Bala-Tik. Se uită înapoi la oamenii lui. Schimbăm planul! Omoară-i şi ia droidul!

Ridicară armele. Han şi Chewbacca priviră în jur sălbatic, dar în interiorul cu pereți netezi ai coridorului nu aveau unde să alerge, nici unde să nu se ascundă. Han închise ochii. Asta se întâmplă chiar atunci când ceva monstruos apăru în spatele Guavianilor. Era atât de mare încât abia se putea încadra pe coridorul de marfă. Tentacule biciuiră smulgând doi oameni din gaşcă, care urlară în timp ce corpurile lor erau zdrobite. Agitându-se, urlând, cei care încă mai erau în stare să facă asta, deschiseră focul sălbatic în direcția atacatorului lor. Cei care îl loviră pe rathtar abia îl făcură să tresară. Acționând înțelept, Bala-Tik şi supraviețuitorii se împrăştiară.

Han deschise un ochi. Întorcându-se, se aşteptă ca izbucnirea focului Guavian care nu reuşise să ajungă la el să fie înlocuit cu un baraj similar din partea membrilor Kanjiklub. Doar că în spatele lor apăruse un alt rathtar care, urlând asurzitor, îi rupea în bucăți. Chewbacca lăsă să-i scape o serie de gemete scurte şi tăiate.

— S-a terminat gluma! strigă Han. Haide!

Alergară împreună spre un coridor lateral. Sub armele şi ochii atenți ai ambelor bande, nu ar fi reuşit niciodată să o facă. Dar toate armele rămase şi privirile supraviețuitorilor erau, în prezent, ocupate.

În timp ce focurile de blaster greşit direcționate se izbeau în spațiul de acces din jurul lor, lăsând dungi pe metal şi amenințând să facă imposibilă traversarea podelei supraîncălzite, Finn şi Rey începură să se târască pentru a-şi salva viețile.

— A fost o greşeală! urlă Finn, ignorând durerea din mâini şi genunchi.

— *Imensă!* fu de acord Rey.

Mai sus, Han aproape că a intră într-unul dintre Guaviani. Fugind de un rathtar aflat în spatele lui, în timp ce trăgea degeaba în monstru, Guavianul nu îi văzu deloc pe Han şi Chewie – dat făcu totuşi cunoştință cu pumnul lui Han. Amețit, încercă să-şi întoarcă arma pentru a face față noii amenințări, însă fu trimis în zbor spre rathtar de brațele puternice ale Wookieeului. Un tentacul îl prins pe nefericitul membru al bandei înainte să poată lovi pământul.

— S-o luăm prin altă parte, se răsti Han.

Chewie gemu în timp ce BB-8 bipăi frenetic. Găsind un acord instantaneu în trei limbi diferite, o luară pe un hol care, cel puțin pentru moment, era lipsit de Guaviani, Kanji şi rathtari.

În altă parte a navei, Razoo Qin-Fee trecu pe lângă o pereche de Guaviani care alergau decişi în direcția opusă. Graba lor îl făcu să se oprească, ceea ce-i permise să cheme un coleg membru al Kanjiklub care venea spre el – doar cu puțin înainte ca un tentacul apărut în urma acelui individ să-l prindă şi să-l facă să dispară. Decizând că cei doi Guaviani care tocmai trecuseră înnebuniți pe lângă el în cealaltă direcție s-ar putea să fi gândit mai bine decât el, Razoo se întoarse şi o luă înapoi. Asta îl reuni cu doi membri supraviețuitori ai propriului grup. O discuție grăbită îi hotărî că ar trebui să evite ambele capete ale coridorului. În consecință, o luară pe un alt pasaj – unde cel de-al treilea rathtar îi apucă pe cei doi care tocmai îl sfătuiseră pe Razoo. Trase în creatură, cu acelaşi efect ineficient ca mai înainte şi o luă pe alt hol.

E o navă mare, îşi spus el. *Trebuie* să fie un loc undeva unde să fie în siguranță de rathtarii scăpați. Pe de altă parte, dacă rathtarii erau între el şi propria sa navă, s-ar putea să nu scape niciodată în viață. Lucrând împreună, ca o haită, carnivorele îl vor vâna împreună cu fiecare dintre tovarăşii săi. Acesta era problema cu rathtarii: deşi

acționau ca niște mâncători fără minte şi nu aveau creierul foarte mare, lucrau foarte bine împreună. Şi repede. Era greu de crezut cât de repede se putea mişca ceva de mărimea aia. Nu, în mod sigur era mort, cu excepția cazului în care ar putea în vreun fel să îi ocolească şi să se întoarcă în locul unde era andocată nava sa. În timp ce alerga, îngrozit de ceea ce ar putea întâlni după următorul colț sau în coridorul următor, singura sa consolare venea din faptul că grămada aceea incalificabilă de trădător Han Solo va avea în mod sigur aceeaşi soartă şi încă în fălcile propriei sale mărfi.

Era o consolare mică, dar în situația sa actuală, se agață de ea.

De probă, Finn deschise o trapă şi se uită pe coridorul luminos. Nu era nimic. Întorcându-se, se uită în cealaltă direcție. Nimic. Nu membri ai Kanjiklub, nici Guaviani puternic înarmați şi, ce era mai important, nu erau nici rathtarii îmbălați şi cu multe apendice. Se strecură afară, dându-i lui Rey o mână de ajutor şi îi indică.

— *Şoimul* este într-acolo!

Ea ezită.

— Eşti sigur?

— Nu! Dar nu putem rămâne aici să-i aşteptăm pe cei din Kanjiklub sau pe Guaviani. Trebuie să încercăm *ceva*.

Fu mulțumit, deşi foarte surprins, să vadă cât de uşor ținea pasul el, în timp ce alergau spre un colț îndepărtat. Supraviețuirea ca recuperator pe Jakku îi asigurase cel puțin o condiție fizică la fel de bună ca un simplu soldat din trupele de şoc.

— Aceşti rathtari? îl întrebă ea. Cum arată?

Dând colțul, fură siliți să se oprească la vederea unor membri supraviețuiri ai bandei care se luptau cu subiectul întrebării sale. Era enorm şi rotund, acoperit în globi oculari portocalii sensibili la lumină şi alcătuit, în mare parte, din tentacule şi dinți. Ridicând o mână la gură, i se tăie respirația, simultan fascinată şi îngrozită de imagine.

— Arată aşa.

Finn întinse mâna şi o luă de braț, fără să-i pese dacă de data asta mai protesta. O luară înapoi pe unde veniseră, dădură alt colț... numai că, de data aceasta, nu se opriră îndeajuns de repede. Un tentacul biciui în jurul taliei lui Finn şi mişcându-se cu o viteză incredibilă pentru ceva atât de masiv, rathtarul dispăru rapid cu soldatul care urla în strânsoarea lui.

— *Finn!*

Deşi era prea mare pentru ea şi prea rapid, îl urmări oricum. Luptând în încercarea disperată de a se elibera, Finn îşi dădu seama că putea la fel de bine să se lupte cu un cablu de oțel. Nici măcar loviturile cu pumnii sau cu picioarele nu i-au produs creaturii nici cea mai mică reacție. Ba chiar făcuse încercarea de a rupe o muşcătură din ea. Carnea tare, cauciucată se dovedi impenetrabilă. În acel moment şi-ar fi dat un membru pentru un blaster, chiar dacă focul cu armele mici se arătase în mare măsură ineficient împotriva monştrilor.

— *Finn!*

Nu numai că Rey îl pierduse din vedere, dar acum, rathtarul se deplasase atât de departe înainte că nici nu mai auzea strigătele lui Finn pentru ajutor. Era oricum zadarnic. Presupunând că l-a prins, rathtarul avea îndeajuns de multe apendice cu care să o prindă fără să-l lase pe Finn. Cu toate acestea, ea continuă să alerge, căutând din ochi orice lucru care i-ar putea fi de folos.

CAMERA DE CONTROL A CALEI AUXILIARE

Trecuse mai departe pe lângă uşă înainte ca semnificația completă a cuvintelor să-i devină clară. Oprindu-se, fugi înapoi şi-şi trânti palma deschisă peste panoul de acces. Pentru o clipă îngrozitoare nu se întâmplă nimic şi îi fu teamă că sistemul necesar pentru asta era oprit. Apoi uşa se dădu deoparte, lăsând-o să treacă. Ignorând întreaga gamă de instrumente, ea se duse spre un set de monitoare multiple. Nu numai că sistemul era în funcțiune, dar era complet activat. Erau imagini clare cu încărcătura

nemişcată, camere de depozitare goale, *Şoimul Mileniului*, ambele nave ale Guavianilor şi a celor din Kanjiklub, şi… Finn, fiind târât de un rathtar pe un coridor principal. Târât spre o intersecție goală. Cu o mână deasupra comenzii corecte, se aplecă spre monitor, privind, aşteptând, sperând că va răspunde mai repede decât uşa care o lăsase să intre în această cameră de control. *Aşteaptă*, îşi spuse ea, bănuind că dacă rata ocazia aceea nu va mai avea alta. Sau, cel puțin, nu una în care să aibă şansa să-l recupereze pe Finn întreg. Încetinind, rathtarul se mişcă încet înainte, verificând ambele coridoare. Nu era de mirare că erau atât de periculoase, îşi spuse ea în timp ce era atentă la monitor. Liniştită, creatura pornit din nou înainte, trăgându-l în spatele ei pe Finn care era tot mai slăbit. Mâna ei coborî pe butonul de control. Un indicator trecu de la verde la roşu. Pe monitor, o uşă de siguranță coborî cu viteză îmbucurătoare. Rathtarul reacționă aproape imediat – dar nu destul de repede pentru a preveni ca unul dintre tentaculele sale să fie tăiat de uşa de urgență. Tentacul, după cum calculase ea, care îl ținea pe Finn. Strigătul de durere şi furie al rathtarului era groaznic de auzit. Ea nu-i acordă atenție aproape deloc, în timp ce-l privea pe Finn cum se chinuia amețit să se ridice în picioare şi începea să lupte pentru a se elibera de membrul amputat care încă îl strângea.

Uluit de scăparea sa neaşteptată, el se eliberă chiar în timp ce venea ea.

— Nu te-a prins pe tine, spus el inutil. M-a prins pe mine! Se întoarse. Dar a fost o uşă de urgență, a coborât la momentul potrivit…

— Ai avut noroc, îi spuse ea. Unde ai spus că este *Şoimul*?

O privi o clipă nesigur, incapabilă să scape de sentimentul că era ceva ce ea nu îi spunea. Totuşi, nu era timp pentru întrebări. Arătă direcția.

— În partea aceea – sper.

Într-un alt coridor, Bala-Tik vorbea cu unul dintre membrii supraviețuitori ai găştii sale.

— Chestia aia mi-a luat doi dintre oameni. Imediat ce o spuse, un tentacul alunecă înainte şi se înfăşură în jurul unui alt asociat care țipă. Trei oameni, se corectă Guavianul.

Ştia că dacă nu făceau ceva cât mai repede, niciunul dintre ei nu va scăpa în viață de pe acest carcobot blestemat. Chiar în timp ce se retrăgea, trăgând în spatele lui, nu se putu abține să se întrebe cum reuşise Solo, acel împărțitor inutil de idei dubioase, să o scoată la capăt. Capturarea chiar şi a unui rathtar era considerată aproape imposibilă. Să pună mâna pe *trei* şi apoi să-i aducă la bordul unei nave, în viață şi în stare bună, întrecea toate limitele credibilității. Probabil, gândi Bala-Tik din ce în ce mai disperat în timp ce trăgea încă o salvă ineficientă, Solo o făcuse băgându-i pe toți într-o stare de insensibilitate completă prin vorbe.

La capătul îndepărtat al coridorului principal de marfă, obiectul blestemelor Guavianului se adăpostise împreună cu Chewbacca şi BB-8. Demonstrând o hotărâre neaşteptată în fața haosului creat de rathtar, mai mulți membri ai ambelor bande continuau să-i urmărească. Focul lor persistent îi împiedica pe cei trei – om, Wookiee şi droid – să traverseze cala încărcată cu marfă pentru a ajunge la nava în formă de disc ce aştepta de cealaltă parte. Tipii ăştia chiar îşi doresc cu *adevărat* banii înapoi, gândi Han în timp ce el şi Chewbacca răspundeau cu foc din armele pe care le recuperaseră de la Guavianii şi cei din Kanjii pe care rathtarul îi omorâse.

Ajuns până aici, nu era pe cale să se lase refuzat. Mişcându-se uşor în spatele Wookieeului, făcu un gest peste puntea calei.

— Mă ocup de uşă. Acoperă-ne.

Mormăind un acord, Chewbacca porni un baraj feroce, în timp ce Han, trăgând de asemenea, fugi peste spațiul deschis spre *Şoim*. BB-8 mergea cu el, alegând în mod prudent să păstreze omul între el şi focul intruşilor. Odată întors la nava sa, Han activă metodic portalul din comenzile externe de urgență. Pentru prima dată în destul de mult

timp, simți o oarecare uşurare în timp ce rampa cobora lin. Întorcându-se, strigă înapoi spre capătul coridorului.

— Chewie, am intrat! Haide!

Scăpând un muget care însemna că auzise chemarea lui Han şi că sfida duşmanii rămaşi, Wookieeul se întoarse şi fugi spre nava în aşteptare – doar pentru a fi lovit în spatele umărului de o salvă norocoasă a unuia dintre Guavianii care îl urmăreau. Impactul îl făcu să se prăbuşească pe punte. Rostind încet un blestem, Han îl lăsă pe BB-8 în spate şi merse înapoi spre copilotul rănit, trăgând în timp ce alerga. O singură lovitură bine plasată îl doborâ pe Guavianul care îl lovise pe Chewbacca.

— Scoală-te! Chewie, ridică-te!

Străduindu-se să-şi împartă atenția între Wookieeul rănit şi membrii bandei care încercau să traverseze culoarul îndepărtat, Han puse un braț sub Chewbacca şi se încordă din toate puterile. Era ca şi cum ai încerca să ridici un munte. Un munte mare, greu, păros, mirositor şi însângerat. Unul pe care nu l-ar lăsa în urmă la fel cum nu ar face cu nava sau cu el însuşi. Dacă găştile ar fi fost întregi, el şi Chewbacca nu ar fi reuşit niciodată să ajungă la *Şoim*. Ar fi fost prea multe arme, prea multe focuri de evitat. Dar intrusii erau drastic reduşi atât ca număr cât şi capabilitate. Salva care îl lovise pe Wookiee fuseseră cu adevărat la fel de întâmplătoare ca celelalte. Cei doi porniră împreună spre rampă, cu Han sprijinindu-l în continuare pe poticnitul Chewie. În acel moment, ultimul lucru la care se aşteptau cei doi fu să audă o voce clar prietenoasă.

— *Han!*

Ferindu-se de focul mult redus al membrilor supraviețuitori ai bandei şi păstrând acoperirea cât puteau de mult, Rey şi Finn parcurseră puntea pentru a ajunge la *Şoim*. În timp ce urcau rampa, Han dădu, strâmbându-se, ordine.

— Tu închizi trapa în urma noastră! o instrui pe Rey, care răspunse repede dând din cap. Spre Finn, spuse furios: Ai grijă de Chewbacca!

Pe jumătate alunecând de sub povara sa, pe jumătate lăsând copilotul rănit în sarcina lui Finn, Han urcă rampa. Aproape prăbuşindu-se sub greutatea Wookieeului, Finn încercă bărbăteşte să-l ajute pe gemândul Chewbacca să rămână în poziție verticală în timp ce se împleticeau restul drumului în sus.

— Cum să fac asta? îl întrebă soldatul pe pilot.

Inutil. Han nu răspunse. Pe de altă parte, Chewbacca gemu, gâfâi şi tuşi sugestii. Neînțelegând niciuna dintre ele, dar dorind totuşi să o facă, Finn dădu din cap ascultător, ca răspuns la fiecare.

— Aşa este... cu siguranță... da, o să fac asta... fără probleme.

Crispându-se de durere în timp ce Wookieeul se împiedica, Finn trebui să-şi folosească toate puterile pentru a se păstra amândoi în poziție verticală.

Dacă a căzut pe mine, decise el îngrijorat, *s-a terminat totul*.

Ajunseră, cumva, în salon. Ajutându-l pe Chewbacca spre alcovul căptuşit, care servea ca pat, Finn îl aşeză pe Wookiee şi începu să caute printre cutiile cu echipamente medicale care formau o linie pe podea. Ştia că asta era ceva ce putea face, simțindu-se mult mai puțin neputincios decât atunci când încerca să o ajute pe Rey mai devreme. Fiecare soldat primea instruire pentru a face față rănilor de pe câmpul de luptă. Spera că rana de pe umărul Wookieeului nu va prezenta surprize deosebite.

În cabina de pilotaj, Han lovea comenzile una după alta, pornind *Şoimul*. Cu fiecare bec verde care se aprindea, se aprindea câte ceva din viața sa, de asemenea. Fu uluit când sosi Rey şi, fără a aştepta invitație, se aşeză pe scaunul lui Chewbacca.

— Hei, ce faci? Făcu un gest înapoi în direcția salonului. Pasagerii stau în spate.

Trecându-şi degetele peste comenzile consolei, ea vorbi în timp ce abia aruncă o privire în direcția lui.

— Unkar – tipul care a avut ultima dată nava ta – a instalat şi o pompă de combustibil. Dacă nu o amorsăm, nu mergem nicăieri.

Se uită la el compătimitoare.

— Îl urăsc pe tipul ăsta, mormăi Han. Nici măcar nu-l cunosc şi îl urăsc.

— Nu este nevoie. Rey continuă să pornească instrumente din partea ei de cabină. Îl urăsc eu în numele tău. Între timp, ai putea avea nevoie de un copilot.

Han se încruntă la ea.

— Am unul. Este acolo, în spate. Ridicând vocea, strigă spre salon. *Corect? Am un copilot?*

Un muget de durere răspunse întrebării sale.

— *Haide, Chewie: este doar o simplă rană!* îl auzi Han pe Finn spunând.

Această observaţie determină alte mugete, în mod considerabil mai stresate şi avertizându-l de faptul că începea să se supere.

— *Bine!* strigă Han înapoi. *Aşa să fie!* Mâinile lui Han zburau peste comenzi. Pompa de carburant este amorsată. Urmăreşte afişajele motorului din partea ta: vom pleca cu un salt în viteză hiperluminică.

Ea ştia multe despre nave, despre tot felul de nave. Dar în toate studiile ei, ea nu întâlnise niciodată manevra pe care el tocmai o propusese.

— Din *interiorul* hangarului? Este chiar posibil?

El era complet una cu *Şoimul* acum, cu atenţia concentrată asupra comenzilor.

— Nu am răspuns niciodată la această întrebare decât după ce am făcut ceea ce aveam de gând.

Discuţiile suplimentare cu privire la viabilitatea saltului la viteză superluminică din poziţie staţionară fu întrerupt de ceva enorm, vorace şi irascibil care aterizase deasupra navei. Sunete înăbuşite pătrunseră în cabină, indicând că ceva se mişca în direcţia sa. Acest lucru fu confirmat un moment mai târziu de ţipătul lui Rey ca răspuns la apariţia unei guri radiale uriaşe care acoperi complet ferestrele cabinei. Gura plină de dinţi aparţinea unui rathtar care, percepând prezenţa unor non-rathtari în interiorul navei, mesteca frustrat ca să ajungă la ei. Proiectat pentru a proteja împotriva impactului de mare viteză al unor meteoriţi, fereastra nu suferi daune imediate. Rathtarii erau cu toate acestea, foarte persistenţi, iar frustrarea nu-i făcea decât să-şi dubleze eforturi. Ca şi la ceilalţi din specia lor, mandibulele erau excepţional de solide. Proiectat sau nu, Han nu avea nicio intenţie să aştepte suficient de mult pentru a vedea dacă materialul din care era compusă fereastra era mai dur decât dentiţia unui rathtar.

— Nu *aşa* am crezut că va merge ziua asta, murmură el. Porneşte scuturile şi ajustează-le unghiul.

Rey lovi comenzile respective.

— Am făcut-o. Se uită la el. Are scuturi destul de puternice pentru un cargobot corellian.

— Corellienii le construiesc aşa cum îmi plac mie. Sub mâinile lui iscusite, mai multe instrumente şi echipamente deveneau active. Desigur, am făcut mici modificări pe ici pe colo. Poţi să mă crezi sau nu, dar există unii oameni care nu mă plac.

— Este greu de imaginat, murmură ea.

Văzând că *Şoimul* se alimentează, patru membri ai bandei se hotărâră să iasă din ascunzătoare şi să tragă în navă. Deşi salvele lor erau gestionate de scuturile *Şoimului*, detonaţiile rezonau înăuntru. Din câte putea spune Han, totul era pregătit. Nu mai era nimic altceva de făcut, decât să încerce. Strigă în direcţia salonului.

— Ţineţi-vă bine acolo! Plecăm – în grabă!

După ce se ocupase de elementele de bază ale îngrijirii rănii lui Chewbacca, Finn scormonea prin adâncul kitului medical pe care îl găsise în căutarea a ceva mai puternic decât un simplu calmant.

— Nu-i nicio problemă! strigă înapoi, pe deplin conştient de faptul că, pe baza evenimentele precedente din acea zi, era probabil să existe una. Aşa că, deşi nu se

aştepta la nimic bun, continuă să caute ceva care să atenueze suferința lui Chewbacca chiar în timp ce scuturile navei absorbeau salvele suplimentare ale armelor Guavianilor.

— Haide, iubito, murmură Han, nu mă lăsa.

Trase de controlul principal al hipermotorului. Nu se întâmplă nimic.

— *Ce?*

Întinzându-se din partea ei de consolă, Rey activă calmă o comandă pe care el nu o atinsese şi vorbi natural.

— Compresorul.

Se uită urât la ea, dar numai o clipă. În timp ce trăgea încet înapoi de controlul motorului pentru a doua oară, îi zâmbi pe jumătate.

Un *tunet* enorm şi copleşitor umplu hangarul de marfă în timp ce motoarele *Şoimului* prindeau viață. În decizia lor de a năvăli asupra navei, membrii supraviețuitori ai bandei aleseseră un unghi nefericit care îi puse direct în spatele motoarelor. Când acestea au pornit, Guavanii dispărură. La fel şi coridorul din spatele lor şi pereții care îi înconjurau şi chiar mai mult. În total, o cantitate respectabilă de metal, plasticene şi aliaj ceramic, cuprinzând o bucată modestă din marele cargobot, dispăru în suflul energetic al plecării rapide a *Şoimului*. În ceea ce priveşte rathtarul, acesta se destrămă când *Şoimul* sări prin el, lăsând urme mânjite.

În altă parte a navei, aflându-se în siguranță în spatele uşilor care se închiseseră, trântindu-se, imediat după pierderea integrității carenei cauzată de plecarea neortodoxă a *Şoimului*, Bala-Tik – ponosit şi înfuriat – lăsă deoparte deplângerea oamenilor şi a echipamentului pierdut pentru a activa un contact în spațiu prin intermediul sistemului de comunicații încă funcțional al cargobotului. Prinsă în plecarea explozivă a *Şoimului*, propria sa navă nu se afla în situația de a-l urmări. Nici cea care aparținea celor din Kanjiklub. Dar… alții ar putea să o facă. Dacă el nu putuse să recupereze ceea ce îi datora Solo, rămânea posibilitatea unei recompense pentru informații.

Stabilind contactul, vorbi în receptor.

— Numele meu este Bala-Tik. Sunt comerciant Guavian. Istoricul meu personal este disponibil pentru o evaluare generală de către oricine vrea să îl cerceteze. Reputația mea este verificabilă. Fac cunoscut faptul că individul Han Solo este, probabil, în posesia droidului care este obiectul unei căutări pornită de către Primul Ordin. Şi că el şi Solo, împreună cu un număr necunoscut de aliați, sunt în prezent la bordul navei cunoscută sub numele de *Şoimul Mileniului,* cu destinație necunoscută. Prin asta revendic orice recompensă care a fost stabilită pentru informațiile care duc la recuperarea droidului menționat de către Primul Ordin.

Închise contactul. Era transmis acum: ceea ce ştia şi revendicarea lui. Nu mai putea face nimic. Şi până când va putea să-şi facă propria navă să funcționeze sau să plătească pentru ca cineva să vină pe acest cargobot imens să-l ia, era blocat aici.

Cu – îşi aminti el nelinişstit când sunetele unei lovituri îndepărtate şi a metalului rupt ajunseră la el – un număr necunoscut de rathtari supraviețuitori.

x

Informațiile ajunseră la baza *Rezistenței* de pe D'Qar codificate şi criptate. Transmisiunile obişnuite erau pur şi simplu transferate direct către părțile interesate. Cele destinate distribuției generale nici măcar nu erau codificate. Dar atunci când venea ceva de o importanță specifică care era destinat unui număr redus de persoane, se încărca într-o singură locație. Uneori chestiile cele mai simple, precum separarea fizică ofereau cea mai bună securitate.

Locotenentul Brance văzu indicatorul prinzând viață pe stația de lucru. Abia fu nevoie de o secundă pentru ca acesta să se schimbe de la roşu la galben şi apoi la verde în timp ce transmisia era recepționată, decriptată şi redusă la o copie compactă inteligibilă. Tragând-o afară, scană mesajul. Ochii i se lărgiră.

Părăsind stația de lucru, o porni pe jos, coborând un tunel, în alt coridor, ignorându-i pe toți ceilalți în timp ce căuta destinatarul mesajului. La momentul acesta al zilei era încrezător că ştie unde să o găsească. Pasajele prin care alerga erau înghesuite cu tot felul de echipamente. Uneori instalate cu atenție, alteori adunate împreună în grabă, erau oricum toate funcționale. În ciuda aglomerării, Brance ştia că nu era nicidecum îndeajuns. Nu era niciodată suficient. Creşterea plantelor indigene care îi împinsese în tuneluri era doar o reflectare a camuflajului pădurii de deasupra bazei. Oricât de fără minte şi negânditoare putea fi viața plantelor native, erau în felul lor un participant activ la *Rezistență*.

Îl găsi pe general unde se aşteptase să fie, conversând în linişte cu căpitanul Snap Wexley şi un droid însoțitor. Leia Organa purta o vestă întunecată peste o simplă salopetă albastru-cenuşie, care nu avea nicio indicație asupra rangului. Mânecile pliate se opreau la mijlocul antebrațului. Culoarea cizmelor ei se potrivea cu cea a vestei şi o centură dintr-un material întunecat erau trecută strâns printr-o cataramă argintie. În afară de o singură împletitură mai lungă, părul gri al generalului Organa era prins într-un inel care îi contura capul. În ciuda lipsei uniformei, nimeni nu ar fi confundat femeia minusculă cu altceva decât ceea ce era: o prințesă şi un general.

Toți trei îşi ridicară privirile la sosirea lui şi el îi înmână mesajul. Ştia că, dacă generalul ar fi dorit să păstreze informațiile restricționate, ar fi spus asta din clipa în care îi predase mesajul şi l-ar fi expediat deja pe Wexley.

După ce îi oferi un moment pentru a scana conținutul, Brance spuse:

— Doamnă General, aşa cum puteți vedea din detaliile acestei transmisii recente, comunitatea de pe Jakku a fost nimicită. Trupele de şoc ale Primului Ordin au făcut-o. Brance aruncă o privire Wexley. Lor San Tekka a fost ucis.

Ea nu răspunse, dar continuă să studieze mesajul. Erau acolo informații suplimentare: timpul atacului, durata, numărul atacatorilor, descrieri ale armelor pe care le-au folosit – toate fiind mărunte față de gravele consecințe. Echipa tactică va studia detaliile şi va nota orice lucru util.

Ceea ce conta cu adevărat era ceea ce *nu era* acolo.

— Dacă ajung primii la Luke, nu mai avem nicio şansă, murmură ea. Un nou gândul o forță să întrebe. Altceva? Ceva ce nu văd aici? Ce s-a întâmplat cu Poe Dameron?

— Au găsit X-interceptorul distrus. Unghiul şi adâncimea loviturilor de blaster sugerează că a fost distrus cât era încă pe pământ. Categoric Primul Ordin. Localnicii nu au acces la acest tip de armament.

Expresia lui se strânse.

— Nu există nicio indicație că a supraviețuit. Se pare că l-am pierdut.

Expresia lui Leia se înăspri. Dacă continuau să piardă luptători ca Dameron, *Rezistența* nu va avea nicio speranță împotriva Primului Ordin. Se obligă să continue să citească cealaltă jumătate a raportului detaliat.

— Nu se menționează nimic despre BB-8.

Brance dădu din cap încă o dată spre mesaj.

— Nu, doamnă General. Nu a fost recuperat. Oamenii noştri de pe Jakku care au pregătit raportul spun că probabil a pierit împreună cu X-interceptorul.

Ea ridică privirea.

— Nu subestima niciodată un droid, locotenente. Se uită spre dreapta ei. În timp ce unii dintre ei sunt extrem de specializați – să spunem, în capacități lingvistice – alții pot conversa în limbile mecanice simple, dar posedă abilități ascunse. BB-8 este un astfel de exemplu. În absența rămăşiților identificabile, putem păstra speranța.

Îl fixă cu o privirea care îi îngălbenea pe cei mai puțin rezistenți.

— Sau eşti gata să renunți de pe-acum?

— Nu, doamnă, spuse el cu zel.

Generalul Organa se întoarse spre droidul de protocol. În contrast puternic cu unul dintre brațe care era roşu mat, trunchiul auriu reflectorizant al maşinii bipede strălucea de la o curățare recentă.

— C-3PO, ai auzit informațiile de pe Jakku. Localizează-l pe BB-8 imediat... Ştii ce să faci.

Dând uşor din cap şi gesticulând cu brațul roşu, droidul de protocol răspunse fără ezitare.

— Da, doamnă General! Desigur! Sistemul de urmărire. Vai de mine, este un dezastru!

* * *

Într-o altă cameră, Korr Sella, trimisul personal al Leiei, aştepta sosirea Generalului. Tânăra îşi purta părul înapoi într-un coc sever şi uniforma verde întunecată contrasta în special cu ținuta mai discretă a Generalului, aşa cum făcea ecusonul care o identifica drept comandant. Ca de obicei, Leia nu pierdu timpul cu bârfele.

— Trebuie să mergi imediat la Senat. Spune-le că insist să acționeze împotriva Primului Ordin. Cu cât se ciondănesc mai mult şi întârzie, cu atât mai puternic devine Ordinul. Se aplecă spre cealaltă femeie. Dacă nu reuşesc să ia măsuri în curând, Ordinul va deveni atât de puternic încât Senatul va fi incapabil să mai facă ceva. Nu va mai conta ce cred ei.

Sella indică faptul că înțelegea.

— Cu tot respectul, credeți că senatorii vor asculta?

— Nu ştiu. Leia îşi muşcă buza inferioară. A trecut atâta timp. Era o perioadă când măcar erau *dispuşi* să asculte. Şi, desigur, alcătuirea Senatului s-a schimbat. Unii dintre cei care au fost mereu dispuşi să-mi acorde atenție s-au retras. Unii dintre cei care i-au înlocuit au propriile lor afaceri. Zâmbi tristă. Nu toți senatorii cred că sunt nebună. Sau poate o fac. Nu-mi pasă ce cred ei despre mine, atât timp cât iau măsuri.

Emisarul dădu din cap.

— Voi face tot ce pot pentru a mă asigura că *Rezistența* este auzită aşa cum merită. Dar de ce nu vă duceți dumneavoastră, doamnă General? Un astfel de apel este întotdeauna mai eficient atunci când este livrat de persoana în cauză.

Zâmbetul lui Leia se subție.

— S-ar putea să ajung la Senat, da. Aş putea chiar să fiu capabilă să-mi rostesc discursul. Dar n-aş ieşi niciodată, niciodată, vie din sistemul Hosnian. Aş avea un *accident* teribil sau aş deveni victima unui radical *deranjat*. Sau aş mânca ceva care să nu-mi cadă bine. Sau voi întâlni pe cineva care nu este de acord cu mine. Se calmă. Am

încredere totală în tine, Sella. Ştiu că ne vei livra mesajul la capacitatea maximă a abilităţilor tale considerabile.

Emisarul zâmbi recunoscătoare pentru încrederea pe care o exprima Generalul.

* * *

Într-o sală de conferinţe puţin folosită, C-3PO se aplecă înspre umbre pentru a murmura neliniştit.

— Nu am avut niciodată nevoie de ajutorul tău mai mult decât acum, R2.

Droidul ghemuit căruia i se adresa stătea liniştit în modul de întreţinere minimă, fără să clipească o singură lumină.

— Cum am putut să comit o neglijenţă atât de devastatoare? continuă droidul de protocol. Când l-am trimis pe BB-8, a fost responsabilitatea mea să efectuez verificarea finală. Ceea ce am făcut, într-o manieră excelentă şi oficială. Cu excepţia – cu excepţia…

Dacă un droid ar fi putut să boceasă, C-3PO ar fi făcut acest lucru pe loc.

— Am uitat să-i activez modulul de urmărire pe distanţe lungi! Trebuie că am presupus că va fi întotdeauna în prezenţa acelui pilot şi, prin urmare, nu va mai fi nevoie. Merit să-mi fie ştearsă memoria. Oh, R2, ce să fac? Aş vrea să te trezeşti în sfârşit, am nevoie de tine, acum.

Se auzi doar un semnal sonor ocazional de la droidul mai mic, indicând starea sa latentă actuală.

— Care *ar* fi sfatul tău? Fără îndoială că ai avea o părere despre trimiterea unei alerte generale tuturor droizilor noştri asociaţi, în speranţa că unul dintre *ei* l-ar putea întâlni pe BB-8 sau semnalul său de identificare.

Cele două mâini, una aurie şi una roşie, se ridicară uşor când realiză ce spusese.

— Ei bine, este genial! Chiar acum voi face asta. R2, eşti un geniu!

Întorcându-se, se grăbi să pună în aplicare ideea, lăsând în urmă un droid foarte tăcut.

* * *

Flota de Distrugătoare Spaţiale se ţinea la distanţă de planeta albă. Izolată şi spectaculoasă, cu o temperatură medie a suprafeţei care varia de la *doar rece* la *ger permanent*, planeta fusese modificată: s-au săpat tunele în munţi, gheţarii au fost tocaţi şi văile au fost modificate până când nu se mai aseamănă cu forma sa originală erodată natural. Cei care au refăcut-o, au redenumit-o.

Baza Starkiller[10]. Scobită într-un munte acoperit de zăpadă era o staţie centrală de control. În inima ei era o cameră de şedinţe mare care avea sute de posturi de lucru şi locuri pentru însoţitori. În prezent, era ocupată doar de trei persoane. Una era Kylo Ren. A doua era Generalul Hux care, în interior, purta masca sa particulară. Aşezat pe platforma ridicată care era punctul de focalizare al camerei era o hologramă cu nuanţe albastre a Liderului Suprem Snoke. Înalt şi slab, era humanoid, dar nu om. Gluga robei întunecate pe care o purta era lăsată în jos, lăsând vizibilă o faţă roz, palidă, atât de îmbătrânită, încât părea translucidă. Prost reconstruit, nasul spart se adăuga la asimetria feţei deteriorate. La fel şi poziţia ochiului stâng, care era situat mai jos decât cel drept. Situaţi sub sprâncenele cenuşii şterse, erau de un albastru cobalt uimitor. Vindecate demult, vechile tăieturi şi răni îi schimonoseau bărbia şi fruntea, cicatricea de pe frunte fiind deosebit de notabilă. Aşezată în umbră, forma înaltă şi zveltă se desfăşura deasupra celorlalţi doi bărbaţi. În afară de faţă, doar degetele lungi şi fusiforme se vedeau de sub roba întunecată.

---

[10] Starkiller – ucigaşul de stele

— Droidul va fi în curând în mâinile *Rezistenței*, vorbi Snoke, cu vocea adâncă, liniştitoare şi semănând foarte mult cu vocea cuiva care deținea controlul complet. Oferind inamicului mijloacele de a-l localiza pe Skywalker şi de a aduce cauzei lor cel mai puternic aliat. Dacă Skywalker revine, Jedi se vor ridica din nou.

Ren stătea impasibil, nici nu comenta şi nici nu-şi trăda vizibil gândurile.

Hux îşi coborî capul ca o scuză şi făcu un pas către podium.

— Lider Suprem, îmi asum întreaga responsabilitate pentru...

Snoke i-o tăie.

— Scuzele tale nu sunt o strategie, Generale. Suntem *aici, acum*. Contează doar ceea ce se va întâmpla în continuare.

Conştient că tocmai fusese cruțat de o soarta necunoscută, dar cu siguranță neplăcută, ofițerul roşcat vorbi imediat.

— Am o propunere. Arma. O avem. Este gata. Cred că a venit momentul să o folosim.

— Împotriva cui?

— A Republicii. Sau a ceea ce suporterii săi capricioşi aleg să o numească Republică. Centrul lor de guvernare, întregul sistem. În haosul care va urma, *Rezistența* nu va avea de ales decât să investigheze atacul de o scară atât de devastatoare. Îşi vor arunca toate resursele pentru a încerca să-i descopere sursa. Deci nu au de ales decât să investigheze pe deplin şi făcând asta...

— Îşi vor dezvălui poziția.

Snoke era în mod clar mulțumit.

— Şi dacă nu o fac... i-am distrus.

— Da, spuse Snoke mulțumit. Extrem. Îndrăzneț. Sunt de acord că a venit timpul pentru astfel de măsuri. Mergi. Supraveghează pregătirile necesare.

— Da, Lider Suprem.

Aplecându-se bățos, Hux se întoarse şi ieşi din cameră. Făcea paşi lungi, mergând repede, clar mulțumit de sine.

Snoke şi Ren urmăriră în tăcere plecarea generalului. Când Snoke vorbi din nou, în vocea lui era o intimitate, o familiaritate care era în contrast puternic cu tonul de poruncă pe care-l folosise cu Hux.

— Nu am avut niciodată un elev atât de promițător – înaintea ta.

Ren îşi îndreptă spatele.

— Învățăturile dumneavoastră sunt cele care mă fac puternic, Lider Suprem.

Snoke obiectă.

— Este mult mai mult decât atât. Este locul de unde eşti. Materialul din care eşti făcut. Partea întunecată – şi lumina. Cel mai fin sculptor nu poate crea o capodoperă din materiale de proastă calitate. El trebuie să aibă ceva pur, ceva puternic, ceva indestructibil cu care să lucreze. Eu am – pe tine. Făcu o pauză, amintindu-şi. Kylo Ren, am urmărit ridicarea Imperiului Galactic şi apoi decăderea lui. Discuțiile naive despre triumful adevărului şi al dreptății, al individualismului şi al liberului arbitru. Ca şi cum astfel de lucruri ar fi fost solide şi reale în loc de simple judecăți subiective. Istoricii au greşit total. Nu a fost nici strategia proastă, nici aroganța cea care a doborât Imperiul. Ştii prea bine ce anume a făcut-o.

Ren dădu din cap o dată.

— Sentimentele.

— Da. Un lucru atât de simplu. O eroare prostească de judecată. O eroare momentană într-o viață altfel exemplară. Dacă Lordul Vader nu ar fi cedat emoțiilor în momentul crucial – dacă tatăl ar fi ucis fiul – Imperiul ar fi triumfat. Şi nu ar exista nicio amenințare azi despre întoarcerea lui Skywalker.

— Sunt imun la lumină, îl asigură Ren încrezător. Prin harul pregătirii dumneavoastră, nu voi fi sedus.

— Credința ta de sine este lăudabilă, Kylo Ren, dar nu o lăsa să te orbească. Nimeni nu cunoaşte limitele propriei puteri până când nu a fost testat la limită, aşa cum tu nu ai fost. Acea zi mai poate veni totuşi. S-a întâmplat o trezire în Forță. Ai simțit-o?

Ren dădu din cap.

— Da.

— Elementele se aliniază, Kylo Ren. Tu singur eşti prins în vânturile furtunii. Legătura ta nu este doar cu Vader, ci cu Skywalker însuşi. Leia...

— Nu este niciun motiv de îngrijorare. În ciuda atenționării Liderului Suprem, asigurarea lui Ren rămăsese nemărginită. Împreună vom distruge *Rezistența* – şi pe ultimul Jedi.

— Poate, admise Snoke. Ni s-a adus la cunoştință că droidul căutat este la bordul *Şoimului Mileniului*, din nou în mâinile tatălui tău, Han Solo. Nici măcar tu, Maestrul Cavalerilor lui Ren, nu te-ai confruntat vreodată cu un astfel de test.

Ren îşi gândi cu atenție răspunsul.

— Nu contează. Nu înseamnă nimic pentru mine. Credința mea este cu dumneavoastră. Nimeni nu va sta în calea noastră.

Snoke dădu din cap.

— Vom vedea. Vom vedea.

Discuția se terminase. Întorcându-se, acum preocupat în totalitate, Ren îl urmă pe Generalul Hux spre ieşirea din camera largă. Când fu plecat, un zâmbet grotesc răsuci înfățişarea lui Snoke. Apoi dispăru – împreună cu restul hologramei Liderului Suprem.

* * *

Nu ştiu ce să fac.

Coborând pe fundul de nisip care se înfăşura între dunele falnice pilotul amețit se luptă să-şi amintească cine era, se strădui să-şi amintească de ce, în prezent, umbla amețit prin ceea ce părea a fi un deşert gol. Îi durea capul şi nu doar de la efortul de a încerca să-şi amintească.

Ridicând o mână, tresări atunci când degetele sale pipăiră umflătura de pe fruntea lui care ajunsese de mărimea unui ou de ponnelx[11]. Se lovise la cap. tare. I se părea că probabil însemna ceva. Dar ce? O coincidență... nu, nu era asta. Comoție? Da! El suferise o emoție. Cum s-a întâmplat asta?

Aşa cum se întâmpla adesea cu zdruncinăturile cutiei craniene, evenimentele recente îi inundară gândurile în grabă. Fusese capturat. Fusese interogat. Furase o navă cu... cu... Se uită în jur şi început să strige numele pe care şi-l amintea.

— Finn! *Finn!*

Apoi îşi aminti că soldatul renegat care îl ajutase să evadeze se ejectase din vânătorul TIE furat, în timp ce acesta cădea fără control către suprafața lui... Jakku. Asta era. Era pe Jakku. Cât despre absentul Finn, acesta nu răspundea la strigătele îngrijorate ale pilotului. În funcție de unghiul şi viteza de ejectare, noul său prieten ar fi putut coborî oriunde, Poe ştia asta. Numele *lui*. Acesta era numele lui. Poe Dameron, iar el era pilot în *Rezistență*. Dar dacă era pilot în *Rezistență*, unde îi era geaca de zbor?

Probabil încă în vânătorul TIE pe care tocmai reuşise să îl pună jos întreg. Acum îşi amintea de prăbuşire. Îşi aminti de recuperarea cunoştinței tocmai la timp pentru a ateriza mai mult sau mai puțin intact, de încercarea de a ieşi din cabina de pilotaj înainte de a exploda ceva, geaca sa prinsă şi ținându-l pe loc, luptându-se să iasă din ea şi apoi cum coborâse eliberat pe nisip – toate şi le amintea prin ceața comoției sale. Era viu pe suprafața lui Jakku. Viu şi singur. Nu exista nicio cale de a spune dacă Finn a

[11] Ponnelx – pasăre mică cu aripi ca de pinguin, cu burta albă şi spatele în colori închise.

fost la fel de norocos. Mai important decât asta, unde era BB-8? Simțea că droidul putea avea grijă de el. Poe ştia că dacă putea să scape de pe planetă şi să reia legătura cu *Rezistența*, putea găsi un mod de a recupera droidul. Singurul lucru de care avea nevoie era o navă. Furase deja una. Ar mai putea fura încă una? În primul rând, îşi aminti el, va trebui să localizeze una. Şi înainte de asta, ar trebui să găsească apă.

Dimineața nu adusese nici una nici cealaltă, doar un soare neobosit pe un cer senin. Continua să meargă mai departe deoarece, având în vedere situația sa actuală, orice direcție era la fel de bună. Platoul de sare se întindea între dunele înalte. Nu era un drum, mai exact, dar era o cale, iar pe suprafața dură piciorul se mişca mult mai uşor decât pe nisipul moale, schimbător, care se ridica deasupra lui din toate părțile.

Ține-te jos, îşi spuse el, şi s-ar putea să întâlneşti o depresiune. Acolo unde există o depresiune, poate că există umezeală şi unde există umezeală putea să încerce să sape după apă. Nu găsi nici depresiune, nici umezeală. În schimb, îl găsi cineva. Sunetul speederului care se apropia era inconfundabil. Încruntându-se din cauza luminii aspre, se întoarse. Între dune apăruse o pată întunecată, extinzându-se rapid pe măsură ce venea spre el. Plat în față şi bombat la pupa, speederul era o construcție neatractivă, dar pentru Poe în acel moment avea linii la fel de dulci ca cele ale celei mai rapide nave de luptă din flota *Rezistenței*. Stând în mijlocul platoului de sare, începu să sară în sus fluturându-şi brațele. La început, crezu că speederul va continua să vină şi să treacă direct peste el. Apoi începu să încetinească rapid, înclinând spre dreapta. În loc să treacă pe lângă el, se opri. Emițând un scâncet descendent, se lăsă încet spre pământ. Un individ care trecea cu puțin peste jumătate din înălțimea lui Poe coborî prompt din cabina deschisă. Era un Blarina[12]. Avea ochelari cu oglindă pe fața largă, deasupra botului scurt, lat şi îi apăru un rânjet dințat atunci când operatorul solzos al speederului îl examină îndeaproape pe omul rătăcit.

— Este un pic cald ca să mergi pe jos de unul singur în această țară, prietene.

Poe îşi mormăi aprobarea.

— Nu am avut de ales, te asigur.

— Şi de unde ai venit? Rânjetul Blarinei deveni mai larg, dând la iveală mult mai mulți dinți decât o gură umană. Sau te bucuri doar de soarele blând al lui Jakku?

— M-am pierdut. Poe ştia că asta, cel puțin, nu era o minciună. M-am lovit la cap şi m-am pierdut.

Blarina scoase un şuierat moale.

— Pierdut, într-adevăr. Unde e speederul tău, prietene?

Poe gândi repede.

— În acelaşi loc unde sunt eu. Pierdut.

— Sunt Naka Iit. Un fel de recuperator. Încă o dată îl privi cu atenție pe Poe de sus în jos. S-ar putea să te *recuperez* pe tine.

Poe se încordă. Nu avea nicio armă, iar în caz de confruntare, el cu greu putea conta pe rezistența fizică, chiar şi cu un Blarina care avea jumătate din dimensiunea lui. Specia de care aparținea operatorul speederului nu era deosebit de puternică, dar era foarte, foarte rapidă. Acesta, reflectă el, este rapid şi cu cuvintele. Ei bine, cu cuvinte încă mai putea totuşi să se apere.

— Se spune că Blarina este un popor excepțional de ospitalier.

Zâmbetul lui Naka Iit lăsă loc unei încruntări de uimire.

— Ai auzit asta? Asta trebuie să se refere la un alt Blarina. Cu siguranță nu-i pentru mine.

Poe îşi întinse mâinile.

— Ți-ai pierde timpul cu mine. nu am nimic care merită să fie recuperat.

---

[12] Blarina era o specie inteligentă scundă, originară de pe Rina Major, care era în mod deosebit pasionată de cuvinte şi era recunoscută ca fiind foarte buni mincinoşi. Multor specii le era dificil să-i deosebească pe Blarina între ei, lucru pe care îl foloseau în avantajul lor când aveau de-a face cu alte ființe.

Ridicând ochelarii, Naka se uită dur la pilot cu ochii căprui aurii tăiați de pupile despărțite.

— Atunci, ce anume faci aici, în acest pustiu, cu *nimic*?

Poe se simți balansându-se. Era cald, era însetat, era epuizat, îl durea capul şi, cu excepția acestui Blarina iritant, era singur în mijlocul pustiului pe o lume aflată în pustiu. Era, de asemenea, posibil un pic nebun de la căldură. Altfel, probabil că nu ar fi spus ce urma să spună.

— Tocmai am scăpat de Primul Ordin, furând unul dintre vânătorii TIE avansați, folosindu-l pentru a trage într-unul dintre Distrugătoarele lor Spațiale şi am aterizat forțat pe aici pe undeva.

Naka se uită lung la om. Apoi ochii săi largi se mijiră, obrajii lui solzoşi apărură în soare, iar el izbucni în râs. O mână cu cinci degete şterse lacrimile care se prelingeau spre colțurile ochilor lui.

— Îmi voi uda costumul dacă nu eşti cel mai mare mincinos pe care l-am întâlnit în douăzeci de ani de recuperat pe această cutie de nisip!

Întinse un braț îmbrăcat uşor.

— Vino cu mine, prietene. Blarina *spun* că mult bine se întâmplă celui care îi ajută pe nebuni. Mincinos sau nebun, orice ai putea fi, mă amuză să îți acord ajutor. Coborând ochelarii, îşi întoarse privirea spre cer. Spiritele te-au plasat aici pentru a-mi atenua plictiseala. Vino.

— Dacă nu te deranjează, mormăi Poe zăpăcit de soare, în timp ce se împleticea la bordul speederului ponosit al lui Naka, aş fi mai mult decât fericit dacă ai putea să-mi dai doar o gură de apă.

Înghesuit în scaunul pasagerului conceput pentru a găzdui un alt Blarina, cu genunchii împinşi la piept, Poe acceptă recunoscător când Naka îi oferi un bidon subțire de băut, din metal, completat cu tub pentru băut.

— Trebuie să plec de pe planetă, vorbi el printre înghițiturile delicioase. Cât se poate de repede.

— Bineînțeles că da, răspunse Naka liniştitor. Jakku nu este pentru nebuni. Se uită la stânga lui. Nu suntem departe de Avanpostul Niima, dar nu o să te duc acolo. Comerțul local este condus, mai mult sau mai puțin, de un sac corpolent de nămol care se numeşte Plutt. M-am certat cu el în trecut şi nu doresc să mă confrunt din nou cu el.

Simțindu-se mai bine acum că băuse ceva, Poe simți că puținul pe care îl putea face era să recunoască predilecțiile salvatorului său.

— Eşti un mare iubitor de cuvinte.

— La fel ca toți Blarina. Naka păru să crească uşor în scaun. Odată am terminat al cincilea într-o competiție de monologuri din lumea mea de origine. Este una dintre cele mai notabile trăsături ale noastre.

— Mai sunt altele? întrebă Poe.

Rânjetul lui Naka se întoarse, dinții lui ascuțiți strălucind în lumina soarelui orbitor.

— De asemenea, suntem foarte buni mincinoşi. Se uită încă o dată la pasagerul lui. Te duc până în Blowback. Există un comerciant Blarina acolo, pe nume Ohn Gos, care este afectat de prostul obicei de a asculta compătimitor. Am să te prezint lui. După aceea, eşti pe cont propriu.

Atingerea uşoară a unei gheare pe un control făcu speederul să accelereze puțin. După aceea, Naka Iit deveni tăcut. Poe rămase cu gândurile lui – până când o pată de nisip explodă dintr-o dună din stânga lor. Înclinându-se, Naka se uită în spate lor, rosti un şuierat puternic şi lovi acceleratorul speederului.

Aruncat înapoi în scaun, Poe se strădui să-şi recapete echilibrul.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Fără să se întoarcă, Naka gesticulă uşor cu capul, acum sumbru.

— Uită-te singur.

Înclinându-se spre dreapta şi în afară, Poe se uită în spatele lor. Acolo era un alt speeder, mult mai mare care se apropia. O a doua lovitură făcu un crater într-o față de dună din partea lui.

— Clanul Strus. Tonul lui Naka era sumbru. O colecție de ursuzi beți care nu pot face recuperări, reparații, comerț sau orice altceva. Speederul se zgudui în urma unei alte lovituri apropiate. Aşa că fură de la cei care pot.

— Nu sunt trăgători foarte buni, sublinie Poe.

De această dată Naka se uită la el.

— Nebun idiot. Dacă ne aruncă în aer, nu dobândesc altceva decât gunoi. Ei trag pentru a dezactiva, nu pentru a distruge.

— Se apropie, spuse Poe. Chestia asta nu poate să meargă mai repede?

— Sunt recuperator, nu concurent la curse! Nava mea este construită pentru transport, nu pentru viteză!

Poe se gândi un moment.

— Atunci lasă-mă să conduc.

Se aplecă.

— Ce! Eşti nebun? Naka lovi mâinile întinse. Da – eşti. De ce te-aş lăsa să preiei controlul asupra singurului meu bun real?

— Pentru că, îi spuse Poe în timp ce o altă explozie lovi câmpia de sare aproape direct sub ei, sunt cel mai bun pilot pe care l-ai întâlnit vreodată.

S-au luptat aşa ceva timp înainte ca Naka să cedeze în cele din urmă. Până la urmă, cu un speeder al clanului Strus ce se apropia de ei, nu prea aveau şanse de evadare oricum. Imediat ce omul şi Blarina au schimbat pozițiile, Poe întoarse naveta stângace, dar puternică, brusc la stânga – şi începu să încetinească.

— Renunți deja? Cuvintele lui Naka erau sarcastice. Asta aş fi putut face şi eu.

— Le arăt că vrem să ne predăm.

Poe studia comenzile speederului. Păreau foarte simple.

— De ce nu? Nu asta facem? oftă recuperatorul. Va trebui să-i cer un împrumut lui Ohn. Urăsc să o iau de la capăt.

Ridicându-se, începu să gesticuleze către naveta care-i urmărea. *Nu mai trageți, ne predăm.* Privind prin intermediul retrovizoarei speederul mare ce se apropia, Poe continuă să decelereze până când urmăritorul lor fu suficient de aproape pentru a deosebi fețele şi apendicile asortate ale hoților, acum triumfători. Când vehiculul lor mare fu atât de aproape cât era el dispus să-l lase să vină, înclină nasul speederului lui Naka brusc în sus şi îi dădu putere maximă. Se lansă prompt spre cer. Suflul brusc al exploziv lovi ceea ce părea a fi o jumătate de dună aflată dedesubtul lor, aruncând-o în sus şi spre înapoi, suflând un duş nisipos asupra speederului mai mare care încetinise aproape gata să se oprească în spatele lor. Acei Strus care nu purtau ochelari de protecție primiră în ochi nisipul fierbinte. Cea mai mare parte a furtunii de nisip se scufunda instantaneu în fiecare deschidere. În timp ce sistemul principal de propulsie al speederului Strus era sigilat împotriva unor astfel de intruziuni, nu orice instrument, sau orice componentă era. În timp ce naveta lui Naka urca peste creasta dunii, un zgomot ascuțit de măcinare în spatele lor indică faptul că speederul Strus ingerase destul nisip pentru a-l face, cel puțin temporar, nefuncțional. Sunetul, ce semăna cu un speeder amenințător, se stinse rapid.

Alături de el, Naka emise voios un soi de cotcodăcit. Oricât de străină era exclamația pentru Poe, încântarea recuperatorului nu putea fi negată.

— O, bucurie, ce delectare plăcută! Întinse o mână să-l bată pe Poe pe umăr. Salvat de un nebun! Blarina îi arătă direcția. Destinația noastră se află într-acolo. Mă simt brusc liniştit să te las să conduci. Tu chiar eşti din *Rezistență*?

— Da.

În comparație cu vânătorul TIE furat, speederul erau uşor de operat.

— Atunci eşti într-adevăr nebun.

Poe aruncă o privire spre el.

— Noi, cei din *Rezistență*, preferăm termenul *curajos*.

— Văd o diferență prea mică. Sprijinindu-se pe scaunul pasagerului, Naka Iit lovea un incisiv cu vârful ghearelor unui deget. Îți sunt dator, nebunul meu prieten. Pe lângă faptul că te-am cules din deşert, îți datorez mai multă fericire. Voi interveni pe lângă Ohn Gos. Într-un fel sau altul, te vom expedia de pe Jakku!

— Sunt recunoscător, îi spuse pur şi simplu Poe, uşurat.

— Recunoscător! Ce contează recunoştința unui nebun? răspunse Naka.

Dar zâmbea în timp ce şuiera.

* * *

În ciuda evadării lor, nu totul era liniştit la bordul *Şoimului Mileniului*. După ce a dobândit-o, Unkar Plutt plătise doar pentru o întreținere minimă, cu intenția de a o pregăti complet pentru zbor doar dacă şi când găsea un cumpărător, deci componentele care funcționaseră imediat în urma ridicării de pe suprafața Jakku începeau acum să arate lipsa de atenție, iar altele deveneau nărăvaşe. Totuşi, alarmele funcționau destul de eficient. Finn făcu tot posibilul să le ignore în timp ce continua să lucreze la rana lui Chewbacca. Acest lucru era îngreunat de obiceiul Wookieeului de a-l apuca pe Finn de gât sau umăr şi de a-l scutura violent de fiecare dată când simțea un spasm proaspăt de durere prin umărul păros. De fiecare dată, Finn reuşea să liniştească pacientul şi continua îngrijirile. Dar gâtul îi devenea inflamat.

În cabină, părea că de fiecare dată când Han şi Rey reuşeau să rezolve o problemă, o alta se materializa pentru a-i lua locul. În prezent, dificultatea era o chestiune de măsurare. Sau mai degrabă, de grade. Rey indică o citire a cărei numere erau prea mari pentru a fi confortabile şi se ridicau constant.

— Zona de retenție a motorului se supraîncălzeşte.

— Da, mormăi Han. Ştii de ce?

O a doua privire aruncată spre consola copilotului fu suficientă pentru a furniza răspunsul.

— Instabilitate de câmp.

— Da.

Rey îşi dădu seama că nu avea de gând să intre în detalii pentru ea. Dacă era un fel de testare a competenței ei... Nu, decise ea. Ceea ce se întâmpla în cadrul sistemul hipermotor era prea periculos pentru un test. Se încruntă la comenzi.

— Trebuie să recalculăm şi să reajustăm parametrii relevanți.

— Să recalculăm?

Îşi privi propriile instrumente.

— Da. Aşteaptă – reajustez... O serie de lumini de avertizare deveniră brusc roşii. Suprasarcină de putere!

— Pot rezolva asta!

Degetele lui Rey zburau peste comenzile ei.

— Instabilitatea de câmp se apropie de pragul critic! Dacă îl depăşeşte, nu vom fi capabili să-l stabilizăm!

Ea lucra frenetic.

— Poate există un sistem de modulare a auto-fluxului? Care încă nu a fost activat? Dacă nu a fost activat cu toate celelalte, încercați să-i transferați din puterea auxiliară.

— Puterea auxiliară, strigă Han. Mă ocup de asta!

O clipă mai târziu un urlet asurzitor veni din vecinătatea salonului. Ridicându-se de pe scaunul pilotului, Han se îndreptă în direcția sunetului.

— Revin imediat. Ai comanda.

Complet inconştientă de complimentul extraordinar pe care tocmai îl primise, ea dădu din cap absentă în timp ce continua să manipuleze comenzile.

În salon, Finn termina bandajarea umărului rănit al lui Chewbacca. Pentru cineva atât de mare, reflectă el în timp ce se apleca şi se ferea de reacțiile mugite ale Wookieeului, Chewie se dovedea a fi un pacient neobişnuit dificil. În timp ce o mână uriaşă şi flocoasă, îl apuca din nou pe Finn, BB-8 se grăbi să se ferească. Cu vocea înăbuşită de mâna îmblanită, Finn încerca să-l facă pe Wookiee să aprecieze situația.

— Chewie, trebuie să-mi dai drumul, înțelegi? Nu-ți pot asigura un bandaj corect dacă nu pot să văd ce fac. Sau să mă mişc. Sau să respir.

Wookieeul încuviință din cap.

— Bine atunci, ajută-mă. Dă-mi drumul.

Chewbacca scutură prompt din cap cu *nu*. Exasperat – şi acum mai mult decât inflamat – Finn strigă spre cabina de pilotaj.

— Am nevoie de ajutor cu mingea asta flocoasă uriaşă!

În timp ce Chewbacca urla din nou de durere, Han, cu fața sumbră, lăsă ceea ce făcea şi li se alătură.

— Dacă îl răneşti pe Chewie, mârâi el, ai de-a face cu mine!

— Dacă *îl* rănesc eu? Finn continuă să se lupte cu corpul Wookieeului, cu brațele lui păroase, şi cu bandajul. Aproape că *m-a* omorât el de şase ori!

Întinzându-se, mâna masivă îl apucă de guler. Finn răspunse cu un zâmbet grăbit.

— Ceea ce e în regulă. Într-adevăr.

Han ezită o clipă, îşi privi copilotul rănit şi apoi se îndreptă înapoi spre cabina de pilotaj. Lăsându-se înapoi pe scaun, mormăi nefericit după ce scană citirile una după alta.

— Dacă explodează hipermotorul, vor fi bucăți din noi în trei sisteme diferite.

Brusc, toate alarmele se opriră. Mulțumită, Rey se aşeză din nou pe scaunul ei. Confuz, Han se uită la ea.

— Ce ai făcut?

— S-a ocolit fluxul automat şi am recalibrat manual. Dădu din cap spre consolă. Câmpul s-a stabilizat. Temperatura zonei de retenție revine la normal. Scoase o respirație lungă şi aruncă o privire spre el. Mai este altceva?

El scoase un râs scurt, apreciativ.

— Da.

Se ridică încă o dată din scaunul său şi o luă din nou spre coridorul de acces.

— Continuă să monitorizezi sistemeele navei şi strigă-mă dacă pare că ar putea să explodeze ceva în următoarele câteva minute.

Venind înapoi în salon, îngenunche alături de Chewbacca, care suspina. Wookieeul încă gemea, dar nu la fel de puternic acum că analgezicul pe care Finn i-l administrase începuse să-şi facă efectul. Han verifică cu atenție rana bandajată în timp ce-şi liniştea copilotul.

— Nu, murmură el, nu spune asta. Te-ai descurcat bine. Te-au prins cu o lovitură norocoasă. Zâmbi. Nu poți privi peste tot în acelaşi timp, într-o luptă pe fugă. La cei din Kanjiklub, la Guaviani, la rathtari – *rathtar*i! Să încerci să te ocupi de toate în timp ce mă acopereai şi veneai spre navă – sunt surprins că am reuşit. Se ridică. O să fii bine.

Se întoarse spre Finn, care, cu BB-8 stând alături şi privind, încerca să activeze setul de holoşah. Privindu-l, Han ezită. Era dificil pentru el, dar trebuia să o spună. Şi chiar credea ce spunea.

— Ai făcut o treabă bună cu Chewie. Eu… Mulțumesc.

— Cu plăcere. Aruncând o privire spre patul alcov, Finn i se adresă pacientului. Mulțumesc că nu mi-ai rupt gâtul.

Wookieeul răspunse cu un huruit gutural, modulat. Finn alese să-l interpreteze ca pe un fel de scuză. Alunecând un deget peste o comandă colorată, porni şahul. Piesele se fixară înainte de a-l privi pe Finn. Apoi, în lipsa oricăror instrucțiuni, începură să se lupte între ele. Contrariat prin lipsa sa de control, Finn încercă să-l oprească, dar asta, aparent, presupunea găsirea şi lovirea unei alte comenzi. Han îşi reținu un zâmbet.

Este ciudat tipul ăsta, gândi Han. *Poate face față unei răni de luptă dar nu unui set de şah obişnuit*. Ridică din umeri. Capacitățile omului sau lipsa lor, nu erau treaba lui. În schimb, întrebă:

— Deci. Fugari, nu?

Finn dădu din cap şi indică spre BB-8.

— Este vorba despre harta pe care o depozitează. Primul Ordinul o vrea şi îi vor ucide pe toți cei care încearcă să-i oprească.

Rey veni să li se alăture, în timp ce Finn reuşea, în cele din urmă, să dezactiveze şahul.

— Sistemele navei sunt stabile. M-am asigurat înainte să las totul pe pilot automat. Îi indică pe Finn şi pe droid. Sunt din *Rezistență*. Iar eu am fost cu ei. Deci, cred că acum în mintea Ordinului, *sunt* alături de *Rezistență*.

Luptători din Rezistență? Han îl privi pe Finn cu respect înnoit – şi nu puțin scepticism. Bărbatul mai tânăr se descurcase destul de bine în încăierarea de la bordul cargobotului, dar asta dovedea doar că era un supraviețuitor: nu un luptător. O evaluare suplimentară putea aştepta până mai târziu, îşi spuse Han. Acum…

Se uită la BB-8.

— Să vedem ce ai.

Supus, droidul se roti într-o poziție potrivită. Un obiectiv se lumină şi brusc, salonul fu umplut complet de o hartă stelară complexă, enormă şi detaliată. Înaintea lor erau afişate nebuloase, stele singure, pete translucide de materie întunecată concentrată şi sisteme solare întregi. Chiar şi Chewbacca se ridică pentru a vedea mai bine. Finn era impresionat, iar Rey se minuna – dar Han se încruntă. Mergând înainte şi prin reprezentarea tridimensională, el urmări pozițiile sistemelor şi a stelelor de localizare. Cu un deget trasă contururile un grup nebular deosebit de luminos şi binecunoscut. Ca orice altceva de pe hartă, era înfățişat strălucitor. Era, de asemenea, doar o jumătate de hartă. Se întoarse către ceilalți.

— Este exactă, dar nu este completă. Este doar un bucată. Pot spune din locația pauzelor şi din ce este doar parțial arătat. Mormăi încet. De când a dispărut Luke, oamenii îl tot caută.

Rey vorbi în timp ce sorbea detaliile hărții minunate, dar incomplete.

— Până la urmă, de ce a plecat?

Han îşi strânse buzele, gândind înapoi în timp, amintindu-şi.

— Pregătea o nouă generație de Jedi. Nu mai rămăsese nimeni altcineva care s-o facă, aşa că luă povara asupra sa. Totul mergea bine, până când un băiat, ucenic, s-a întors împotriva lui şi a distrus totul. Tot ce muncise Luke până atunci, a dispărut. Luke s-a simțit responsabil. A părăsit totul.

Tonul lui Finn era respectuos.

— Ştii ce s-a întâmplat cu el? Ştie cineva?

Han se întoarse spre el.

— Au fost tot felul de zvonuri şi poveşti. Când oamenii nu au acces la fapte, inventează ceea ce le place să creadă sau ce cred ei că le-ar plăcea altora să audă. Oamenii care l-au cunoscut cel mai bine cred că a plecat într-o cercetare personală, căutând primul templu Jedi.

Rey, care stătuse liniştită o vreme, absorbind totul într-o linişte plină de venerație. Nu se mai putu abține.

— Jedii au fost adevărați?

Han zâmbi pe jumătate, pentru el la fel de mult ca pentru ea.

— M-am întrebat asta eu însumi. Sună totul ca o aiureală. O putere magică care ține împreună binele şi răul, lumina şi întunericul. Făcu o pauză, cu vocea pierită. Ciudat este, că este totul real. Jedii, Forța – sunt adevărate. Toate sunt adevărate.

Reveni la realitate.

— Aşa cum este adevărat ceea ce spunea Finn aici: Primul Ordin ne va ucide pe toți pentru harta respectivă.

Se auzi o alarmă, dar era diferită de agitația care o precedase. Chewbacca începu să se ridice, dar Han întinse o mână pentru a-l opri.

— Nu. Relaxează-te. Aruncă o privire spre Finn. Nu risca treaba bună făcută de prietenul nostru aici de față, forțând ceea ce a făcut el.

Se îndreptă spre cabină.

— Asta-i destinația noastră.

XI

Poate că mai erau alte lumi mai frumoase în galaxie decât Takodana, dar, dacă erau, îi erau necunoscute lui Han. Înverzită şi cu temperatură moderată, împestriţată cu benzi de nori albi şi cu o salbă de mări mici şi lacuri ce reflectau lumina, apăru înaintea lor în timp ce *Şoimul Mileniului* ieşea din hiperspaţiu. Cu el pe scaunul pilotului, cu Rey copilot, şi Finn şi BB-8 stând în spate, cabina era aglomerată. În Finn, se amestecau aşteptarea cu incertitudinea în timp ce privea lumea necunoscută din faţa lor.

— Ce facem aici?

— Ai vrut să te ajut, asta fac, spuse Han. Vom merge să vedem o veche prietenă. În acelaşi timp, o observă pe Rey care privea fix pe fereastră. Părea în pragul lacrimilor. Hei – eşti bine?

— Nu ştiam că există atât de mult verde în toată galaxia, spuse ea cu venerație.

O mai privi o vreme, apoi trimise *Şoimul* într-o scufundare uşoară, îndreptându-se către o locație pe care şi-o amintea bine. Viteza îndepărtată norii în jurul lor, dezvăluind ceea ce semăna cu o pădure neîntreruptă, care era întotdeauna verde. Pe când încetinea nava la viteză suborbitală, alte caracteristici se iviră sub ochii pasagerilor: dealuri ondulate, râuri şi lacuri care străluceau ca nişte folii de argint.

Un castel de piatră falnic apăru la vedere în timp ce se pregăteau de aterizare. Privindu-l, Finn nu-şi putu da seama de mâinile cui – sau alte apendice manipulante – fusese ridicat. Studiul arhitecturii nu era un subiect pe care să se concentreze trupele de şoc începătoare. Într-o parte, castelul era dominat de un lung lac cu apă dulce. Mult mai interesant pentru el, cealaltă parte o prezenta o zonă de aterizare aglomerată cu cargoboturi mici, asemănătoare cu *Şoimul Mileniului*. Ca şi *Şoimul*, majoritatea navelor parcate arătau uzate şi intens folosite, dar bine întreținute. Debarcând, Rey şi BB-8 se minunau de pădure, lac şi castel. Şchiopătând uşor, dar altfel disprețuindu-şi rănile, Chewbacca ignoră panorama rustică în favoarea inspectării părții inferioare a *Şoimului*. Încă la bord, Han deschise o unitate de depozitare şi începu să caute prin conținut. Scoase din harababură blastere folosite, unul după altul, aşezându-le cu atenție într-o parte. Încă se ocupa cu asta, când Finn veni în spatele lui.

— Solo, nu sunt sigur în ce ne băgăm aici. Câteva detalii ar fi binevenite.

Pe jumătate întorcându-se, Han se uită înapoi la el, spunând încet.

— Ai îndrăznit să-mi spui *Solo*?

— Îmi pare rău – Han. Domnule Solo. Uite, nu cer degeaba informații. Sunt o persoană destul de importantă în *Rezistență*. Ceea ce mă face o țintă reală. Trebuie doar să ştiu că nu vor exista conspiratori aici, da? Fără simpatizanți ai Primului Ordin? Pentru că mă caută şi nu am nevoie de surprize.

— Surprize, exclamă Han gânditor. Da, ai dreptate. Nu contează unde te duci, indiferent cu cine te vei întâlni, galaxia e plină de surprize. Expresia îi deveni serioasă. Ascultă, *importantule*. Ai altă problemă. O problemă mai mare. Mult mai gravă decât să fii îngrijorat despre simpatizanții Primului Ordin. Problema este că femeile îşi dau întotdeauna seama de adevăr.

Îi înmână un blaster. Finn luă arma şi o întoarse în mâini, examinând-o profesional. Era o piesă de ertilerie destul de consistentă.

— Întotdeauna, încheie Han.

Ridicându-se, trecu pe lângă tânăr, îndreptându-se spre ieşire. Finn îl privi plecând, plin de vină. Dar nu putea face nimic în privința asta. Oricum, nu acum. Afară, Han întrerupse admirarea priveliştii. Rey abia putea să-şi stăpânească încântarea pentru ceea ce vedea în împrejurimi.

— Nu-mi vine să cred că acest loc este real. Nici măcar nu miroase a real.

El dădu din cap înțelegător, făcând un gest către pădurea din jur.

— Să ai toată verdeața care pompează tot acest oxigen. Este o schimbare mare atunci când toate ai supt atmosfera reciclată a unei nave. Îi oferi un blaster. S-ar putea să ai nevoie de ăsta.

Rey se uită în jos la armă, apoi se întoarse spre el.

— Am mai trecut printr-una sau două situații dure. Mă descurc singură.

— Știu că poți, de aceea ți-l dau. Împinse arma spre ea. Ia-l.

Ea privi blasterul, atrasă de el aşa cum era de orice bucată nouă şi necunoscută de tehnologie şi, în cele din urmă, îl acceptă, ridicându-l cu atenție.

— E greu, aprecie ea.

El se gândi la asta. Să fi ghicit el greşit?

— Știi să tragi cu ăsta?

— Apeşi pe trăgaci, răspunse ea. Ținteşti şi apeşi pe trăgaci.

— Este un pic mai mult în cazul acestui model decât atât. Pui ceva mai mult efort, obții rezultate ceva mai bune. Ai multe de învățat. Ai vreun nume?

— Rey.

Ridică arma şi o îndreptă către o țintă imaginară, atentă pentru a ține botul armei îndreptat departe de Han sau de oricine altcineva.

— Rey, repetă el. Rey, m-am gândit să mai iau pe cineva în echipaj.

Ea îi zâmbi.

— Conform celor spuse mai devreme, asta nu a fost atât de bine pentru cei care te-au ajutat la ultima ta slujbă.

El o puse la punct.

— Aveam nevoie de un echipaj mai mare, pentru o muncă mai mare cu o navă mai mare. Arătă spre locul unde Chewbacca îşi continua inspecția. Nu este la fel în cazul *Şoimului*. Poate o să mai aduc un membru în echipaj. Un al doilea coleg. Cineva care să ajute. Cineva care poate ține pasul cu mine şi cu Chewie şi care este suficient de deştept să ştie când să nu stea în drum. Cineva care apreciază *Şoimul* şi calitățile sale ascunse.

Ea îi aruncă o privire.

— Îmi dai o slujbă?

El îi întâlni privirea fără să clipească.

— Nu plăteşte imediat şi nu voi fi drăguț cu tine şi...

Încântă, pe cât era de surprinsă, ea îl întrerupse.

— Tu îmi oferi o *slujbă*.

— Mă gândesc doar la asta, o corectă Han.

— Păi... dacă ai face-o, aş fi măgulită. Rey făcu o pauză. Dar trebuie să fiu undeva.

— Pe Jakku, spuse Han cu bună ştiință.

Rey dădu din cap.

— Am fost deja plecată prea mult timp.

Han îi puse o mână pe umăr.

— Anunță-mă dacă te răzgândeşti. Întorcându-se, strigă spre navă. Chewie! Verific-o cât poți mai bine. Cu puțin noroc, nu vom mai sta mult timp aici. Privirea lui se întoarse către fata care stătea în fața lui. Zâmbeşti prea mult, Rey.

Rey dădu din cap îndatoritoare.

— Voi lucra la asta, spuse ea cu un zâmbet larg.

* * *

Odată ce Han fu satisfăcut că, la nevoie, *Şoimul* putea pleca în grabă, porniră spre castelul din apropiere. În timp ce Chewbacca rămase în urmă pentru a se ocupa de

o serie de remedieri minore şi să-şi îngrijească rana, restul au putut să se bucure de pădure şi să vadă ocazional, printre copacii pădurii, câteva exemplare de animale sălbatice indigene. Acestea se dovediră, invariabil, a fi mici şi neamenințătoare. Apropiindu-se de structura trapezoidală impresionantă şi ciudată, din piatră, Finn fu incapabil să-i estimeze vârsta.

— Mai spune-mi o dată, de ce suntem aici? întrebă el, în timp ce urcau o scară de piatră largă, curbă.

— Pentru a-ți duce droidul pe o navă curată. Crezi că a fost noroc că eu şi Chewie am găsit *Şoimul*? Dacă îl putem găsi pe scanerele noastre, Primul Ordin nu este prea departe.

Han indică pereții uriaşi care se ridicau acum înaintea lor. Steaguri colorate reprezentând numeroase culturi şi triburi atârnau de creneluri, unele fiind mai decolorate şi destrămate decât altele.

— Galaxia este plină de baruri, dar nicăieri nu este ca aici. Este condus de o mie de ani de un vechi contrabandist pe nume Maz Kanata. Vrei să-l duci pe BB-8 la *Rezistență*? Maz este cea mai bună cale.

Luând din mâinile lui Rey blând, dar ferm, blasterul pe care i-l dăduse, Han i-l ascunse, în mod evident, în partea din spate a centurii.

— Nu este un stabiliment în care să intri ținând o armă în mâini. Primele impresii sunt importante. Cel mai important lucru este să mențineți un profil scăzut, să rămâneți sub radar. Pe Maz o placi cu timpul. Aşa că lăsați-mă pe mine să vorbesc. Şi în niciun caz să nu vă holbați.

Rey şi Finn răspunseră aproape simultan.

— La ce?

— La orice, îi avertiză Han.

Intrarea era deschisă. Coridorul ducea într-o imensă sală deschisă din piatră aproape finisată, unde o amestecătură de oameni, humanoizi şi non-umani distincți erau angajați în ceea ce i se păru lui Finn a fi o rundă perpetuă de mâncat, băut, jocuri de noroc, urzeli, negocieri, argumentări şi, ocazional, de încercări de a-şi spinteca reciproc ficații. Sau alte organe echivalente. Deschizând drumul, Han alterna împingerile, cererile sau amăgirea ocupanților sălii pentru a se da din calea lor, până când, în cele din urmă, se opri. Ființa care stătea în fața lui şi care în prezent bloca calea era scundă. Foarte scundă, într-adevăr, după aspectul a ceea ce se vedea din pielea şi carnea ei, şi de asemenea foarte bătrână. Brusc, acest humanoid în mod clar neimpresionant se întoarse, ca şi cum simțise ceva fără să vădă. Ceea ce se putea vedea pe capul fără păr de sub şapca simplă gri era o culoare decolorată, îmbătrânită, maroniu-gălbuie. Lentile imense care erau în acelaşi timp ochelari de protecție şi ochelarii de vedere, erau pliate în față peste ambii ochi. Nasul era mic, aproape minion, iar gura era subțire şi tensionată. Ea – căci Han le spusese că era o ea – era îmbrăcată simplu şi practic: pantaloni largi de culoare maro închisă prinşi în cizme lucrate manual. O vestă dintr-un material gri cărbune era îmbrăcată peste o cămaşă de culoare albastru-verde care arăta ca un pulover, ale cărei mâneci erau ridicate chiar sub coate, expunând pielea aproape colorată în auriu. O cataramă dintr-un material argintiu fixa la centura din piele o varietate de chestii tehnologice. Spre deosebire de îmbrăcămintea simplă, colecția de brățări şi inele pe care le purta era aproape ostentativă. Văzându-l pe Han, ea scoase un țipăt care-i contrazise mărimea şi reverberă de pereți.

— *SOLO HAAAAAAAN?*

Toată activitatea din sală încetă imediat în timp ce toată lumea, indiferent de specie sau acuitate fonică, se întoarse să privească în direcția noilor veniți.

— Maz…, spuse Han obosit.

Finn clătină din cap.

— Pe sub radar, mormăi el. Perfect.

— Încă mai eşti în afaceri? o întrebă Han.

— De-abia! se răsti ea la omul mult mai înalt. Mulţumită unui anumit calic care încă nu a plătit după aproape douăzeci de ani. Poţi să îţi imaginezi ceva atât de oribil?

— S-ar putea să pot, recunoscu Han.

Oricine ar fi fost – *orice* ar fi fost – Finn decise deja că aici era cineva care putea fi egală cu Han Solo, cel puţin în ceea ce priveşte sarcasmul ocazional.

Maz aruncă o privire spre Han, cu ochii măriţi de ochelarii de protecţie.

— Unde e prietenul meu?

— Chewie repară *Şoimul*, îi spuse Han.

Maz dădu din cap.

— E un Wookiee tare dulce. Îmi pare atât de rău, le spuse brusc lui Finn şi Rey.

— Pentru ce? întrebă Rey nervoasă.

— Pentru oricare ar fi problema în care v-a târât, spuse Maz. Veniţi! Staţi! Adia mai pot aştepta să aud ce vrei de la mine de data asta, îi spuse lui Han.

Noii sosiţi merseră, urmând-o pe Maz afară din sala principal. Fiind exemplare nesemnificative de fiinţe gânditoare, abia dacă au atras doar ocazional priviri trecătoare.

Printre cei care îi urmăreau plecând se număra o masă enormă fără păr de Dowutin musculos, cu îmbrăcămintea murdară, numit Grummgar şi o bucăţică elegantă îmbrăcată în piele care avea numele Bazine Netal. Spre deosebire de companionul ei uriaş, Bazine era pe deplin umană. Îmbrăcată fin chiar dacă sever într-o rochie cu mâneci lungi cu modele ca o iluzie optică de negru şi gri, completată cu o scufie din piele neagră, continuată pe gât, acoperindu-i umărul, şi având o curea la care ţinea o lamă lungă şi letală, se lăuda de asemenea şi cu buzele şi cu degetele arătătoare pictate în negru. Spre deosebire de cei ai căror ochi abia zăboveau pe noii vizitatori, acest cuplu nepotrivit îi urmări pe Han şi pe tovarăşii săi până când dispărură din vedere. De îndată ce dispăruseră, urmând-o Maz Kanata, Netal se strecură departe de mulţime.

Comunicatorul pe care îl porni era capabil să trimită mesaje criptate prin amplificatorul central al comunicaţiilor planetare. Cu atât de multă putere la dispoziţie, nu fu nevoie de mult timp pentru a stabili o conexiune de distanţă lungă.

— Da. Sunt Bazine Netal. *I-am găsit*.

* * *

Era un loc foarte privat. Nu era nevoie să-l defineşti ca atare. Nu era nevoie de semnale sau avertizări sonore sau dispozitive de protecţie. Toţi de pe navă ştiau ce era, cui îi aparţinea şi ce se afla înăuntru. Nimeni nu s-ar gândi să pătrundă în sanctuar. Altfel puteai fi condamnat, eventual pedepsit şi era destul de probabil să se întâmple ceva mai rău. Iluminatul din interior era discret. Nu ar fi fost prea multe de văzut chiar şi în prezenţa unei iluminări mai puternice. O pereche de console dominate de lumini roşii flancau uşa. O singură consolă de holoproiecţie era aşezată în centru, cu un singur scaun. În rest, camera era puţin mobilată. Individul care revendicase spaţiul nu avea nevoie de amenajările obişnuite preferate de fiinţele gânditoare. Era mulţumit cu el însuşi şi cu cine era. Alcovul unde Kylo Ren era îngenunchiat şi vorbea era mai întunecată decât restul camerei alăturate. Îl păstrase în mod deliberat aşa, părând a fi adecvat funcţiei sale. Acum vorbea pe un ton diferit faţă de cel pe care îl folosea de obicei când conversa cu ceilalţi. Aici nu erau ordine de emis, nici subalterni patetici de comandat. Cel cu care comunica în prezent, ar fi înţeles tot ceea ce Ren alegea să spună, indiferent de tonul pe care alegea să-l folosească. Aici şi acum, nu era nevoie nici de intimidare, nici de teamă.

Kylo Ren vorbea şi cel căruia îi adresa cuvintele asculta în linişte.

— Iartă-mă. O simt din nou. Atracţia spre lumină. Liderul Suprem o simte şi el. Arată-mi din nou puterea întunericului şi nu voi lăsa nimic să stea în calea noastră.

Singur în cameră, Kylo Ren – taciturn ca aspect, cu constituție suplă, expresie torturată şi ochi tulburați – îl privea pe destinatarul tăcut al mărturisirii.

— Arată-mi, Bunicule şi voi termina ceea ce ai început.

Tremurând uşor, se ridică din locul unde stătuse în genunchi şi se îndreptă în altă parte a camerei sale private. Nu a existat niciun răspuns din partea celui cu care vorbise: nici controversă, nici acord. Era numai tăcere dinspre forma care era obiectul ardoarei lui Ren: o mască fantomatică şi deformată care aparținuse cândva altuia. Unei personalități de poveste şi legendă şi frică.

Neplăcută şi deformată cum era, nimeni care îşi aruncase ochii spre înfățişarea care îi aparținuse lui Darth Vader nu avea să o uite vreodată.

* * *

Deşi pofta lui Finn fusese accentuată de dieta obişnuită cu synthsust[13] a trupelor, nu era nimic comparativ cu cea a lui Rey. Deşi nu dorea asta, nu putea să nu se minuneze de cantitatea de mâncare pe care o consuma fata. De parcă nu ar fi mâncat niciodată în viața ei mâncare adevărată. De asemenea, originea nu părea să conteze. Apuca şi consuma orice era la îndemână fără să se obosească să-i verifice originea. Han, de asemenea, mânca energic, dar era considerabil mai decent. Finn se trezi invidiind forma sferică a lui BB-8, aflat în apropiere, pentru care erau asemenea exerciții organice murdare, erau doar o scuză pentru a medita la superioritatea vieții mecanice.

— O hartă care duce la primul templu Jedi! se minună Maz în timp ce trebăluia în bucătărie. Spre însuşi Skywalker! Nu am renunțat niciodată sper pentru el.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, pentru că am o favoare de cerut, spuse Han.

Maz îl privi cu bună ştiință.

— Ai nevoie de un împrumut. Am auzit despre rathtari. Regele Prana nu este fericit. Se opri şi se uită la Rey. Cum e mancarea?

— Atât de delicioasă, spuse Rey printre îmbucături, entuziasmată.

— Am nevoie de tine să duci acest droid la *Rezistență*, spuse Han.

— Eu? spuse Maz vicleană.

— …şi împrumutul sună destul de bine.

— Văd că ai probleme, spuse Maz. Te voi ajuta să-ți găseşti drumul – să eviți echipa de vânători a lui Snoke – dar această călătorie spre *Rezistență* nu este a mea şi tu ştii asta.

— Leia nu vrea să mă vadă, spuse Han nelinişitit.

— Cine o poate învinovăți! exclamă Maz. Dar această luptă este mai importantă decât tine şi femeia aceea bună. Han, du-te acasă.

— Ce luptă? întrebă Rey.

— Singura luptă: împotriva părții întunecate. De-a lungul veacurilor, am văzut răul luând multe forme. Sithul. Imperiul. Astăzi, este Primul Ordin. Umbra lor se răspândeşte în toată galaxia. Trebuie să îl înfruntăm. Să ne luptăm cu ei. Noi toți.

Finn pufni.

— Asta e o nebunie. Uită-te în jur. Nu avem nicio şansă să nu fi fost deja recunoscuți – pariez că Primul Ordin este chiar în drum spre noi.

Se opri când Maz îşi ajustă ochelarii, făcându-şi ochii să crească şi mai mari decât de obicei.

— Ce e? întrebă Finn indignat.

În loc să răspundă imediat, ochii lui Maz deveniră cumva şi mai mari în interiorul ochelarilor, imposibil de uriaşi. Apoi se urcă pe masă şi merse să stea direct în fața lui Finn. El începu să simtă nervos într-un fel în care nu mai fusese de la intrarea în castel.

---

[13] Synthsust - după cum sugerează şi numele său era un aliment sintetic, fiind soluția aleasă de Primul Ordin pentru a-şi hrăni trupele.

— Solo, ce face? întrebă el.

Han ridică din umeri.

— N-am nicio idee, spuse el, dar nu este de bine.

Maz vorbi în cele din urmă.

— Am trăit mai mult de o mie de ani, fiule. Suficient de mult pentru a vedea aceiaşi ochi în oameni diferiți. Îşi reglă ochelarii din nou şi spre uşurarea lui Finn, ochii piratului reveniră la normal. Mă uit la ochii unui om care vrea să fugă, spuse ea solemn.

— Nu ştii nimic despre mine, spuse Finn frustrat. De unde sunt. Ce am văzut. Nu ştii Primul Ordin aşa cum îl ştiu eu. Ne vor măcelări. Trebuie să fugim cu toții.

Maz îl ascultă, apoi arătă înapoi în zona holului principal.

— Cap mare, cămaşă roşie, pistol lucios. Cască roşie strălucitoare cu ornamente pentru urechi. Se duc pe Inelul Exterior. Vor accepta să munceşti pentru transport. Du-te.

Stângaci, Finn se ridică de pe scaun. Totul se întâmplase repede. Prea repede. Ultimul lucru pe care îl anticipase era îndeplinirea dorințelor sale. Întizând mâna – încet – spre centura de serviciu, trase blasterul pe care i-l dăduse Han şi i-l oferi proprietarului său.

— Mi-a părut bine să te cunosc. Chiar mi-a părut.

Han nu îl privi.

— Păstrează-l.

Finn ezită, dar nu mai era nimic de spus. Cuvintele inutile ar fi irosit atmosfera. Întorcându-se, se îndepărtă. Urmărindu-l cum pleacă, Rey deveni confuză şi rănită de transformarea bruscă a evenimentelor. Trecuseră prin foarte multe împreună, ea şi acest tânăr ciudat dar plăcut şi plecarea lui bruscă, oarecum inexplicabilă, o lovise tare.

Deşi gândurile i se agitau, Finn reuşi să le țină sub control în timp ce se apropia de masa pe care i-o indicase Maz. Nu erau oameni în acel grup, poate cu excepția căpitanului cu cască roşie, dar ei îl priviră fără prejudecăți. Chiar şi secundul Gabdorin cu un singur picior, greoi, războinic, îl aştepta politicos să spună ce avea de spus. Fiind împins spre acest deznodământ, Finn nu ezită când i se adresă căpitanului.

— Mi s-a spus că aveți nevoie de ajutor. Voi lucra pentru un drum spre orice lume civilizată de pe Inelul Exterior.

Îi răspunse secundul, dar Finn nu înțelesese niciun cuvânt din limba pe care o vorbea Gabdorinul. Căpitanul rămase tăcut.

— Nu ştiu ce ați spus, răspunse el, dar am făcut afacerea. Zâmbi, sperând că expresia nu părea neadecvată. Sau ostilă.

Schimbul fu întrerupt de sosirea lui Rey, însoțită de un BB-8 neliniştit, bipăind uşor. Era confuză şi furioasă în acelaşi timp.

— *Ce faci?*

Finn îi zâmbi din nou liderului echipajului extraterestru.

— Lăsați-mi o secundă. Sau timpul dumneavoastră echivalent.

O îndepărtă pe Rey de masă, lăsându-i pe extratereştri să murmure neinteligibil între ei.

— Ai auzit ce a spus Maz, îi şopti Rey. Tu faci parte din această luptă. Amândoi facem parte. Îi căută fața. Trebuie să simți ceva…

— Nu sunt cine sau ce crezi că sunt. Nu sunt special. În niciun fel.

Ea scutura din cap încet, fără să înțeleagă ceea ce auzea.

— Finn, despre ce vorbeşti? Te-am urmărit, te-am văzut în acțiune, am…

Vocea lui se înăspri în timp ce, în cele din urmă, îi spunea adevărul.

— Nu sunt un erou. Nu sunt din *Rezistență*. *Sunt un soldat din trupele de şoc.* Asta o făcu să tacă. La fel de bine ar fi putut să o lovească peste față cu un blaster. Ca toți ceilalți, am fost luat dintr-o familie pe care nu o voi cunoaşte niciodată, continuă el repede. Am fost crescut să fac un singur lucru. Antrenat să fac un singur lucru. Să-mi

ucid inamicul. Simți ceva care nu ar fi trebuit să fie acolo, ceva ce nu făcea parte din pregătirea lui, dar era bine înrădăcinat în el. Dar la prima mea bătălie, am făcut o alegere. N-aveam de gând să ucid pentru ei. Aşa că am fugit. Din întâmplare, chiar la tine. Şi tu m-ai întrebat dacă sunt *Rezistență* şi m-ai privit cum n-a făcut-o nimeni vreodată. Aşa că am spus primul lucru care mi-a venit în minte, care am crezut că o să-ți placă să-l auzi. Mi-a fost ruşine de ceea ce eram. Dar am terminat cu Primul Ordin. Nu mă întorc niciodată.

Deodată îi fu greu să înghită, cu atât mai puțin să vorbească.

— Rey, vino cu mine.

Ea clătină din cap.

— Nu te duce.

— Ai grijă de tine, o imploră el. Te rog.

Se întoarse şi se îndreptă înapoi spre grupul de străini care îl aştepta.

Căpitanul cu coif roşu se uită la el. Finn dădu din cap o dată, sperând că gestul era la fel de universal pe cât i se spusese.

— Sunt gata oricând sunteți gata.

Secundul îi răspunse în limbajul său poticnit şi Finn dădu din cap a doua oară.

— Nu contează.

Membrii echipajului se ridicară şi se îndreptară spre uşa principală. Când Finn începu să meargă cu ei, Rey pivotă supărată şi îi întoarse spatele, ignorând bipăitul tulburat al lui BB-8. Finn dorise să spună ceva înainte de a-şi da seama că orice ar fi putut spune ar fi fost mai mult decât de prisos. Mai bine să lase lucrurile aşa cum erau, îşi spus în sinea lui. O despărțire curată, fără scene, fără strigăte şi țipete. Merse cu membrii echipajului extraterestru, făcând o pauză la ieşirea din hol pentru a arunca o privire înapoi, o singură dată. Ea încă se îndepărta, fără să privească în direcția lui. E mai bine, gândi el în timp ce uşa se închidea în spatele lui.

Asta îşi spuse în sinea lui. Dar nu era ceea ce simțea.

Atât de îngrijorată şi de năucită fu Rey de mărturisirea complet neprevăzută a lui Finn încât nu observă silueta greoaie şi pe însoțitorii lui care îşi croiau drum prin mulțime spre ea. Fu complet orbă la apropierea lor până când o mână groasă se întinse pentru a o apuca. O secundă mai târziu BB-8 observă ce se întâmpla şi scoase o serie de bipuri alarmate.

— Bună ziua, Rey.

Ea recunoscu vocea înainte să-i vadă chipul.

Unkar Plutt.

Nu era nicio confuzie în ceea ce priveşte acea fizionomie dezgustătoare. După ce aruncă rapid o privire spre ajutoarele lui supradimensionate, îşi îndreptă atenția spre el, uimită.

— Cum... Cum m-ai găsit?

El îi zâmbi. Asta nu-i îmbunătăți aspectul.

— Nava pe care ai furat-o. *Şoimul Mileniului*. Nu se poate urmări cu adevărat o navă în timp ce este în hiperspațiu... Dar când iese din hiperspațiu, şi mai ales după ce aterizează undeva, atunci sunt metode pentru a face asta. Scumpe, dar în cazul unei proprietăți valoroase, de multe ori merită. Cu siguranță merită în cazul *Şoimului*. Se întâmplă să fie echipat cu un dispozitiv imperial ascuns, de indicare a poziției. Tehnologie veche, dar încă destul de funcțională. Pe care o atestă prezența mea aici. Nu mi-a luat mult să pun în funcțiune releele necesare.

Nimeni din hol nu le acorda cea mai mică atenție, observă ea îngrijorată. Într-un loc în care fiecare îşi vedea de propriile afaceri, ea îşi dorea cu ardoare să intervină cineva. Se răsuci sfidătoare în mâna lui Plutt.

— Îți sugerez, cu bunavoință, să-mi dai drumul. Acum.

În ciuda încercărilor ei de a se îndepărta, el o trăgea constant mai aproape. Nu putea evita faptul că respirația lui era potrivire, adecvată ca aromă, pentru fața lui.

— Iar eu îți sugerez, mai puțin amabil, să vii liniştită cu mine. Altfel vom începe chiar aici, unde vei putea oferi un pic de divertisment pentru gunoaiele astea galactice.

Aducându-şi fața atât de aproape de a ei, încât aproape se atingeau, îşi coborî vocea.

— O să te fac pe tine şi pe droidul ăla obositor să plătiți pentru ceea ce ați făcut.

De aproape, el îi putea vedea expresia – dar nu şi mâinile. Scoțând brusc noul ei blaster, îl puse chiar pe nasul lui. Subalternii lui începură să se apropie, dar au fost opriți de stăpânul lor.

Rey mârâi încet.

— Mă gândesc serios să mai adaug o gaură feței tale.

El chicoti neplăcut, apoi dintr-o singură mişcare în picaj îi apucă blasterul şi i-l smulse. Ea rămase năucă. Înainte ca el să reuşească să-l apuce, ea apăsase trăgaciul – era sigură că o făcuse. Dar din anumite motive, arma nu funcționase.

El clătină din cap cu simpatie batjocoritoare în timp ce ținea sus blasterul.

— Ar fi trebuit mai întâi să scoți siguranța. Un deget se îndreptă spre comutatorul în cauză aproape ascuns. Uite, îți voi arăta cum. Doar loveşti puțin...

Blasterul ridicat dispăru din mâna lui Plutt, amuls de set de degete mult mai mari. Uluit, Plutt se uită înapoi – şi în sus – la fața îmblănită a unui Wookiee înşelător de calm.

— *Urrrrrrr...*

Nu prea elocvent pentru Chewie, gândi Rey uşurată, dar îşi spusese clar punctul de vedere. Plutt nu fu impresionat. Văzând umărul bandajat, îl arătă cu aceeaşi mână care smulsese arma lui Rey.

— Nu trebuie să ne facem prea multe griji pentru o jumătate de Wookiee.

Începu să se retragă în poziție de luptă.

— Nu împotriva *mea*.

Lansă o lovitură. Apucându-l de braț, Chewbacca i-l răsuci urlând şi i-l smulse din umăr, aruncând brațul dezmembrat în partea cealaltă a camerei. Uitându-se în jos, Plutt scoase un țipăt de agonie în timp ce subalternii lui se retraseră în grabă.

Brațul ateriză pe o masă unde un grup de Culisetto cu patru brațe şi bot lung jucau jocuri de noroc. Cu o supărare contrariată, unul dintre ei ridică membrul amputat şi îl aruncă absent, lăsând jocul să continue. În apropiere, un mic droid biped GA-97, care monitoriza jocul se întoarse curios pentru a verifica sursa membrului amputat. Deşi inițial se concentră asupra lui Rey, atenția îi fu imediat îndreptată spre droidul rotund de lângă ea. Recunoaşterea vizuală aprinse o mică, dar foarte importantă secvență internă care se încheie când GA-97 trimise un semnal comprimat care fu redus, codificat, criptat şi trimis în spațiul adânc.

Unde foarte curând fu ridicat, decodat şi decriptat, pentru a deveni impulsul unui strigăt electronic de bucurie.

* * *

Doar în cazuri foarte rare, C-3PO avusese nevoie de viteză de înaintare. Acesta era unul dintre ele, dar programarea sa ambulatorie îl restricționa la un mers care era mai puțin satisfăcător. Dacă s-ar putea mişca la fel de repede cum putea să vorbească, medită el.

În ciuda infirmității sale motorii, el o găsi în cele din urmă pe Generalul Organa conversând intens cu un specialist tactic. Ignorând faptul că erau angajați în discuții serioase, droidul începu să vorbească fără să-şi anunțe sosirea.

— Prințesă, adică, doamnă General!

La sunetul vocii familiare a droidului de protocol, Leia se întoarse şi îi făcu un semn cu mâna tehnicianului.

— Urăsc să mă laud – după cum ştiți am fost echipat cu un circuit de modestie la ultima mea reconstrucție, deşi nu-mi imaginez de ce ar crede cineva că am nevoie de un astfel de accesoriu – dar *trebuie* să risc să-mi iau libertatea de a-mi cânta propriile laude!

— 3PO! Ea nu încercă să-şi ascundă exasperarea. Nimeni nu are timp pentru asta!

— Acest tip de timp a fost făcut tocmai pentru acest tip de informații, doamnă General, insistă cu mândrie droidul. Cred că l-am localizat cu succes pe BB-8! Conform informațiilor pe care tocmai le-am primit prin intermediul rețelei noastre împrăştiată, dar atentă, BB-8 se află în prezent în castelul lui Maz Kanata pe Takodana.

Leia scoase un oftat de emoție.

— Maz – ştiam că o poți face, 3PO! Bună treabă! Meriți o baie de ulei în plus. Murmurând pentru sine, porni cu tehnicianul după ea. Asta schimbă totul.

Lăsat în urmă, purtătorul de veşti bune nu avu cu cine altcineva să discute exceptându-se pe sine. Ca de obicei, acest lucru nu-l inhibă.

— În sfârşit! O apreciere demult aşteptată.

Se opri o clipă, nu pentru a gândi, ci verificând în schimb ceva intern, înainte de a murmura din nou cu voce tare.

— Aoleu. Cred că circuitul de modestie funcționează defectuos.

XII

— *Poți* să-i duci droidul lui Leia?

Încă aşezat la masă, Han abia observase agitația din cealaltă parte a holului aglomerat. Când Rey şi Chewbacca care reveniseră între timp, nu au fost dispuşi să spună ce s-a întâmplat, el decise să nu-i întrebe. Pentru moment, era mult mai interesat să vorbească cu Maz – şi s-o facă să-i ia problema de pe cap.

— Ştiu cât de important este pentru ea, încheie el.

Răspunsul lui Maz fu mai puțin util.

— Dacă este atât de important să ea, atunci fă cum am spus mai înainte şi du-i-l singur. Indiferent dacă tu crezi că ea vrea sau nu să te vadă. Han, când ai venit la mine pentru prima dată, nu reuşiseşi încă să iei cea mai importantă decizie a ta, care implica cea mai semnificativă legătură a ta. Clătină din cap. Sunt surprinsă, sincer. Ai ştiut întotdeauna să priveşti înainte. Cred că acum este timpul să te uiți înapoi. La ce – şi pe cine – ai lăsat în urmă.

Toată discuția şi dezbaterea o oboseau pe Rey. Laolaltă cu mărturisirea lui Finn şi plecarea lui au făcut-o să se întrebe, nu pentru prima dată, ce căuta ea aici. Se simțea pierdută şi singură.

Nu era diferit, îşi spuse ea, de ceea simțise pe Jakku. *Singură... singură...* Îi răsuna în minte în timp ce stătea acolo. Sub greutatea singurătății ei, vocea lui Han părea să se estompeze, la fel cea a lui Maz Kanata, până când nu mai exista nimic în jurul ei decât o tăcere la fel de adâncă şi profundă ca lumile îndepărtate ale spațiului.

Apoi veni ceva, tainic şi neidentificabil, pentru a-l umple.

Un sentiment de nerecunoscut, dar oarecum familiar. Atras de el, se ridică. Prinşi în conversație, Han şi Maz au ignorat-o în timp ce îşi croia drum departe de masă şi spre un coridor îndepărtat – dar BB-8 o urmă. Era o scară acolo, din piatră antică, care ducea în jos. Percepându-i neliniştea, BB-8 o întrebă ce nu era în regulă.

— Nu ştiu. Eu... trebuie să văd.

Porni pe scară. Chinuindu-se, droidul o urmă.

Scara se încheia într-un coridor subteran, pustiu şi slab luminat. De ce se afla aici, se întrebă ea. Când ea însăşi refuză să-şi răspundă, merse mai departe. Deşi pasajul nu era lung, ei i se păru că este. La sfârşitul lui era o singură uşă. Aproape că părea să vibreze. BB-8 ciripi nervos, dar ea îl ignoră, atrasă spre înainte. Era un sigiliu, o încuietoare, pe uşă. Ea întinse mâna, doar ca să şi-o retragă când uşa s-a deschis înainte să o poată atinge. Era mai întunecat încă în camera de dincolo. Printre arcadele de piatră şi firide se puteau vedea lăzi îngrămădite întâmplător şi rafturi umplute cu pachete îngreunate de vârstă şi praf. Un bust al unui om necunoscut, cu barbă, era aşezat pe podea lângă un scut antic conceput dintr-un metal argintiu necunoscut. O mare parte din colecție era acoperită cu prelate şi pânze. Locul nu părea să aibă nicio noimă sau motiv, niciun fel de organizare. Obiecte cu valoare evidentă stăteau alături de coşuri cu țesături simple şi maldăre de plante necunoscute. Deşi curioasă cu privire la funcțiile şi originile lor, ea le ignoră pe toate, mergând mai adânc în cameră spre o masă pe care era o singură cutie de lemn. Nu era nimic deosebit de impresionant în ceea ce priveşte cutia, nimic excesiv de valoros sau semnificativ. Cu toate acestea, dintre toate articolele din cameră ea era atrasă doar de cutia aceea. În spatele ei, BB-8 – nervos – nu scotea nici măcar un bip. Cutia nu era încuiată. O deschise.

O respirație mecanică grea, lentă, umplu încăperea. Întorcându-se, se trezi privind un coridor impresionant, arhitectura lui amintind de Vechiul Imperiu. cercetând

mai atentă, mai departe, văzu în depărtare o secțiune din celebrul Oraş al Norilor[14]. Două siluete erau angajate în luptă, îndepărtate, îndepărtate.

Cineva, undeva, cândva, îi spuse numele.

— Da?

Rătăcită în iraționalitatea momentului, ea întrebă plină de speranță, dar nu primi niciun răspuns. Apăru un băiat la capătul coridorului. Ea porni spre el şi lumea se întoarse, făcând-o să se împiedice şi să cadă. Pe peretele care devenise podea. Nu adamantina ceramică pe care tocmai o văzuse, ci iarbă uscată. În apropiere, o sabie de lumină lovi pământul. O lovitură ratată, o declarație de putere – nu ştia, nu putea spune. Apăru o mână care o ridică.

Ziua deveni noapte, cu cerul amenințător şi plin de ploaie, frig şi îngheț până la os. Stătea în picioare, şedea, se uita în sus – să vadă pe cineva, un războinic, primind întreaga forță a sabiei de lumină. El țipă şi căzu.

Apăru un câmp de luptă, de jur împrejurul ei. Ducând o mână la gură, se ridică şi se întoarse. Când se întoarse, se trezi față în față cu şapte siluete înalte, îmbrăcate cu pelerine întunecate şi amenințătoare, toate înarmate. Udă şi tremurând, se năpusti înapoi, întorcându-se când aproape căzu pe jumătate. Lumina focului o ilumină, lumina focului de la un templu ce ardea în depărtare.

Cei şapte dispărură. Un sunet o făcu să se întoarcă, iar ea clipi surprinsă la vederea unui mic droid R2 albastru-argintiu. Apăru o nouă siluetă. Lăsându-se în genunchi, întinse spre droid un braț artificial... metal şi materiale plastice şi alte materiale care nu-i erau cunoscute. Ea clipi şi amândoi dispărură.

În jurul ei se vedeau acum păduri sterpe, înzăpezite, sunete de creaturi necunoscute ale pădurilor şi o convingere că trebuie să-şi fi pierdut mințile. Încă o dată se ridică în picioare, respirația înghețată precedând-o. Din fața ei, nu departe, veneau sunete de bătălie: strigătele răniților şi ciocnirea armelor. Apoi în spatele ei, o altă voce.

Vocea *aceea*.

— Stai aici. Mă voi întoarce după tine.

Ea se întoarse, ochii strălucitori scanând cu disperare golurile întunecate dintre copaci zvelți, încercând să pătrundă în întuneric.

— Unde eşti?

Începu să alerge spre voce.

— Mă întorc, scumpo. Îți promit.

— *Sunt aici! Chiar aici! Unde eşti?*

Nu se auzi niciun răspuns. Ea porni din nou înainte, alergând, doar pentru a fi brusc oprită de o figură care apăru fără avertisment din spatele unui copac.

Țipă o dată, apoi țipă din nou şi căzu înapoi, înapoi, căzând pe podeaua dură în...

Se afla pe coridorul subteran, stând pe piatra veche, rece, cu pieptul bătându-i de parcă tocmai ar fi fugit de acasă până la Avanpostul Niima.

— Iată-te.

Vocea o făcu să tresară. Dar era numai Maz Kanata, care stătea singură în coridor, între ea şi scările îndepărtate.

— Ce a fost asta? se bâlbâi Rey în timp ce se străduia să respire.

Maz se uită de la ea la uşa deschisă şi apoi înapoi spre Rey.

— Te-a chemat.

Rey se ridică nesigură, mintea rămânându-i în continuare zguduită de succesiunea de coşmaruri care se evaporau rapid. BB-8 se rostogoli din cameră pentru a se opri lângă ea.

— Eu... Nu ar fi trebuit să intru acolo. Conştientă că ar fi putut încălca intimități necunoscute, se grăbi să se scuze. Îmi pare rău...

---

[14] Oraşul Norilor – colonia ce extrăgea gaz Tibana, pe Bespin. Locul luptei dintre Darth Vader şi Luke Skaywalker.

— Ascultă-mă. Maz o privea de aproape. Ştiu că asta înseamnă ceva. Ceva foarte special...

— Trebuie să mă întorc.

Rey clătină din cap, de parcă o simplă acțiune fizică ar putea cumva să şterge totul din memoria ei. Maz se apropie.

— Da, Han mi-a spus asta. Vocea ei era blândă acum, nu ca tonul dur, sardonic pe care îl adoptase până acum. Orice ai aştepta – pe oricine ai aştepta – pot vedea în ochii tăi, că ai ştiut-o tot timpul... Nu se mai întorc. Dar e cineva care s-ar putea întoarce. Cu ajutorul tau.

Lacrimile începură să se prelingă pe fața lui Rey. Se săturase de toate acestea. Era prea mult.

— Nu, spuse ea simplu.

— Această sabie de lumină a fost a lui Luke. Şi a tatăl său înaintea lui. Te-a chemat pe *tine*. Ceea ce cauți nu se află în spatele tău. Este înaintea ta. Eu nu sunt un Jedi, dar cunosc Forța. Se mişcă prin, şi înconjoară, fiecare lucru viu. Închide ochii. Simte-o. Lumina. A fost mereu acolo. Te va ghida. Sabia. Ia-o.

Vocea lui Rey se întări în timp ce îşi şterse lacrimile.

— Nu mă mai ating niciodată de chestia asta. Nu vreau să am de-a face cu asta.

Fără un alt cuvânt, Rey plecă în fugă, îndreptându-se hotărâtă spre scările care se vedeau chiar în fața ei. Accelerând, BB-8 păstră uşor ritmul cu ea. Maz o urmări plecând şi oftă. Se puteau învăța cunoştințe. Se puteau învăța abilități. Se putea chiar, învăța ceva despre Forță, ştia asta. Dar răbdarea trebuia să fie învățată singură.

* * *

Mulțimea adunată era impresionantă. Cei prezenți nu aveau să uite niciodată asta. Ceea ce era, de fapt, chiar rostul unor astfel de lucruri. Cam o mie de soldați din trupele de şoc şi ofițerii lor se aflau în fața vânătorilor TIE şi a altor maşinării mai mici de război. În jurul lor se ridicau edificiile centrale ale Bazei Starkiller. Ridicându-se chiar mai sus deasupra clădirilor erau piscurile înzăpezite ale muntelui înconjurător care se opreau simultan şi protejau porțiunea centrală a bazei de lumea din jurul ei. Delectându-se cu acest moment, Generalul Hux stătea în fruntea adunării flancat de ofițerii săi superiori, toți aliniați pe o platformă ridicată care avea în spate un enorm steag vişiniu cu negru ce avea însemnele Primului Ordin. Îmbunătățită prin amplificatoare artistic ascunse, vocea lui tună pe deasupra trupelor adunate pe terenul de paradă.

— Astăzi este sfârşitul! Sfârşitul unui guvern incapacitat de corupție! Sfârşitul unui regim nelegitim care acceptă neorânduiala! Chiar în acest moment, într-un sistem aflat departe de aici, Noua Republică trăieşte şi gâfâie, împleticindu-se înainte, depravată şi ineficientă şi incapabilă în niciun fel să-i susțină pe cetățenii pe care pretinde că îi serveşte. Între timp, o serie de sisteme sunt lăsate să se stingă şi să moară – fără ajutor, fără îngrijire, fără speranță. Înecată în propria decadență, Noua Republică le ignoră, fără să ştie că acestea sunt momentele sale finale.

Mâna lui se lăsă brusc în jos.

— Această maşină puternică pe care voi ați construit-o, căreia i-ați dedicat viețile şi munca voastră şi pe care ne aflăm acum, va pune în final capăt unui Senat lipsit de valoare şi membrilor săi nedecişi. Flotei lor prețuite. Când această zi se va încheia, toate sistemele din sutele rămase în Noua Republică se vor înclina la ordinele Primului Ordin. Şi toate îşi vor aminti acestă zi ca fiind ultima zi din ultima Republică!

Întorcându-se, Hux dădu solemn semnalul în timp ce miile adunate se întoarseră pentru a privi peisajul montan, înzăpezit. Se întoarseră şi aşteptară. În adâncul muntelui, inginerii şi tehnicienii încheiau protocoalele finale de tragere a noii arme.

Făcură o ultimă conexiune. Deasupra, terenul mitingului era tăcut. Apoi, la mare distanță, o explozie imposibilă de lumină izbucni spre cer. În ciuda distanței față de zona de ardere efectivă, lumina era atât de strălucitoare încât în ciuda măştilor de protecție o parte dintre trupe trebuiră să-şi acopere ochii. Explozia fu urmată de un vuiet îngrozitor în timp ce o coloană vastă de atmosferă fu dislocată. În ciuda distanței, toată lumea fu împinsă înapoi şi mulți căzură la pământ din cauza cutremurului care urmă. Mii de creaturi zburătoare se speriară şi îşi luară zborul.

Fiind adunată în câmpul de contenție de o imensă rețea de cupluri colectoare aflate în cealaltă parte a planetei, un volum extrem de compact de un anumit tip de energie întunecată cunoscută sub numele de chintesență[15], era acumulată în centrul planetei. Ținută în loc în interiorul miezului agitat de metal topit al câmpului magnetic puternic din planetei înghețate, întărit de propriul câmp de retenție al sistemului de arme, crescuse cum nu mai era nimic asemănător – nimic natural – în acest colț al galaxiei. Penetrând până la o distanță predeterminată față de câmpul de retenție, un imens cilindru gol permitea evacuarea, asigurându-se în acelaşi timp că atunci când arma era dezlănțuită, cutremurele gigantice nu vor distruge suprafața fragilă a planetei.

Când inginerii armei au activat dispozitivul, fu indusă o breşă în câmpul de izolare. Cu o viteză incredibilă şi accelerând exponențial, volumul concentrat de chintesență scăpă, transformându-se într-o stare cunoscută sub numele de *energie fantomă* şi urmând linia artificială de ieşire furnizată. Presupunându-se că a fost luată în considerare rotația şi înclinația planetei, eliberarea exploziei de energie fantomă concentrată va călători de-a lungul unei căi perfect liniare, străpungând o mică *Mare Ruptură*[16] chiar prin hiperspațiu putând chiar să părăsească galaxia...

...sau până întâlnea ceva în calea sa care avea o masă suficient de mare pentru a o intercepta.

* * *

Copleşită şi epuizată atât fizic cât şi mental, Rey încetini în cele din urmă până se opri. Alergarea nu rezolva nimic. De altfel, nu avea unde să alerge şi nu putea fugi de ea însăşi. O ciripit electronic familiar o făcu să se întoarcă. BB-8 încetinea în timp ce se apropia, bipăind întrebător. Era prea obosită ca să recunoască îngrijorarea micuțului droid.

— Nu, răspunse ea, gesticulând. Trebuie să te întorci.

Urmară mai mult bipuri şi ea nu putu decât să clatine din cap obosită.

— Am crezut că sunt destul de puternică. Sau suficient de dură. Dar nu sunt.

* * *

Călătorind mai repede decât orice altceva care a fost produs vreodată prin mijloace artificiale, prin intermediul unei porțiuni de spațiu-timp ruptă ale cărui

---

[15] Chintesența - era o formă de energie întunecată. Proiectul Imperial Puterea Celestă Galactică încerca să stăpânească chintesența materiei întunecate. Crezându-se inițial că este imposibil de folosit, câteva zeci de ani mai târziu Primul Ordin descoperi o modalitate de a acumula chintesența, având astfel o sursă de energie practic nelimitată. Primul Ordin a folosit chintesența pentru a crea o super-armă numită Baza Starkiller, care putea distruge sisteme stelare întregi. Când super-arma îşi arunca fasciculul, transforma chintesența din interior în *energie fantomă*, o altă formă de energie întunecată. Distrugerea sistemului Hosnian în anul 34 după bătălia de la Yavin va fi vizibilă de-a lungul întregii galaxii datorită rupturii sub-hiperspațiale create.

[16] Marea Ruptură (engleză *Big Rip*) este o ipoteză cosmologică, cu privire la soarta finală a Universului, în care materia, de la stele şi galaxii la atomi şi particule subatomice, este progresiv sfâşiată de expansiunea Universului la o anumită dată în viitor. Teoretic, la un moment finit din viitor, factorul de scară al universului devine infinit.

proprietăți nu erau pe deplin înțelese, o bilă concentrată de energie strălucitoare aprinse cerul nopții deasupra Oraşului Republicii. Trimisul lui Leia, Korr Sella, se număra printre cei care priveau fără să înțeleagă fenomenul inexplicabil. Spațiul perturbat era energizat şi luminat de trecerea fenomenului. Parcă ar fi apărut brusc, de nicăieri, un soare minuscul, îndreptându-se direct spre lumea pe care se afla ea.

Lovi cu suficientă forță pentru a penetra crusta şi mantaua. Uimiți, oamenii de ştiință presupuseră că planeta a fost lovită de un asteroid. Realitatea era mai rea, mult mai rea. Atât de puternică era sfera de energie fantomă încât în timp ce se disipa în miezul planetei, îi blocă acestuia fluxul liber. Forțele gravitaționale care în mod normal se mişcau liber şi inofensiv pe planetă, dintr-o dată au fost blocate să facă acest lucru. Aproape imediat, fluxul graviton rezultat eliberă suficientă căldură pentru a aprinde miezul...

Transformând planeta în ceea ce astrofizicienii numeau o nová de buzunar.

Extinzându-se în afară din explozie, o izbucnire extraordinară de căldură sfâşie prin celelalte planete ale sistemului Hosnian, curățând suprafețele de viață şi distrugând toate aşezările, instalațiile şi avanposturile, precum şi sutele de nave aparținând flotei Republicii. În devastarea sa, detonația lăsă în urmă o masă sferică aprinsă. Căminul Republicii devenise un nou sistem binar: unul complet lipsit de viață.

* * *

Alertele sunau în baza Rezistenței ca niciodată. Fiecare lumină de avertizare era aprinsă, fiecare alarmă sonoră pornită. Domni confuzia până când sistemele de monitorizare şi detecție dădură în cele din urmă o explicație. O explicație care era imposibilă. De la stația sa de lucru, locotenentul Brance se uită spre locul unde stătea Leia lângă C-3PO, abia reuşind să formuleze în cuvinte ceea ce-i spuneau instrumentele.

— Doamnă General, comandamentul Republicii – întregul sistem Hosnian – este distrus... Complet.

Se uită neîncrezător la citirile sale. O tăcere uluită umplu camera de control. Unele catastrofe erau pur şi simplu prea copleşitoare pentru a atrage comentarii imediate. Toată lumea ştia că tragedia nu ar fi putut să apară din cauze naturale: se întâmplase prea repede. Asta însemna...

— Cum este posibil?

Optica lui C-3PO îi permise să treacă de la o citire la următoarea, fără a fi nevoie să se apropie fizic.

— Nu există înregistrări, nici date referitoare la o armă de o asemenea amploare.

Se uită în dreapta lui, deodată alarmat, în timp ce Leia se legăna pe loc.

— Doamnă General, sunteți bine?

Sprijinindu-se de o consolă pentru sprijin, ea se îndreptă.

— O mare perturbare – în Forță. Decese şi treceri în neființă. Prea multă moarte, prea multe treceri.

Îndreptându-se de spate, cu o expresie sumbră, se duse să-l privească pe slabul dar puternicul amiral Statura. În ciuda experienței sale în luptă, el era la fel de zguduit de revelație ca oricine altcineva din cameră. Ceea ce tocmai se întâmplase abia dacă putea fi înțeles.

— Amirale, spuse ea, trebuie să găsim punctul de origine al acestei arme. Cât mai curând posibil şi înainte de a putea fi folosită din nou.

Statura încuviință din cap.

— O să trimit imediat o navă de recunoaştere.

Ea îi acceptă răspunsul în timp ce căpitanul Wexley îi spunea.

— Doamnă General, suntem gata pentru orice doriți să facem.

Ştia că trebuia făcută o conferinţă despre strategie cum nu mai fusese alta. Pentru a înfrunta o ameninţare care depăşea orice altceva care mai fusese înainte. Se gândi un moment la trimisul ei, Sella, care fusese pe planeta capitală a Republicii când fusese distrusă. Şi petrecu un alt moment gândindu-se la toţi cei care au pierit, indiferent de convingerile lor personale sau politice. Prima dată Alderaan, acum sistemul Hosnian. Ştia că nimeni nu ar fi trebuit să fie martor la moartea unei întregi planete.

Ea fusese martoră la două.

Nu trebuia permis să se întâmple din nou.

* * *

Mulţimea de vizitatori care ieşise din vechiul castel îşi întorsese ochii spre cer. Apăruse acolo o lumină, o nouă stea suficient de strălucitoare pentru a fi vizibilă în timpul zilei. S-au făcut multe speculaţii cu privire la cauza sa. Cineva sugeră că o stea ar fi devenit nova, dar nu existau pitici albe în apropiere în secţiunea de cer în cauză. Apariţia stelară era inexplicabil, ceea ce la rândul ei a dus la frică şi incertitudine în rândul celor care priveau în sus.

Dintr-o traistă, Chewbacca extrase un dispozitiv şi i-l înmână lui Han. Activând dispozitivul compact, Han îl îndreptă spre lumina de pe cer. În mod automat, se conectă cu instrumentele de navigare stelară mult mai puternice de la bordul *Şoimului Mileniului*, oferind o citire în timp real a părţii de câmp stelar studiată. În lentilele dispozitivului, statisticile şi textele se combinau pentru a crea o imagine a ceea ce se întâmpla în acel colţ al cosmosului.

Înainte să-şi poată spune opinia, temerile lui fură confirmate de cineva din spatele lui.

— Este Republica. Primul Ordin – s-au dus şi au făcut-o. Preocupat, Finn privi pe lângă el. Unde e Rey?

Asta schimbă imediat atenţia lui Han.

— Am crezut că este cu tine.

Îi întrerupse o voce familiară, dar acum devenită neobişnuit de puternică. Când se întoarseră, o văzură pe Maz apropiindu-se.

— Voi trei veniţi cu mine. Trebuie să vă arăt ceva.

Coridorul subteran din castel era cel pe care Maz îl vizitase nu cu mult timp înainte. Era, de asemenea, un loc în care se aşteptase să nu se întoarcă pentru mult timp. Cu toate acestea, circumstanţele se schimbaseră. O uşă familiară se deschise pentru a-i primi pe ea şi pe cei din spatele ei. Întunecată, umplută cu comori şi având, în întunericul îndepărtat, o cutie pe o masă.

— Vei avea nevoie de asta.

Din cutie scoase o sabie de lumină. Finn o privi indecis, dar chiar şi în lumina slabă, Han o recunoscu imediat. Era sabia de lumină a lui Luke Skywalker.

— De unde ai asta? întrebă Han.

— Este o poveste lungă. Una bună – dar pentru mai târziu.

Surprinzându-i pe toţi, ea nu îi înmână arma lui Han sau Chewbacca, ci lui Finn.

— Prietena ta este în mare pericol. Ia-o şi găseşte-o pe Rey.

Finn se uită la armă. Se simţea confortabilă în mână. Era mai uşoară decât un blaster. Era el demn de un astfel de cadou? Doar timpul şi împrejurările o vor putea spune.

Ceva puternic şi zgomotos se izbi în castel, făcând ca praful şi stânca să cadă din tavan.

— Bestiile alea, spuse Maz. Sunt aici.

* * *

Pentru un droid atât de mic, BB-8 era remarcabil de persistent. Lăsându-se în genunchi lângă el, Rey continuă să se certe.

— Nu, nu poți face asta. Trebuie să te întorci. Eşti important. Cu mult mai important decât sunt eu. Te vor ajuta să îți îndeplineşti misiunea, mai mult decât am putut-o face eu vreodată. Îmi pare rău.

Ar fi continuat, dacă n-ar fi fost zgomotul de deasupra care îi înecă cuvintele, şi sunetele uluite ale lui BB-8. O flotă de nave ale Primului Ordin zbura pe deasupra lor, coborând spre castel. Spre castel – unde încă erau prietenii ei.

Alergând printre copaci înapoi spre castel, Rey încetini în vârful unei mici ridicături. Cu ochii măriți, nu putea decât să spere că prietenii ei au reuşit să fugă din complex înainte de a începe cu adevărat atacul. Vânătorii TIE în picaj prefăceau metodic în praf zidurile de piatră şi turnurile, în timp ce altele bombardau contrabandiştii şi comercianții care alergau frenetic să se adăpostească. Fuga lor panicată era zadarnică, deoarece erau repede interceptați de echipele de trupe de şoc care aterizaseră în apropiere. Întorcându-se să alerge în cealaltă direcție, se opri singură la timp pentru a vedea o navă aterizând în apropiere. Fără cea mai mică ezitare, silueta cu pelerină a lui Kylo Ren apăru şi se merse să se alăture bătăliei. Rey, uimită, nu putea decât să-l urmărească cu ochii. Îl mai văzuse pe acest bărbat, într-un vis cu ochii deschişi. Într-un coşmar. Lângă ea, un copac izbucni în flăcări în timp ce zburau crengi. Unul dintre echipajele de soldați ce patrulau o văzuseră şi deschiseseră focul. Adăpostindu-se, îşi trase blasterul, ținti şi apăsă trăgaciul. Momentul de panică ce se produse atunci când nu reuşi să tragă, dispar când îşi aminti să ridice siguranța. Odată activată, arma se dovedi la fel de exactă pe cât era de funcțională, doborând doi dintre soldați şi dându-le motive celorlalți să întrerupă urmărirea. Strigându-l pe BB-8, care îi fu alături într-o clipă, porni din nou prin pădure şi departe de locul de luptă.

— Du-te mai departe, stai ascuns, îi spuse droidului. O să mă lupt cu ei, ca să nu te urmărească. Un bip plângăreț o determină să replice curajoasă şi sfidătoare: Şi eu sper asta.

Ieşind din spatele stâncilor şi copacilor unde se adăpostiseră de focul devastator care îi lovise pe doi dintre ei, soldații îşi reluară căutarea, dar erau mai prudenți decât înainte. Observându-l pe Ren trecând printre resturi, un soldat se grăbi să raporteze.

— Domnule, îl căutăm în continuare pe Solo, dar droidul căutat a fost văzut înspre vest, cu o fată.

Ren nu comentă nimic, dar în schimb privi tăios în direcția indicată.

XIII

Pe măsură ce pădurile străine se îndeseau în jurul ei, Rey tresărea la fiecare sunet, arunca o privire ascuțită spre fiecare ramură agitată de vânt şi frunză căzută. Ținând strâns blasterul, se stăpâni să tragă defensiv în direcția fiecărei mişcări de teamă să nu-i avertizeze pe urmăritori asupra locului unde se afla. Simțind ceva chiar în fața ei, încetini şi ridică blasterul. O siluetă ieşi din spatele unui copac. Era cea din coşmarul ei şi manevra o sabie de lumină, cum nu mai văzuse vreodată în poveştile pe care le citise. Fasciculul său era de un roşu intens şi ardea ca o flacără controlată, şi aproape de mâner ieşeau în afară o pereche de raze mai scurte, perpendiculare pe arborele principal. Ea trase, iar şi iar. El devia fiecare lovitură de blaster, cu lama sabiei de lumină. Aproape ca şi cum ar fi un joc, gândi ea cu teroare continuând să tragă. Se juca cu ea. Până când, evident, se sătură. Ridică o mână spre ea, cu palma în exterior. În timp ce inspira brusc, mâna îi îngheță pe blaster. Încercă să se întoarcă, să alerge, dar picioarele ei refuzau să răspundă. Nu putea decât să stea acolo printre copaci, respirând lent, măsurat, în timp ce el se îndrepta spre ea. Oprindu-se la o lungime de braț, el îi studie fața din spatele măştii sale.

Când vorbi în cele din urmă, sună totodată impresionat şi surprins.

— Tu m-ai *omorî*. Fără să ştii nimic despre mine.

Dându-şi seama că gura şi buzele îi funcționau, ea răspunse sfidător.

— De ce nu te-aş omorî? Ştiu despre Primul Ordin.

— Te-aş putea contrazice. Dar asta nu este important. Simpla ignoranță este uşor de remediat.

În timp ce vorbea, el păşea încet în jurul corpului ei paralizat. Înfricoşată, încercă să-l urmărească cu privirea, dar capul ei nu se întorcea.

— Atât de înfricoşată, murmură el. Cu toate astea, eu ar trebui să fiu cel care să fie speriat. Tu ai tras prima. Vorbeşti despre Ordin ca şi cum ar fi barbar. Şi, cu toate acestea, eu am fost forțat să mă apăr de tine.

După ce o înconjura, se apropie şi mai mult, privindu-i fața şi ochii. Apoi sabia de lumină roşie pe care o ținea în mână se ridică: aproape de carnea ei, suficient de aproape pentru a arunca o strălucire roşie pe pielea ei.

— Ceva. Părea intrigat. Există ceva… *Cine eşti tu?*

* * *

Ajungând la aer liber, după ce îşi croiră drum printre movilele de resturi, Han şi ceilalți se adăpostiră lângă zidurile de piatră prăbuşite în timp ce făceau bilanțul împrejurimilor lor. Maz se întoarse spre Finn.

— Du-te. Găseşte fata şi droidul.

El se uită înapoi la locul prin care ieşiseră.

— Mi-am pierdut blasterul. am nevoie de o armă.

Afişând o putere surprinzătoare pentru o persoană atât de mică, Maz îi apucă încheietura mâinii care ținea sabia şi i-o ridică.

— Ai una!

El se uită în jos la ea, apoi la sabie. Chiar se aştepta ca el să folosească arma aia veche, ceremonială? Cunoştea blasterele şi carabinele cu puls, dar nu folosise niciodată în viața lui o sabie de lumină. Nici nu cunoştea pe cineva care să o fi făcut. Totuşi, dacă Maz Kanata avea o astfel de încredere în el… Activă dispozitivul, admirând fasciculul letal. Asta îi făcu o țintă excelentă pentru soldații din trupele de şoc care deschiseră

focul asupra lor. Adăpostindu-se, Han şi Chewbacca răspunseră. Nimeni nu observă trupele care veniseră în spatele lor – cu excepția lui Finn. Atacând, el surprinse un soldat cu lama strălucitoare a sabiei de lumină, apoi un altul. Un al treilea veni spre el cu o armă pentru lupta de aproape şi cei doi începură luptă. În ciuda lipsei oricărui antrenament cu sabia de lumină, Finn era atletic şi curajos. În tandem cu astfel de trăsături, sabia îl făcu un luptător formidabil.

* * *

Închizând sabia de lumină şi punând-o la centură, Ren îşi contemplă captiva imobilă. Ridicând mâna încet, el îi atinse fața. Presiunea pe care o aplica nu era fizică. Refuzând să-i întâlnească privirea, ea se uită departe, încordându-se pentru agonia rezistenței, abia îndrăznind să respire. Dacă şi-ar fi putut elibera o mână, un picior – dar nicio parte a corpului nu-i răspundea comenzilor. Surprins de ceea ce găsise Ren coborî mâna. Scăpată de intruziunea mentală, ea inspiră adânc. Sprâncenele lui se adunară şi reticența de a crede propriile descoperiri îi coloră comentariile.

— Este adevărat, atunci? Nu eşti deloc specială până la urmă? Eşti doar o… recuperatoare de pe Jakku?

De unde ştia asta? agonizâ ea în timp ce se uita la el. Cu siguranță ea nu se gândise la asta! Încercase să-şi țină mintea goală, memoria blocată, şi totuşi el găsise o cale de intrare. El o atinse din nou. De data asta durerea încercării de a se baricada împotriva lui făcu să-i curgă lacrimi pe față. Era în mintea şi în gândurile ei şi nu putea face nimic – *nimic!* – pentru a-l ține afară. Pentru a-i rezista. Dar continuă să încerce…

— Hmm…, murmură el blând. L-ai cunoscut pe trădătorul care a slujit sub comanda mea. O supărare minoră devenită mai mare decât merita. Îl găseşti mai mult decât tolerabil. Se retrase uşor, amuzat. Chiar ai început să ții la el. Asemenea distrageri sunt o slăbiciune. Dintr-o dată, îşi puse fața atât de aproape de a ei, încât aproape că se atingeau. Ai văzut-o! Harta! Este în mintea ta chiar acum…

Putea să înghită cu greu, în timp ce se străduia să se îndepărteze de el, orice să scoată, să-l blocheze. Voia să urle, dar el nu i-ar permite asta.

* * *

Soldatul cu care se lupta Finn era mare, puternic şi agil. Finn îşi dădu seama că lupta s-ar fi terminat demult dacă soldatul nu ar fi avut în vedere potențialul letal al sabiei de lumină. Asta nu-l opri în cele din urmă să-l doboare pe Finn la pământ şi să-şi ridice propria armă pentru lovitura de grație – doar pentru a cădea înapoi, împuşcat înainte să poată lovi. Întorcându-se uşurat, Finn îl văzu pe Han care alerga spre el, cu un blaster în mână, cu Chewbacca nu departe în urma lui. Omul mai în vârstă întinse mâna şi cu o strângere neaşteptat de puternică îl ajută pe Finn să se ridice.

— Eşti bine, *importantule*?

Finn trebui să rânjească la auzul apelativului.

— Sunt în regulă, da – mulțumesc.

Fură întrerupți de apariția bruscă în vârful unui morman apropiat de resturi a unei duzini de soldați din trupele de şoc, care acționaseră împreună şi aveau armele îndreptate spre ei. Han începu să-şi îndrepte arma spre ei, apoi ezită. Şansele erau mici.

— Aruncați armele! ordonă liderul soldaților. *Acum!*

Înconjurați de blastere, nu au avut de ales decât să se conformeze. Un soldat se îndreptă spre sabia de lumină şi o luă. Han gândee aiurea în timp ce o doua trupă apăru în spatele lor.

— Cum vom ieşi din asta? Sunt prea mulți, mormăi el către Chewbacca. Când nu veni niciun răspuns, adăugă: Ceva idei?

Wookieeul gemu o replică concisă, la care Han răspunse cu o jumătate de rânjet.

— Foarte amuzant.

— Mâinile pe cap. Haide odată. Liderul soldaților făcu un gest în direcția unui transportor parcat. Încercați ceva şi vom trage la picioarele.

Nu încercară nimic. Există cazuri când trebuie să-ți încerci şansele şi cazuri când trebuie să aşteptați ocazia potrivită. Han ştia asta. Ceea ce nu se aştepta era că ocazia avea să apară atât de curând. Nu fusese niciodată atât de fericit să vadă o escadrilă de X-interceptoare. Însoțite de alte nave de atac, formele cunoscute veneau jos şi repede, vuind peste lac şi pădure, în timp ce se dezlănțuiau asupra navelor Primului Ordin ale căror piloți, simțindu-se în siguranță, aproape că aterizaseră toate navele în vecinătatea castelului distrus. Perplex, Chewbacca îşi lătră surpriza la apariția neaşteptată a navelor ce nu aparțineau Republicii.

— Este *Rezistența*! strigă Han, în timp ce speranța crescu în el.

Marcat cu negru, un anumit X-interceptor se năpusti periculos de jos, atacând la nivelul vârfurilor copacilor. Explozie după explozie distrugea vânătorii TIE parcați, grupuri de trupe şi vehicule de sprijin. Oricine pilota era suficient de priceput pentru a trage în mod repetat fără a irosi o singură salvă de energie. În timp ce captivii se lăsară în jos pentru a se adăposti, o altă explozie împrăştie soldații ce încercau să riposteze înarmați doar cu arme de mână. Când praful se degajase suficient pentru ca să poată vedea, cei trei se ridicară iar Han şi Chewbacca îşi recuperară armele. Întinzându-se după blasterul unui soldat, Finn ezită. Îi trebui un moment de căutare pentru a găsi sabia de lumină căzută. Întorcându-şi ochii spre cer, urmări X-interceptorul însemnat cu negru care spirala într-un arc imposibil de strâns, revenind pentru o altă trecere.

— Acesta este un pilot al naibii de bun! comentă el.

— Da, strigă Han în timp ce îi făcea semn tânărului. Ce-ar fi să apreciezi manevrele din spatele adăpostului, înainte să te admiri pe tine, împuşcat?

* * *

La sunetul exploziilor din apropiere, Ren îşi încetă sondarea, dar nu-şi luă mâna de pe fața lui Rey în timp ce se întoarse spre castelul acum distrus. Ea rămase în picioare în fața lui, neputând să se mişte, privind departe în gol. Un grup de soldați din trupele de şoc, respirând cu greu, veni spre el printre copaci.

— Domnule, gâfâi liderul, evident alarmat şi consternat, sunt nave de luptă ale *Rezistenței*!

Ren se gândi la asta. Deşi tehnic nu era responsabil de deciziile luate pe câmpul de luptă, niciun ofițer nu ar fi încercat să treacă peste vreo decizie pe care o lua el.

— Retrage trupele. Avem ce ne trebuie.

Şeful trupei salută, rămase un moment să privească fascinat cum, la gestul lui Ren, tânăra care stătea nemişcată în fața lui se prăbuşi, apoi se grăbi să transmită ordinul, ca nu cumva interesul său pentru ceva ce nu era treaba lui să fie observat. Nu voia să i se alăture femeii, pe pământ, în starea ei de uitare.

X-interceptorul cu marcaje negre coborî mai jos pentru a distruge încă un TIE care se afla pe pământ. Trupele în retragere, care se grăbeau să se îmbarce în transportoarele lor, erau ținte uşoare pentru supraviețuitorii castelului. Doi dintre soldați, fugind de apărătorii furioşi, fură uciși de Finn, folosind un blaster recuperat. În timp ce căuta în jur pentru a găsi alți soldați, ochii lui Finn căzură pe figura solitară care străbătea marginea pădurii. Aproape că începuse să privească în altă parte, înainte să identifice povara pe care ofițerul cu pelerină o ducea într-o navă cu un design atipic.

Moralul lui Finn căzu.

— *REY!!!*

Ignorând focul soldaților în retragere, fără a acorda atenție exploziilor care scobeau murdăria din jurul lui, Finn alergă spre navă – doar ca să privească neputincios cum se ridica şi se îndrepta spre nori. În mod irațional, încercă să urmeze punctul întunecat în timp ce se ridica tot mai sus pe cer, alergând dedesubtul lui până când se reduse la un punct şi apoi dispăru în cele din urmă.

— Nu, nu, nu, nu... Rey, *Rey*!

Ridicându-se, alte nave ale Primului Ordin se grupară în urma navei, creând o escortă strânsă care să o protejeze de orice urmărire.

Folosind oculare mult mai sensibile decât ochii unui om, BB-8 urmări grupul de luptă până când trecu chiar dincolo de vederea lui, pierdut la marginea spațiului. Droidul se opri o clipă, gândindu-se.

Fără răsuflare, cu lacrimile sclipindu-i pe obraji, Finn încetini când ajunse alături de Han.

— A luat-o! reuşit Finn să gâfâie. El a luat-o! Ai văzut? S-a dus, Rey a fost luată!

Întinzând mâna, Han îl dădu pe Finn deoparte, fără să întâlnească privirea tânărului.

— Pleacă din calea mea!

Dezechilibrat, Finn încetini, apoi se opri, încremenit, cu ochii fixați pe spatele lui Han. Era prea şocat ca să ştie ce să răspundă. Cum stătea holbându-se, o observă pe Maz în apropiere, vorbind cu BB-8.

— Da, este adevărat, o au pe Rey acum, spuse Maz. Dar nu putem renunța la speranță. Se uită în jos la droidul care bipăia neîncetat. Du-te, îi spuse ea droidului. Împărtăşeşte ce ai cu oamenii tăi. Au nevoie de tine.

Finn se apropie de ea şi împreună cu Maz urmăriră droidul cum se rostogolea.

— Se pare că am de făcut ceva curățenie, hmm? spuse Maz. Apoi, mica contrabandistă se uită la el şi zâmbi satisfăcută. Oh, uau... Văd altceva acum.

— Ce vezi? întrebă Finn.

— Văd ochii unui războinic.

* * *

Han aşteptă până când transportorul Rezistenței ateriză complet înainte de a se apropia de trapa principală. Cu atenția fixată pe portal, se uită în urmă doar ca să dea din cap spre forma rotundă a lui BB-8, care se rostogolise lângă el. Prezența droidului confirmă aşteptările lui Han. Ar fi fost surprins dacă oricare dintre ei ar fi ghicit greşit cu privire la cine va ieşi mai întâi din transportor. Cu toate acestea, era dispus să fie surprins. Nu a fost.

Soțul şi soția stăteau față în față pentru prima dată după ani ce zile. În mijlocul fumului şi al jarului în derivă, nu spuneau niciun cuvânt. Apărând din spatele siluetei din portal, C-3PO ieşi în câmpul ars pentru a-l privi pe droidul nemişcat de lângă Han.

— BB-8! Vino aici. Sunt aici pentru a te ajuta cu traducerea a...

A fost nevoie de un moment pentru ca înfățişarea bărbatului care stătea alături de droidul sferic să se înregistreze în conştiința preocupată a lui C-3PO. O față schimbată de timp şi modificată de experiență, care necesita un pic de adaos la procesarea vizuală înainte ca droidul de protocol să poată face legătura cu imaginile în memoria lui.

— Oh! Han Solo! Eu sunt, C-3PO! Probabil că nu mă recunoaşteți din cauza brațului roşu. Întorcându-se spre femeia care stătea în pragul transportorului, el continuă entuziasmat. Uitați cine este! Han Solo! Nu-i aşa că este... Scuzați-mă, Prinț..., doamnă General. Scuze. Vino, BB-8. Trebuie să stabilim o procedură cum să raportezi.

Cei doi droizi plecară. Chewbacca găsi o scuză pentru a studia configurația unui boschet de copaci din apropiere care supraviețuiseră cumva luptei recente.

Rupând liniştea penibilă, Han vorbi în sfârşit cu Leia.

— Ți-ai schimbat părul.

Privirea ei căzu de pe fața lui.

— Ai aceeaşi geacă.

— Nu. Este o geacă nouă.

Incapabil să mai suporte mult, Chewie cedă emoției. Înaintând, o înfăşură pe Leia într-o îmbrățişare caldă, care avu ca rezultat momentan dispariția ei într-o masă de blană. Dându-i drumul, gemu câteva cuvinte care conțineau sentimente cu mult mai profunde decât era aparent pentru un străin care nu cunoştea limba Wookiee şi urcă la bordul transportorului. Lăsați din nou singuri, soțul şi soția se îmbrățişară şi ei. Han murmură peste umărul ei:

— L-am văzut. A fost aici.

Auzind asta, ea închise ochii. Au lăsat tăcerea să-i cuprindă.

* * *

Terenul planetei D'Qar era înverzit, cu copaci înfloriți care depăşeau ca mărime şi aspect majoritatea copacilor de pe alte lumi. Având grijă să nu deterioreze niciunul dintre copacii imenşi, unici, echipa din *Rezistență* ateriză printre ei. Movile cu iarbă camuflau hangarele şi alte structuri. Tehnicienii din *Rezistență* erau pretutindeni, reparând navele deteriorate, rulând cabluri, curățând şi recondiționând. Baza era un stup de activitate, aproape toată activitatea fiind invizibilă de sus. O echipă de restaurare lucra din greu la *Şoimul Mileniului*, ce arăta ca o rață urâtă printre elegantele X-interceptoare şi nave de susținere. Vederea unei siluete în cabina de pilotaj a unui X-interceptor care tocmai ateriza îl făcu pe Finn să alerge. Oricât de rapid se mişca, nu se putea compara cu BB-8. Rulând cu viteză maximă, droidul aproape că îl doborî când trecu de el în graba de a ajunge la luptătorul cu însemne negre. Cockpitul său era deja deschis, pilotul îşi scosese casca şi vorbea cu unul dintre tehnicieni în timp ce cobora din cabina de pilotaj. Era Poe Dameron.

Nu era de mirare, gândi Finn, că el şi ceilalți se minunaseră de îndemânarea pilotului în timpul contraatacului de la castelul lui Maz. Acesta era clar, incontestabil, cel mai bun pilot din *Rezistență*. Prezența lui, însă, era greu de înțeles.

Finn doar se uita la el, fiindu-i greu să creadă ceea ce vedea. În genunchi şi discutând cu BB-8, pilotul dădu din cap la cele spuse de droid. Îi trebui un moment să ridice privirea şi să se uite la dreapta lui. Expresia de pe fața lui când îl recunoscu pe Finn nu era mai puțin uimită decât cea a fostului soldat. Zâmbind, se ridică şi făcu un gest în timp ce Finn mergea spre el. Pentru o clipă s-au uitat doar unul la altul, fiecare copleşit să-l găsească pe celălalt în viață. Finn nu putea decât să clatine uimit din cap.

— Poe, spuse el. Poe Dameron. Cel mai bun pilot din *Rezistență*. Pot să atest asta, pentru că am putut să-l văd în acțiune. La naiba, *am fost* în acțiune cu el!

— Finn! strigă celălalt bărbat cu un rânjet. Cei mai curajos soldat din... Ei bine, fost soldat.

Se îmbrățişară, apoi se depărtară unul de celălalt.

— Eşti în viață!

Observația lui Finn era spusă din inimă.

— Aşa cum eşti şi tu, contracară Poe, spunând ceea ce era evident.

Finn îl studie intens.

— Arăți ca şi cum ai fi dintr-o bucată. Pot cu greu să cred asta. Am crezut că eşti mort: împuşcat în acel vânător TIE furat de noi. Eu m-am ejectat. Când am găsit în cele din urmă epava, te-am căutat. Am luat geaca ta din navă înainte să fie înghițită de nisip. Ce ți s-a întâmplat?

— Nu eram mort, doar inconştient momentan, explică pilotul. Mi-a trebuit destul de mult să văd că ai ieşit. Am reuşit să redresez nava la timp pentru a ateriza – dur. Impactul m-a aruncat din navă. M-am trezit noaptea; tu nu erai, nici nava, nimic. Am plecat să mă uit – într-o direcție greşită. A fost ajutat de un comerciant ambulant. Rânji. O să-ți spun totul despre asta, cândva.

Un bip acuzator îl determină să se întoarcă şi să privească în jos.

— BB-8 spune că l-ai salvat.

Finn privi droidul.

— Nu am fost doar eu. Un zâmbet lent se răspândi pe fața lui şi ochii îi străluceau. O să-ți spun totul despre asta, cândva.

— Oricum, mi-ai îndeplinit misiunea. Poe făcu un gest către împrejurimi. BB-8 este aici, unde trebuia să vină. *Şi* mi-ai salvat geaca.

Finn începu să o scoată de pe el.

— Oh, scuze – ține.

Poe rânji din nou.

— Nu. Nu. Glumeam. Păstreaz-o. Ți se potriveşte. Ridică un braț. Am una nouă. Mi se potriveşte. Tonul lui deveni sobru. Eşti un om bun, Finn. *Rezistența* are nevoie de ajutorul mai multor oameni asemănători ție.

— Poe, am nevoie de ajutorul *tău*.

Pilotul ridică din umeri.

— Cere orice.

— Trebuie să o văd pe Generalul Organa, îi spuse Finn. Poți aranja asta?

* * *

Îngropat adânc în vegetația autohtonă, centrul de comandă al bazei era plin de paznici pe mai multe niveluri. Cu toate acestea, Poe, fiind recunoscut, nu avu nicio dificultate în a pătrunde mai adânc în complex sau a-şi aduce prietenul cu el.

Când ajunseră în sala de conferințe, o găsiră pe Leia conversând serioasă cu mai mulți ofițeri superiori din *Rezistență*. Din pregătirea sa, Finn îi recunoscu printre ei pe remarcabilii amirali Statura şi Ackbar. Toți ridicară capul când intrară cei doi tineri. Fără să ezite, Poe se îndreptă direct spre Leia.

— Doamnă General Organa. Îmi pare rău că vă întrerup, dar – îl indică pe tovarăşul său – acesta este Finn şi trebuie să vorbească cu dumneavoastră.

Scuzându-se, ea se întoarse de la ofițeri direct spre Finn.

— Şi eu trebuie să vorbesc cu el.

Îi luă mâna lui Finn.

Are, gândi Finn în timp ce o privea, *ochii întunecați care au văzut prea multe.*

— Este incredibil de curajos ceea ce ai făcut. Renunțarea la Primul Ordin, aproape că este ceva ce nu s-a mai auzit. Să faci asta, combinat cu riscul de a salva viața acestui om, te marchează ca…

În mod clar, fusese complet informată despre isprăvile lui Finn. Nu că asta mai conta, nu acum. Oricum, devenise imun la complimente pe care nu credea că le merită. Ceea ce era important era că fiecare moment care trecea devenise prețios pentru el. Altfel nu şi-ar fi putut imagina niciodată că ar întrerupe pe cineva precum Generalul Organa.

— Mulțumesc, doamnă, dar sunt aici pentru a vorbi despre o prietenă de-a mea care a fost luată prizonieră în timpul luptei de pe Takodana.

Ea dădu din cap înțelegătoare.

— Han mi-a povestit despre fată. Îmi pare rău.

Asta îl uimi pe Finn, dar înainte să poată comenta mai departe, Poe interveni. Nu prea erau multe lucruri pe care să nu le facă pentru a-l ajuta pe Finn, dar nevoile *Rezistenței* trebuiau să depăşească preocupările personale ale tuturor.

— Finn este familiarizat cu arma care a distrus sistemul Hosnian. A lucrat în baza de pe planeta respectivă.

Emoția lui Leia era palpabilă.

— Ai lucrat la armă în sine?

— Nu, obiectă Finn. Sunt un soldat, nu un inginer sau un fizician. Dar am avut o pregătire tehnică şi, în cursul acesteia, tuturor ni s-a spus scopul bazei. Nu vă pot spune cum funcționează arma; ştiința mă depăşeşte. Dar *ştiu* unde este. Sau mai degrabă, de unde este controlată.

— Nu era niciun motiv să păstreze acest secret față de oamenii care o păzeau, arătă Poe cu o bucurie liniştită, deoarece soldații din trupele de şoc nu dezertează niciodată.

— Suntem disperați, îi spuse Leia lui Finn, să aflăm orice ne poți spune. Până la anihilarea sistemului Hosnian, nici măcar nu ştiam că există o astfel de armă.

— Este situată pe planeta care serveşte ca bază principală a Primului Ordin, spuse Finn. Sunt sigur că acolo au dus-o pe prietena mea. Trebuie să ajung acolo, repede.

— Voi încerca să te ajut, răspunse ea. Ai cuvântul meu. Sunt sigură că înțelegi că din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu sistemul Hosnian, *Rezistența* are acum alte priorități. Dar dacă se întâmplă să coincidă... Leia se opri şi Finn avu impresia că urgența lui de a găsi pe cineva era ceva ce Leia înțelegea foarte bine. Atunci vom face tot posibilul să o găsim pe prietena ta, termină ea.

Indică grupul de ofițeri din apropiere.

— În acest moment am nevoie să-i spui amiralului Ackbar tot ce ştii. Tot ce poți să-ți aminteşti despre baza Primului Ordin, până la cel mai mic şi aparent nesemnificativ detaliu.

Se opri din nou pentru o clipă, pierdută în gânduri.

— Fata, întrebă ea, vocea întărindu-i-se. Ce îmi poți spune despre ea care ne-ar putea ajuta să o localizăm? Care este numele ei?

Finn se strădui să-şi stăpânească emoțiile.

— Rey.

O voce puternică, non-umană, bubui în spatele lui Finn. Întorcându-se, se trezi uitându-se la ochii largi ai amiralului Ackbar.

— Vino cu mine, tinere. Aş vrea să aud eu însumi orice şi tot ce ai de spus. Am foarte multe întrebări să-ți pun.

* * *

Aşezat pe patul scaner din centrul medical, Chewbacca era tăcut în timp ce Doctorul Kalonia lucra la umărul rănit al Wookieeului. Cu păr întunecat şi ochi cu o expresie amabilă, medicul era cu mult mai bine pregătit decât fusese Finn, iar dispozitivul pe care îl folosea nu putea fi simțit chiar nici măcar în timp ce îl folosea. Pe măsură ce durerea persistentă se estompa, Chewie mârâi spre doctor în semn de apreciere.

— Cu foarte multă plăcere.

Wookieeul se uită în jos spre sine. Toate semnele rănii aproape că fuseseră şterse, şi văzând asta gemu uşor.

— Asta sună foarte înfricoşător, comentă Kalonia în timp ce lucra.

Urmă o altă serie de gemete blânde.

— Da, eşti foarte curajos.

XIV

Căutarea îi luă ceva timp lui BB-8, dar în cele din urmă găsi ceea ce căuta. Sau mai bine zis pe cine. Sau poate amândouă, din moment ce un droid inteligent putea fi calificat, din punct de vedere tehnic, atât pentru *cine* cât şi pentru *ce*. În magazia întunecată şi prăfuită se rostogoli până la unitatea R2 şi bipăi un salut, secvența de transmisie fiind prea rapidă şi prea exhaustivă pentru a fi urmărită de orice om. Nu contă. Nu primi niciun răspuns din partea unității R2 nemişcate.

BB-8 încercă din nou, folosind un alt limbaj droid. Când şi asta eşuă, înaintă şi îi dădu celuilalt mecanic un ghiont puternic. Ca orice altceva, nici asta nu reuşi să genereze un răspuns. Observând interacțiunea nereuşită, C-3PO ieşi din umbre.

— Mă tem că îți pierzi timpul. Este foarte îndoielnic ca R2 să aibă restul hărții în baza sa de date de rezervă.

Când BB-8 îl întrebă pe droidul de protocol, C-3PO răspunse fără ezitare.

— S-a închis într-un modul de putere minimă auto-impus. Nu a mai fost acelaşi de când a plecat Stăpâul Luke.

O voce nouă, cea a unui om de data aceasta, îi chemă.

— BB-8!

Ca răspuns, droidul sferic se rostogoli reticent către ofițerul care îi întrerupse.

— Doamna General are nevoie de tine!

Bipăind un *rămas bun* politicos către C-3PO şi un gând final către tăcutul R2-D2, BB-8 îl urmă pe ofițer afară din zona de depozitare. În spatele lor, C-3PO se aplecă peste vechiul său prieten.

— Oh, încearcă să te înveseleşti, R2. Această imobilitate forțată nu-ți este de folos. Circuitele tale cognitive se vor atrofia de la lipsa de utilizare.

Îndemnurile sale amabile nu se dovediră mai eficiente decât întrebările autoritare ale lui BB-8. Unitatea R2 rămase aşa cum era: tăcută, nemişcată şi fără să răspundă.

* * *

În sala principală de conferințe, C-3PO lucra lângă BB-8 în timp ce Han şi mai mulți ofițeri priveau. Respectând comenzile droidului de protocol, BB-8 deschise obedient un port închis şi sigilat dintr-o parte a sa.

— Ah, mulțumesc. Asta e.

Întinzând brațul, C-3PO scoase un dispozitiv minuscul. Întorcându-se, îl introduse în slotul potrivit al mesei holoproiector cu mai multe fețe care domina centrul camerei. Imediat, o hartă tridimensională umplu spațiul de deasupra aparatului plat cu stele, nebuloase şi alte fenomene stelare. Leia studie intens ecranul. Dar, deşi ochii i se mişcau cunoscători prin cosmosul compact, nu reuşi să găsească ceea ce căuta. Nemulțumirea ei era clară.

În timp ce era, în felul său, la fel de dezamăgit, C-3PO nu era programat să o arate. În schimb, îşi exprimă doar un regret rațional.

— Doamnă General, deşi am finalizat deja o analiză preliminară, vă voi informa despre analiza finală numai după ce voi termina de comparat informațiile disponibile pe această hartă cu cele din baza noastră completă de date. Iată. Am terminat. Din păcate, trebuie să concluzionez că această hartă conține date insuficiente pe care să le potrivim oricărui sistem din înregistrările noastre.

Într-un colț, Han vorbi.

— Ți-am spus.

Leia îl ignoră.

— Ce proastă am fost să cred că îl putem găsi şi aduce înapoi pe Luke.

El se îndreptă spre ea.

— Leia…

Ea mârâi la el.

— Nu face asta.

Asta îl opri.

— Ce să nu fac?

Vocea ei era plată.

— Să te porți frumos cu mine.

Întorcându-se, ea ieşi. Foarte confuz, el o urmă. Deşi a ajuns-o din urmă cu uşurință, ea nu se opri şi nici nu se uită în direcția lui.

— Hei, sunt aici pentru a te ajuta, îi spuse el.

Ea continuă să meargă, cu privirea îndreptată înainte.

— Când a *ajutat* asta vreodată? Şi să nu spui *în Steaua Morții*.

Frustrat, el păşi în fața ei pentru a-i bloca calea. Când vorbi din nou, tonul lui se înmuie până când fu aproape rugător – pe cât de mult era capabil Han Solo să fie rugător.

— Ai să te opreşti să mă asculți un minut? *Te rog?*

Schimbarea de ton îi modifică comportamentul mai mult decât orice altceva. Ea îl privi nerăbdătoare.

— Te ascult, Han.

— Nu am plănuit să vin aici, explică el. Ştiu că ori de câte ori te uiți la mine, îți aminteşti de el. Aşa că am stat deoparte.

Se uită la el, clătinând încet din cap.

— *Asta* este ceea ce crezi? Că nu vreau să mi se amintească de el, că vreau să-l uit? *Îl vreau înapoi*.

Ce putea el să mai spună? Ce răspuns posibil putea da la o negare voită a motivului?

— A plecat, Leia. A fost întotdeauna atras de latura întunecată. Nu am fi putut face nimic pentru a-l opri, oricât de mult am fi încercat. Ultimele sale cuvinte au fost cel mai greu de spus. Era prea mult Vader în el.

— De aceea am vrut să-l antreneze Luke, spuse Leia. Niciodată nu ar fi trebuit să-l trimit de acasă. Atunci l-am pierdut. V-am pierdut pe amândoi.

Han lăsă capul în jos.

— A trebuit să ne descurcăm amândoi în felul nostru. Ridică din umeri. M-am întors la singurul lucru la care am fost vreodată bun.

— Amândoi am făcut-o, recunoscu Leia.

El îi întâlni ferm privirea.

— Ne-am pierdut fiul pentru totdeauna.

Leia îşi muşcă buza inferioară, refuzând să accepte.

— Nu. A fost Snoke.

Han se retras uşor.

— Snoke?

Ea dădu din cap.

— Ştia că fiul nostru va fi puternic în Forță. Că s-a născut cu potențial egal pentru bine sau rău.

— Ştiai asta de la început? De ce nu mi-ai spus?

Ea oftă.

— Din mai multe motive. Speram să greşesc, să nu fie adevărat. Am sperat să-l pot influența, să-l îndepărtez de partea întunecată, fără să trebuiască să te implic. Apăru un mic zâmbet. Ai avut – ai – calități minunate, Han, dar răbdarea şi înțelegerea nu au

fost niciodată printre ele. Mi-a fost teamă ca reacțiile tale să nu-l împingă mai mult spre latura întunecată. Am crezut că îl pot proteja de influența lui Snoke şi de tine. Tonul vocii îi scăzu. Este clar acum că am greşit. Nu vom şti niciodată dacă implicarea ta ar fi făcut vreo diferență.

El avu probleme să creadă ceea ce auzea.

— Deci Snoke îl urmărea pe fiul nostru.

— Întotdeauna a făcut-o, îi spuse ea. Din umbră, la început, chiar înainte ca *eu* să-mi dau seama ce se întâmplă, el manipula totul, atrăgându-l pe fiul nostru spre partea întunecată. Dar nimic nu este imposibil, Han. Nici acum, în momentul acesta târziu. Eu am acest sentiment că, dacă cineva îl poate salva, tu eşti acela.

Voia să râdă în bătaie de joc. Dacă ar fi făcut-o, ştia că era posibil ca ea să nu mai vorbească niciodată cu el.

— Eu? Nu. Dacă Luke nu a putut ajunge la el, cu toate abilitățile şi antrenamentul lui, cum o să o pot face eu?

Ea dădu din cap încet.

— Luke este un Jedi. Dar tu eşti tatăl lui. Există încă lumină în el. O ştiu.

* * *

Aparatul complex de reținere o ținea pe Rey în poziție aproape verticală față de podeaua celulei. Se trezi încet. Dezorientată, la început ea crezu că era singură. Eroarea ei era de înțeles, deoarece cealaltă persoană din zona de deținere nu se mişca, nu scotea niciun sunet şi uneori abia părea să respire. Deşi era surprinsă de prezența lui neliniştitoare, tăcută, ea privi împrejurul ei. Ceea ce vedea era la fel de diferit de împrejurimile anterioare precum se putea imagina. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era confruntarea din pădurea de pe Takodana, sunetele de luptă şi îndepărtarea droidului BB-8. Asta şi apoi sondarea minții ei. Durerea. Eforturile ei de a-şi închide mintea şi uşurința disprețuitoare cu care apărările ei mentale fuseseră înlăturate. Chiar şi acum mai avea o durere persistentă în spatele ochilor. Pădurea dispăruse. La fel şi castelul lui Maz. Lipsită de un punct de referință, nu avu de ales decât să întrebe.

— Unde sunt?

— Locația fizică contează atât de mult?

În vocea lui Kylo Ren era o blândețe neaşteptată. Nu tocmai simpatie, dar era ceva mai puțin decât ostilitatea cu care o înfruntase în pădure.

— Eşti oaspetele meu.

Cu o uşurință care era mai înspăimântătoare decât orice apropiere fizică, el flutură mâna întâmplător în direcția ei. Se auziră câteva clicuri şi restricțiile căzură de pe brațele ei. Încercând să ia demonstrația în râs, ea îşi frecă încheieturile. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să creadă că o poate intimida mai mult decât o făcuse deja. Privind în jurul camerei, îşi confirmă că erau singuri.

— Unde sunt ceilalți? Cei care luptau alături de mine?

El pufni disprețuitor.

— Te referi la trădătorii, ucigaşii şi hoții pe care tu îi numeşti prieteni? Gândeşte cu atenție ce spun acum: aş putea să spun cu uşurință că au fost ucişi cu toții, ucişi pe drept în luptă. Dar aş prefera să fiu sincer cu tine de la început. Vei fi uşurată să auzi că în ceea ce priveşte starea actuală şi bunăstarea lor, habar nu am.

Ea se holbă la el. Deşi pe moment era calm, ea nu putu scăpa de sentimentul că un cuvânt greşit, un răspuns nesatisfăcător, l-ar putea stârni. *Fii foarte atentă cu această persoană*, îşi spuse ea.

El o privea de parcă tocmai ar fi vorbit cu voce tare. Având în vedere şansele ce le-ar fi avut să-şi ascundă emoțiile de el, îşi dădu seama, că la fel de bine avea putea să-şi exprime gândurile cu voce tare.

— Încă vrei să mă omori, murmură el.

Firea ei adevărată i-o luă înainte şi ea răspunse fără tact, în ciuda pericolului.

— Aşa se întâmplă când eşti vânat de o creatură cu mască.

Ea avu timp să reflecteze la posibila lui reacţie şi se temu de ea. Dar el nu făcu ceea ce se aşteptase. În schimb, ridică mâinile, îşi deblocă masca şi şi-o îndepărtă. Ea se holbă la el în tăcere. În sine, chipul îngust care o privea, nu era remarcabil. Era aproape sensibil. Dacă nu ar fi fost intensitatea privirii sale, Ren ar fi putut fi cineva pe care l-ar fi putut întâlni pe străzile prăfuite din Avanpostul Niima. Dar era... privirea aceea. Asta şi ceea ce mocnea în spatele ei.

— Este adevarat? întrebă el în cele din urmă. Eşti doar o recuperatoare?

Ea nu răspunse şi, poate simţindu-i jena, el schimbă subiectul.

— Spune-mi despre droid.

Ea înghiţi.

— Este o unitate BB cu un sistem motor de seleniu şi protecţie antitermală, sistem de propulsie internă cu giroscop autoreactiv, optică corectată cu...

— Sunt familiarizat cu specificaţiile tehnice generale ale droidului. Nu am nevoie să achiziţionez unul. Ceea ce vreau este localizat în memoria sa. Are o secţiune dintr-o diagramă de navigaţie transgalactică. Avem restul, recuperat din arhivele Imperiului. Avem nevoie de ultima piesă. Cumva, *tu* ai convins droidul să ţi-o arate. Tu. O simplă recuperatoare solitară. Cum ai reuşit asta?

Se uită departe. De unde ştia asta? Folosind acelaşi mijloc pe care îl folosise ca să afle orice altceva?

— Ştiu că ai văzut harta, repetă el. Este ceea ce am nevoie. Pe moment, este tot ce am nevoie. Când ea menţinu tăcerea, el aproape oftă. Pot lua orice vreau.

Muşchii i se strângeau.

— Atunci nu ai nevoie să-ţi spun nimic.

— Adevărat. Se ridică, resemnat. Aş fi preferat să evit acest lucru. Indiferent ce crezi, nu-mi face plăcere. Voi proceda pe cât de uşor posibil – dar *voi* lua ceea ce doresc.

Ştia că încercarea de a-i rezista fizic nu va fi doar inutilă dar ar duce probabil la neplăceri pe care prefera să nu şi le imagineze. Aşa că rămase nemişcată şi tăcută, cu braţele pe lângă corp, în timp ce mâna lui se ridică spre chipul ei. El o atinse din nou, aşa cum făcuse în pădure Takodana.

Şi ezită. Ce era asta? Era ceva acolo. Ceva neaşteptat. Când se încordă să reziste sondării mentale, el pătrunse mai mult, dând deoparte încercările ei penibile de a-l ţine afară. În timp ce îi investiga mintea, el vorbi încet.

— Ai fost atât de singură, murmură el în timp ce căuta ceea ce dorea. Îţi era teamă să pleci. Un zâmbet subţire îi traversă faţa. Noaptea, disperată să dormi, îţi imaginai un ocean. Îl pot vedea... pot vedea insula.

Lacrimile curgeau pe faţa ei în urma efortului pe care-l depunea ca să-i reziste. Din ce în ce mai disperată, încercă să-l lovească. Dar la fel ca pe Takodana, trupul ei refuza să răspundă.

— Şi Han Solo, continuă Ren neobosit. Îl simţi ca pe tatăl pe care nu l-ai avut niciodată. Acea viziune este un punct mort. Las-o să se ducă. Pot să-ţi spun clar că te-ar fi dezamăgit.

Toată furia şi teroarea îmbuteliată în interiorul ei izbucni în timp ce se întorcea să-l privească.

— Ieşi din capul meu.

Nu-l făcu decât să se aplece mai aproape, sporindu-i senzaţia de neajutorare completă.

— Rey... ai văzut harta. Este aici înăuntru. Şi o voi lua. Nu-ţi fie frică.

De unde venea forţa de a-l sfida, nu ştia, dar în orice caz, vocea ei deveni ceva mai puternică.

— *Nu îți dau nimic.*

Răspunsul său îi reflectă nepăsarea.

— Vom vedea.

Focusându-şi privirea şi concentrarea, el se uită în ochii ei. Ea se uită în ochii lui fără să încerce să privească în altă parte. Ar fi trebuit să se uite în altă parte. Aşa ar fi fost raţional să facă. Aşa ar fi fost sănătos să facă. În schimb, ea îl privea doar, încercând să nu tresară, să nu clipească.

Aha, gândi el. *Este ceva acolo, ceva interesant.* Nu era imaginea hărții. Asta va mai dura ceva timp. Dar, cu siguranță, era ceva care merita investigat. Îşi schimbă percepția spre acel lucru, căutând să identifice, să analizeze...

Bariera pe care o întâlni îl blocă complet. Şi era el, Kylo Ren, cel care clipea. Nu avea sens. Forță din greu cu mintea lui – dar sondarea nu dădu roade.

O privire de uimire înlocui teama de pe chipul lui Rey în timp ce se descoperea ea însăşi în mintea *lui*. Uimită de realizare, se trezi atrasă inexorabil de... către...

— Tu, se auzi ea spunând clar, te temi. Că n-ai să fii niciodată la fel de puternic ca... Darth Vader!

Mâna lui se îndepărtă brusc de obrazul ei, ca şi cum pielea i-ar fi devenit brusc fierbinte-incandescentă. Confuz, zdruncinat, se îndepărtă poticnit de ea. Privirea ei îl urmă. Ochii ei erau la fel, dar altceva se schimbase... Ceva din spatele lor, în privirea şi în postura ei. Se întoarse să plece şi, în ultimul moment, gesticulă puternic în direcția ei. Restricțiile care-i blocaseră încheieturile se blocară la loc, prinzând-o din nou de platforma înclinată. Apoi îşi puse din nou masca şi dispăru.

Pe coridor, Ren descoperi uimit că respira din greu. Asta în sine era neliniştitor. El nu ştia ce tocmai se întâmplase în celulă şi, faptul că nu ştia, îl făcea să fie nesigur cum să procedeze. Scăpă de alte nedumeriri când apăru un soldat care veni spre el.

Îndreptându-se, Ren se adună. Soldatul se opri. Disconfortul său evident de a fi nevoit să vorbească cu Ren sprijini persoana agitată a superiorului său.

— Domnule! Liderul Suprem a solicitat prezența dumneavoastră.

Ren dădu din cap şi porni în direcția necesară, însoțit de soldat. Acesta din urmă nu acordă nicio atenție atunci când persoana înaltă pe care o escorta se uită înapoi peste umăr.

În celula de detenție, Rey se relaxă pe platformă. Faptul în sine că se putea relaxa era semnificativ. Tocmai se petrecuse ceva foarte împortant. Cum şi ce, nu ştia. Chiar şi în situația ei actuală se simțea încurajată, deşi de ce ar fi trebuit să fie, era încă neclar. Un lucru era clar. I se acorda timp să mediteze asupra acelui lucru.

* * *

În sala principală de conferințe a bazei de pe D'Qar, sesiunea de strategie în curs de desfăşurare adunase liderii *Rezistenței*. Leia, Poe, C-3PO, Han şi o varietate de ofițeri superiori, inclusiv Statura şi Ackbar erau adunați în jurul unei hărți tridimensionale a unei planete izolate, înghețată, care până acum nu meritase o vizită promițătoare din partea vreunei nave comerciale minore. Finn era şi el prezent, deoarece informațiile sale despre lumea în cauză determinaseră acea adunare.

— Scanarea datelor din zborul de recunoaştere al căpitanului Snap Wexley confirmă tot ce ne-a spus Finn, anunță Poe întregul grup.

Wexley vorbi.

— Au construit un nou tip de armă hiperspațială în interiorul planetei în sine. Ceva care poate trage la distanțe interstelare în echivalentul timpului real. Expresia lui arăta neîncrederea lui. Am avut partea mea de pregătire tehnică, dar nici măcar nu îmi pot imagina cum este posibil.

De data asta răspunse Finn.

— Nici eu nu pot, dar cei dintre noi care am fost repartizați în bază am auzit zvonuri că nu funcționează în ceea ce numim hiperspațiu normal. Trage printr-o gaură în continuum pe care o face ea însăşi. Toată lumea îl numea *sub*-hiperspațiu. Aşa se poate ajunge în câteva momente de-a lungul unei distanțe ca cea dintre bază şi sistemul Hosnian. Cantitatea de energie necesară pentru a face asta este... Vocea îi scăzu. Ei bine, am văzut câtă energie este implicată. Tot ce ştiu este că implică o mulțime de zerouri după primul număr.

Wexley dădu din cap încet.

— Nu suntem siguri cum să descriem o armă la această scară. Oamenii noştri au venit cu câteva idei cu privire la supraîncălzirea rapidă şi implozia ulterioară a nucleului planetar, dar mecanismul care să inducă asta le-a scăpat până acum.

Unul dintre cei mai în vârstă ofițeri din cameră gesticulă brusc, cu o privire de groază pe chip.

— Este o altă Stea a Morții!

Expresia lui Poe se înăspri.

— Aş vrea să fie aşa, domnule maior Ematt. Dar din analiza a tot ce ne-a spus Finn şi adunând informațiile pe care am putut să le colectăm, ne confruntăm ca asta.

Flutură o mână peste un control din apropiere. Apăru o imagine a Stelei Morții pe lângă cea a lumii înghețate.

— Asta a fost Steaua Morții, observă pilotul.

Activă un alt control şi imaginea se reduse, aproape de tot, până când rămase doar o mică sferă pe lângă planeta rece.

— Asta este ceea ce ne spune Finn că se numeşte Baza Starkiller.

Leia se uită la imaginile ofensatoare. Dacă nu ar fi fost implicate zeci de milioane de morți, comparațiile dintre ele ar fi stârnit râsul. Încă o dată, amintirile despre distrugerea Alderaanului îi inundară mintea şi, încă o dată, trebui să le dea deoparte forțat.

— Cum pot alimenta o armă de o asemenea amploare? întrebă ea.

Poe şi Ackbar se uitară la Finn. Nesigur, el însuşi ezită. El era nici om de ştiință, nici inginer, nici măcar tehnician. Da, auzise mai multe conversații despre asta, dar având în vedere că ceea auzise până acum erau doar zvonuri, era reticent să le împărtăşească. Simțindu-i ezitarea, Leia se grăbi să-l îndemne.

— Finn, te rog, vorbeşte.

El se uită spre ea.

— Nu sunt sigur de autenticitatea a ceea ce am auzit sau mi s-a spus.

— Orice ar fi, este mult mai mult decât orice ştim, îl asigură ea. Spune-ne şi lăsă-i pe tehnicienii noştri să judece cuvintele tale.

Respirând adânc, el făcu un gest către imaginea bazei.

— După cum ştiți deja, am fost repartizat acolo. În timpul îndeplinirii sarcinilor mele, eu lucrat în mai multe locații de pe planetă. Una este pe partea opusă față de locul în care arma se descarcă.

Neîncrezător, Statura îl întrerupse.

— Sistemul de arme este situat pe ambele părți ale planetei?

Finn se uită la amiral.

— Nu numai că este amplasat pe ambele părți, dar sistemul traversează de fapt nucleul planetei.

Murmure de neîncredere se ridicară de la cei adunați în jurul proiecției consolei.

— După câte înțeleg, continuă Finn, rețele enorme de colectori special proiectați folosesc puterea soarelui pentru a atrage şi trimite energia întunecată către o unitate de izolare din nucleul planetei, unde este ținută şi se adună în interiorul acelei unități de izolare până când arma este gata să tragă.

— Imposibil, insistă Ackbar. Deşi ştim că este mai multă energie întunecată în univers decât orice altceva şi că există peste tot în jurul nostru, este atât de difuză încât abia se poate detecta. Să nu mai vorbim de concentrare.

Finn persistă, în ciuda disconfortului pe care îl simțea contrazicând pe cineva de rangul şi cu experiența lui Ackbar.

— Poate fi şi este, răspunse el cu certitudine.

Cel puțin, Statura părea gata să creadă.

— Dacă partea de inginerie ar putea fi rezolvată, observă el, ar avea acces aproape literalmente la o sursă infinită de energie.

Finn dădu din cap.

— Generalul Hux ne-a spus că este cea mai puternică armă construită până acum. El spunea că se poate trage la distanțe de jumătate de galaxie.

Murmure noi de neîncredere întâmpinară această ultimă afirmație.

— Şi în timp real. Pentru că nu *traversează* galaxia, ci *trece prin* ea.

Scutură din cap, căci începea să-l doară de la efortul de a încerca să explice ce auzise, dar nu înțelesese.

Han Solo înțelesese prea bine. Înțelesese ce trebuia făcut.

— Bine, deci este imposibilă şi este mare. Cum o facem să explodeze?

Atenția din cameră se îndreptă spre el. Expresia lui era de cunoscător.

— Nu contează cât de mare este; există întotdeauna o modalitate de a face asta.

După ce studiaseră ştiința, acum aştepta sugestii. Nimeni nu veni cu niciuna.

— Trebuie să aşteptăm până când personalul tehnic va face o analiză detaliată, spuse Wexley. Atunci, odată ce au făcut asta…

Leia îl întrerupse. Han rânji, dar nu în aşa fel încât ea să-l vadă. Era bună la întreruptul oamenilor, ştia asta.

— Nu avem timp să aşteptăm analizele şi ipotezele ştiințifice. Han are dreptate. Trebuie să acționăm şi să acționăm *acum*.

El o privi surprins dar îşi ascunse şi acea reacție, de asemenea.

— Acesta este momentul care contează, continuă ea. Sunt în joc toate lucrurile pentru care am luptat. Nu putem aştepta pe baza teoriilor. Avem nevoie de ceva, de orice, ca să putem riposta! Se îndreptă. Trebuie să distrugem arma asta înainte să poată fi folosită din nou.

Nu fu surprinzător pentru ea că a fost Statura – cel mai mare ofițer din camera cu un trecut ştiințific propriu-zis – care a expus în sfârşit un noțiune.

— Nu pot dovedi acest lucru, dar pentru ca această cantitate de putere să fie păstrată până când este timpul să fie eliberată sau trasă, trebuie să existe un tip nou, avansat de câmp de izolare. Dădu din cap spre Finn. Prietenul nostru confirmă asta. Întrebarea este: ce fel de câmp?

— Am auzit că implică propriul câmp magnetic al planetei, spuse Finn. Şi ceva în plus.

— Da, da. Statura era adâncit în gânduri. Un câmp magnetic planetar, chiar unul puternic, nu ar fi suficient pentru a reține cantitatea de energie pe care am văzut-o lansată. Tot după cum spui, Finn, mai este ceva implicat. Eu mă gândesc la un fel de câmp oscilant. Dacă oscilează destul de rapid, ar fi necesară mult mai puțină energie pentru a-l susține decât dacă s-ar menține într-o stare de echilibru.

— Nu ştiu lucruri de genul ăsta. Finn se aplecă în harta holografică şi mări o secțiune de suprafață planetară până când se putu vedea o structură hexagonală masivă. Dar aici este localizat sistemul de control al câmpului de reținere şi oscilație.

Statura fu cel mai multumit.

— Excelent, domnule Finn!

Privirea amiralului trecu prin cercul de colegi.

— Dar să dezactivăm acest lucru, deşi pare o propunere relativ simplă, nu ar distruge în mod necesar arma – o face temporară inutilizabilă până când sistemul de control va putea fi reconstruit.

— Probabil că am reuşi doar o singură lovitură, spuse Poe. Ce spunea domnul Amiral Ackbar despre păstrarea secretului va funcționa doar atâta timp cât locația sa rămâne necunoscută. Odată ce Primul Ordin îşi dă seama că ştim unde se află va arunca în apărarea ei toate navele, stațiile mobile, şi detectoarele pe distanțe lungi. S-ar putea să nu ne mai apropiem niciodată de ea.

Leia dădu din cap fiind de acord.

— Atunci primul nostru atac *trebuie să* aibă succes. Se uită spre Statura. Ce recomandați, domnule Amiral?

— Presupunând pentru moment că bănuiala mea grăbită este în mod rezonabil corectă, arma va fi cea mai vulnerabilă când va fi complet încărcată. Încă o dată îi privi pe ceilalți. Dacă oscilatorul câmpului de izolare va fi cumva distrus în acel moment, va elibera energia acumulată nu într-o linie de tragere, ci în întregul nucleu planetar unde este ținut. În cazul în care nu va avea ca rezultat distrugerea completă a bazei, cel puțin va strica definitiv arma.

Cu şuvița lui de păr alb şi barba dându-i aspectul unui profet, maiorul Ematt vorbi.

— Poate chiar întreaga planetă pe care se află baza.

Pe măsură ce discuția continuă, un ofițer apăru şi îi înmână lui Leia o notă. Ea o studie cu atenție, în timp ce dezbaterea continua în jurul ei.

— Nimic din toate acestea nu este posibil, postulă Ackbar abătut. Chiar dacă planeta în cauză poate fi în prezent în mod deliberat neapărată, imediat ce ne scoatem forțele din ascunzătoare şi pornim spre ea, Primul Ordin va realiza că ştim locația armei. Vor mobiliza tot ce se află în apropiere pentru a o proteja. Flota lor este prea mare pentru a trece de ea prin luptă. În plus, în ciuda a ceea ce teoretizează Poe, aş paria că trebuie să aibă deja cel puțin un scut planetar minim. În mod clar, au energie pentru a susține o astfel de apărare.

Se uită la Finn, a cărui replică nu fu încurajatoare.

— Da, există un astfel de scut.

— Situația nu poate fi mai gravă, murmură C-3PO.

Ridicând o mână pentru a atrage atenția, Leia ridică nota.

— Conform acestei note, nu avem timp să studiem situația, chiar dacă am decide să facem acest lucru. Echipa noastră a detectat o cantitate enormă de energie întunecată care se scurge în direcția planetei pe care Finn a identificat-o pentru noi. Asta poate însemna un singur lucru. Ea făcu o pauză pentru a sublinia ce avea de spus. Încarcă din nou arma. Cred că putem ghici cu toții care va fi următoarea lor țintă.

C-3PO îşi coborî capul auriu.

— Am greşit. Poate fi mai rău.

Văzând expresiile abătute ale celor din jurul său, Poe întinse mâna şi indică structura de control a câmpului de retenție.

— S-ar putea să-şi activeze scuturile, dar dacă putem găsi o cale prin ele, putem lovi oscilatorul – şi o vom face – cu tot ce avem.

Han rânji larg.

— Îmi place acest tip.

Ackbar rămase pesimist.

— Orice plan nu are rost atâta timp cât scuturile sunt activate. Un sistem de apărare planetar adecvat, cum este sigur că au ei, nu va permite *o cale* de trecere prin el.

Han nu fu atât de uşor descurajat.

— Bine, atunci mai întâi vom dezactiva scutul. Se întoarse spre Finn. Puştiule, ai lucrat acolo. Ce poți face?

Ochii lui Finn se lărgiră încet în timp ce gândea.

— O pot face. Pot să le închid scuturile. Eu...

Dădu puternic din cap, la fel de mult pentru sine cât pentru alții.

— Știu unde se află sistemele de control relevante.

Înțelegerea acestui lucru îi coborî o parte din entuziasmul său inițial.

— Dar trebuie să fiu acolo, desigur. Pe planetă, să am acces la locație.

— Te duc eu acolo.

Privindu-l pe Han, Leia văzu ceva ce lipsise din viața ei mult, mult timp: pe Solo bravând.

— Han, *cum*?

El rânji larg spre ea. Şi asta îi lipsise, îşi dădu ea seama.

— Dacă ți-aş spune, nu ți-ar plăcea.

Poe preluă inițiativă energic.

— Bine, atunci le dezactivăm scuturile, distrugem stația de control a oscilatorului de retenție şi distrugem marea lor armă. Chiar dacă pot trage la jumătate din distanța galaxiei şi este prea mare pentru a o distruge, ne putem asigura că explodează singură. Se pare că avem un plan. Să mergem!

XV

În camera de adunare vastă, întunecată, a Bazei Starkiller erau doar două persoane: una înaltă şi nesigură, cealaltă conturată şi poruncitoare. Cu toată singurătatea lor, păreau cumva să umple camera. În vocea Liderului Suprem Snoke exista tot atât de multă curiozitate cât era dezamăgire.

— Această recuperatoare – această *fată* – ți-a rezistat ție?

— Asta-i tot ce este, da. O recuperatoare de pe acea planetă neimportantă Jakku. Complet neînstruită, dar puternică în Forță. Mai puternică decât ştie.

Cu masca scoasă, Ren răspunse cu ceea ce părea să fie siguranța lui obişnuită. Nimeni altcineva nu ar fi simțit vreo diferență. Snoke o făcu.

Vocea Liderului Suprem era calmă.

— Simți compasiune pentru ea.

— Nu, niciodată. Compasiune? Pentru un duşman al Ordinului?

— Percep problema, intonă Snoke. Nu puterea ei te-a făcut să eşuezi. *Ci slăbiciunea ta.* Mustrarea îl duru, dar Ren nu o arătă. *Unde este droidul?*

Moale şi mieroasă, vocea Generalului Hux răsună în sala de adunare înainte ca Ren să poată răspunde.

— Ren a crezut că nu mai are valoare pentru noi.

Întorcându-se, tânărul livid urmări liniştit apropierea ofițerului din ce în ce mai încrezător.

— A crezut că fata este tot ce avem nevoie. Că putea obține de la ea tot ce era necesar. Drept urmare, deşi nu putem fi siguri, este probabil că droidul a ajuns din nou în mâinile inamicului.

Deşi vizibil furios, tonul lui Snoke rămase neschimbat.

— Ați localizat baza principală a Rezistenței?

Hux era clar mulțumit să fie purtătorul veştilor bune.

— Am fost capabili să stabilim traseul navei de recunoaştere înapoi în sistemul Ileenium. Ne coordonăm cu propriile noastre nave de recunoaştere din zonă, în vederea stabilirii locației exacte a bazei lor.

Snoke răspunse cu o satisfacție rece.

— Nu avem nevoie de asta. Pregătiți arma. Distrugeți-le sistemul.

Calm şi liniştit cum era, Hux nu era imun la surprindere.

— *Sistemul*? Lider Suprem, conform celor mai recente galografii, cel puțin două, eventual trei lumi locuibile înconjoară Ileenium. Ca urmare a distrugerii lumilor Hosniene, n-ar fi mai simplu să le distrugem baza şi să răspândim vestea că este opera Ordinului? Vom avea amplasarea bazei în câteva ore şi...

Snoke îl întrerupse.

— Nu putem astepta. Nici măcar câteva ore. Ore care pot permite ca cel puțin o navă să plece cu informații care le vor permite să-l găsească pe Skywalker. Asta ar fi mai mult decât de ajuns. Cu cât le dăm mai mult timp, cu atât mai mult au şansa, oricât de mică, să-l găsească pe Skywalker şi să-l convingă să se întoarcă pentru a ne înfrunta puterea. De îndată ce arma este complet încărcată, vreau ca întregul sistem Ileenium să fie distrus.

Îndrăznind să nu fie de acord, Ren făcu un pas înainte.

— Nu – Lider Suprem, pot obține harta de la fată şi acesta le va fi sfârşitul. Am nevoie doar de îndrumarea dumneavoastră.

— Şi tu mi-ai promis că atunci când vine vorba de distrugerea *Rezistenței* nu vei da greş. Figura amenințătoare a lui Snoke se aplecă spre Ren. Cine ştie dacă nu au fost

deja făcute şi trimise copii ale hărții în afara sistemului, către alte avanposturi minore de *Rezistenței*? Dar cei care sunt cei mai conştienți de semnificația ei vor fi adunați probabil în baza lor principală. Distruge-o, distrugeți-i şi este posibil să ne simțim puțin mai încrezători că drumul către Skywalker este eradicat. Chiar dacă au fost făcute şi trimise copii, anihilarea conducerii le va da o pauză oricăror supraviețuitori care ar putea îndrăzni să se gândească să ne reziste. Se lăsă înapoi. Chiar şi din acest motiv tot aş comanda distrugerea sistemului, chiar dacă nu ar fi nicio asigurare că asta ar pune capăt acestei hărți blestemate. Se întoarse spre Hux. Generale, pregăteşte arma. Cu aceeaşi eficiență pe care deja ați demonstrat-o.

— Da, Lider Suprem!

Înflăcărat de laudă, Hux se întoarse şi ieşi repede din sală. Asta îl făcu pe Snoke să-şi fixeze ochii pe singurul ocupant rămas.

— Kylo Ren. Se pare că este nevoie de un nou memento. Aşa că îți voi arăta latura întunecată. *Adu-mi fata*.

* * *

Puțin detaşați de activitatea grăbită care cuprinsese baza *Rezistenței*, un grup ciudat parcurgea etapele efectuării unei verificări finale a cargobotului vechi, dar înşelător de rapid. Chewbacca şi Finn se mişcau rapid pentru a îndeplini ordinele lui Han.

— Chewie, verifică amplificatorul orizontal. Un răspuns mârâit provocă un altul la fel de la proprietarul *Şoimului Mileniului*. Nu-mi pasă ce spun citirile de bord: Nu există niciun înlocuitor pentru o inspecție vizuală finală. Ştii asta. Finn, fii atent cu alea. Sunt explozivi.

Oprindu-se, Finn se uită la încărcătura pe care o purta.

— Asta sunt? Ezită. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu am vrut să te fac să fii nervos, răspunse Han.

— Când ai terminat să le încarci, mergi să discuți cu unii dintre tehnicienii aceia de X-interceptoare şi vezi dacă poți să furi un regulator termic de rezervă.

Vocea care li se alătură era una care întotdeauna fusese în stare să-l facă să se oprească, indiferent ce se întâmpla să facă. Se întoarse să o vadă pe Leia apropiindu-se.

— Oricât de mult ne-am certat, spuse ea, întotdeauna am urât să te văd că pleci.

El rânji.

— De aceea plecam. Să te fac să-ți fie dor de mine.

Pentru prima dată de ceva vreme, el râse deschis. Era molipsitor, fericit şi, în aceste zile, asta se întâmplase prea rar.

— Oricum, mulțumesc pentru piesa aia.

Se întoarse chibzuind.

— Nu a fost totul rău, nu? Ştiu că ne-am certat mult. Zâmbi afectuos. Poate că se datorează faptului că amândoi avem personalități atât de timide, de retrase. Desigur, dacă ai fi făcut ceea ce-ți spuneam…

— Şi dacă tu ai făcut ceea ce-ți ceream, ripostă ea, tot zâmbind.

El chicoti blând.

— Vreau să spun, au fost şi părți bune.

— Destul de bune, fu ea de acord, dând din cap.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Da. Ea lăsă privirea în jos, amintindu-şi, apoi îi întâlni privirea încă o dată. Încă mă scoți din minți.

— În sensul bun, sau în sensul că înebuneşti de-a binelea?

— Probabil că amândouă, recunoscu ea.

El îşi puse mâinile pe umerii ei şi treizeci de ani dispărură instantaneu.

— Leia, este ceva ce vreau să-ți spun de mult timp.

Luptându-se să nu plângă, ea îi puse un deget pe buze.

— Spune-mi când te întorci.

El începu să obiecteze, dar se opri. Fuseseră prea multe certuri de-a lungul anilor, ştia asta. De data aceasta chiar s-ar putea să nu se mai întoarcă; ultimul lucru pe care îl dorea era să se despartă de ea în urma unei ciorovăieli aparente. În schimb, o luă în brațe, ceea ce era într-adevăr mult mai bine decât să se certe, sau chiar să vorbească. Au stat aşa ceva timp, ținându-se strâns unul pe celălalt.

— Dacă îl vezi pe fiul nostru, şopti Leia, adu-l acasă.

El dădu din cap fără să vorbească. Măcar, în treizeci de ani, învățase când să tacă.

* * *

Ce se întâmplase?

Încătuşată şi incapabilă să se mişte, Rey stătea întinsă pe platforma înclinată, captivă, gândindu-se la întâlnirea cu Kylo Ren. La început fusese aceeaşi durere şi teamă pe care le simțise în pădurea de pe Takodana. Se intensificase pe măsură ce el sondase tot mai adânc şi ea luptase să-i reziste. Apoi, ea *îi rezistase*. Mai mult decât atât, era ca şi cum rezistența ei întorsese cumva sondarea înapoi spre el. Pentru un moment, *ea* fusese în mintea *lui*. Putea să-şi amintească clar şocul, apoi îngrijorarea şi, în final, retragerea. El se îndepărtase de ea şi din mintea ei, cu o bruschețe care trăda... nu spaimă, ci altceva. Nelinişte, decise ea. Indiferent ce făcuse îi tulburase rău echilibrul. El se retrase: fără îndoială pentru a se gândi la ceea ce se întâmplase, dar şi ca să decidă cum să continue. Asta însemna, cel mai probabil, că se va întoarce.

Ar face orice pentru a evita asta. Şi asta începu să facă. Dacă putuse să-l scoată din mintea ei şi să intre în a lui, ce altceva putea să facă? Ce ar putea să facă ea în privința altcuiva? Cineva mai puțin priceput, neantrenat în căile Forței? Cu gardianul solitar postat chiar la intrare în interiorul celulei, de exemplu?

— Tu!

Se întoarse spre ea, în mod evident indiferent şi destul de plictisit. Ea îl studie îndeaproape. Când el se pregăti să vorbească, ea i se adresă clar şi ferm – şi nu numai cu vocea ei.

— Vei elimina restricțiile. Şi vei părăsi celula, lăsând uşa deschisă şi te vei retrage în camera ta.

Paznicul o privi în tăcere. Nu arăta deloc intimidat. Cu încrederea oarecum şovăind în timp ce se mişca uşor în legături, repetă ceea ce spusese cu atâta autoritate câtă putea să adune.

— *Vei elimina aceste restricții. Şi vei părăsi celula, lăsând uşa deschisă şi te vei retrage în camera ta. Nu vei vorbi cu nimeni despre această întâmplare.*

Ridicând puşca grea, alb-negru pe care o ținea, el veni spre ea. Cu inima bătându-i, îl privi apropiindu-se. Avea să fie ucisă, eliberată, sau poate va râde de ea? Oprindu-se în fața ei, el o privi în ochi. Când vorbi, el avu o modificare notabilă în voce. Aceasta era semnificativ mai puțin conflictuală şi... mai distantă.

— *Voi elimina aceste restricții. Şi voi părăsi celula, lăsând uşa deschisă şi mă voi retrage în camera mea. Nu voi vorbi cu nimeni despre această întâmplare.*

Lucrând metodic, el îi desfăcu cătuşele. Se ridică şi se uită fix la ea o clipă, apoi se întoarse şi porni fără cuvinte spre uşă. Stând întinsă pe platforma înclinată, şocată, Rey ştiu cu greu ce să facă în continuare. Era liberă. Nu, se corectă ea, se eliberase din această celulă. Asta cu greu se numea libertate. Dar era un început.

Când paznicul ajunse la uşă, îi vorbi grăbită.

— Şi vei lăsa jos arma arma.

— Îmi voi lăsa jos arma, răspunse el cu aceeaşi voce netulburată.

Asta şi făcu, lăsând puşca jos pe podea, apoi întorcându-se la stânga pe coridorul exterior pentru a pleca în tăcere. Ea se uită ceva vreme la uşa deschisă. Hotărând că nu era o glumă şi că paznicul nu o aştepta chiar în afara celulei, ea se duse să ridice arma şi plecă.

* * *

În mod normal, era relaxant să călăteşti prin hiperspațiu, medită Finn. Nu exista nicio luptă în hiperspațiu şi foarte rar era vreo surpriză. Călătoria hiperspațială lăsa timp de gândire, de conversații ocazionale cu tovarăşii, pentru verificarea şi pregătirea echipamentului. Nu de data asta. Nu în decursul acestui salt. Obosind să trăiască doar cu propriile gânduri, ieşi din salon şi se duse în cabina de pilotaj, unde îi găsi pe Han şi Chewbacca în scaunele lor, monitorizând călătoria.

— Nu v-am întrebat, îi spuse pilotului. Cum trecem de scut?

Han îi explică fără să ridice privirea de pe consolă.

— Orice fel de apărarea va fi orientată pentru a proteja de un atac în forță. Nu ar trebui să fie pregătită pentru încercarea unei singure nave de a se strecura. Asta ar fi, evident, o sinucidere.

Finn dădu din cap în timp ce se gândea la asta.

— Bine, acum sunt foarte încurajat. Să zicem că evaluarea ta optimistă este greşită şi că ei sunt pregătiți să detecteze şi să distrugă chiar şi o singură navă. Cum evităm asta?

— Niciun sistem de apărare planetar nu poate fi susținut în mod constant. Asta ar consuma prea multă putere. În plus, nu este necesar. Toate scuturile planetare au o actualizare fracțională. În loc să fie în permanență *pornit*, el fluctuează la o rată predeterminată. Împiedică să treacă orice călătoreşte cu o viteză mai mică de cea superluminică. Teoretic, o navă ar putea intra când scutul este oprit. O jumătate de secundă mai târziu, scutul se blochează şi… nu e bine pentru nimeni de pe nava aceea.

— Bine, am înțeles asta, spuse Finn. Ceea ce mă readuce la prima mea întrebare. Cum *intrăm*? Fără să fim tăiați la jumătate de scutul oscilant?

— Uşor. Modul în care Han spusese cuvântul îl făcea să pară că este cel mai simplu lucru din lume. Nu vom merge mai încet de viteza superluminică.

Nesigur că auzise corect, Finn se uită la el.

— O să ne facem intrarea la *viteză superluminică*? Nimeni nu a făcut asta vreodată! Cel puțin, n-am auzit niciodată despre cineva care să o fi făcut vreodată.

Nu trebuia să vorbească fluent limbajul Wookiee pentru a înțelege comentariul lui Chewbacca. Han îi zâmbit plăcut.

— Ne apropiem de sistem. În locul tău, aş sta jos. Chewie, pregăteşte-te.

În timp ce Finn, cu ochii largi, căuta un scaun şi un ham şi dorea el însuşi o serie de tampoane foarte mari şi moi, Chewbacca îşi gemu aprobarea. Han studie citirile dinaintea lui. Wookieeul ridică o mână peste propria consolă.

— Şi… Han urmări fracțiunile în scădere cu atenție. *Acum!*

Mâinile umane şi wookiee zburară peste consola principală, completând cât puteau de bine informațiile de apropiere şi aterizare preprogramate în instrumentația *Şoimului*. Cum era de aşteptat, au fost necesare mai multe ajustări de ultim moment pentru ca nava să facă ceva care era împotriva naturii sale şi să execute manevre pentru care nu fusese niciodată proiectată.

Şi, astfel, ajunseră în interiorul scuturilor. În acel moment, călătoreau cu o viteză subluminică foarte mare, continuând să încetinească într-un ritm incredibil şi îndreptându-se pe deasupra pământului acoperit de zăpadă direct spre o pădure care nu era la fel de înaltă, dar era mult mai densă decât cea de pe D'Qar.

Chewbacca urlă îndeajuns de tare pentru ca Finn să-l audă clar peste alarmele care sunau sălbatic.

— *O ridic*! strigă Han luptându-se cu controalele recalcitrante.

În timp ce copacii erau adunați mai strâns decât cei care formau un baldachin deasupra bazei *Rezistenței*, aveau un diametru mult mai mic. *Şoimul* ară printre ei în timp ce atât pilotul şi copilotul luptau să ridice nava. O clipă mai târziu, se ridică de la sol spre cer – ceea ce era un rezultat la fel de nedorit.

— *Dacă o duci mai sus, ne vor vedea!* strigă Han.

Desigur, dacă vecinătatea bazei Primului Ordin a fost monitorizată de sateliți de scanare la sol, era foarte probabil să fie văzuți oricum. Nu puteau decât să spere că instrumentele de la bordul oricărei astfel de nave de recunoaştere erau orientate spre spațiu şi nu în jos spre planetă.

Mergeau din nou aproape de sol în timp ce Han şi Chewbacca se luptau să păstreze controlul în timp ce încercau să echilibreze nava. Aproape că reuşiră. Înapoi printre copaci, Han oscilă motorul subluminic în timp ce Chewie se lupta să mențină nava funcțională. Continuau să încetinească. În cele din urmă, pădurea fu cea care îi frână, în timp ce sute de copaci se rupeau şi zburau în jurul lor, *Şoimul* continua să piardă înălțime. Din fericire, albul prin care arau era compus din zăpadă relativ proaspătă, nu din gheață. În cele din urmă se opri, pe jumătate îngropat.

La suprafață, totul era din nou rece şi liniştit.

* * *

Ren se străduia să se controleze. O mare parte din educația sa fusese dedicată învățării cum să trăiască şi să avanseze în absența emoției. În momentul de față, avea nevoie de tot antrenamentul pentru a rămâne calm. Pe cât de rea fusese respingerea sondării de către fată, mai rea era cunoaşterea pe care o dobândise.

În momentul de față, nu se simțea puternic. Se simțea slăbit. Devenind conştient că un ofițer aştepta cu răbdare ca el să-i simtă prezența, Ren îi făcu semn să se apropie.

— Încă nu am găsit fata, domnule. Alarma a fost difuzată prin toată baza şi toate trupele sunt în alertă.

— Da. Vocea lui Ren era aproape indiferentă, ca şi cum cea mai mare parte a gândurilor sale erau în altă parte. Se uită la ofițer. Soldatul care era de gardă?

— Încă este interogat, domnule. Nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat. Acum se afla la postul său, fără probleme. În clipa următoare, se trezi în camera sa, schimbându-se de uniformă. Evaluarea inițială indică că spune adevărul. Ofițerul ezită. Dacă doriți să încercați metode mai puternice pot să…

— Nu, nu. Continuă să-l interoghezi. Doar interogatoriu. Poate o să-şi amintească ceva. Tonul lui se întunecă. Fata. E pe aici pe undeva. Nu are unde să se ducă. Când o găseşti, adu-o…

Vocea lui începu să se piardă, la fel ca atenția lui. Ofițerul aştepta: să fie interogat în continuare, să i se dea instrucțiuni suplimentare, să fie brusc liber să plece. Dar Kylo Ren se uita pur şi simplu la distanță, văzând ceva care nu era evident pentru ofițer şi menținând tăcerea.

* * *

Nu era nicio mişcare în pădure. Cei câțiva fulgi de zăpadă care cădeau nu scoteau niciun sunet. În mijlocul copacilor, la capătul unui dezastru foarte izolat şi foarte drept, se ridica o movilă nenaturală de zăpadă. De undeva din interior se auzi un geamăt adânc, reverberant şi nemulțumit.

— Oh, da? Vocea care răspunse era ascuțită şi în mod clar non-Wookiee la origine. Încearcă *tu*!

Sub zăpadă şi în movila care era *Şoimul Mileniului*, izbucniră scântei în coridorul din spatele cabinei. Exprimându-şi succint părerea cu privire la cel mai recent efort de pilotare al căpitanului navei, Chewbacca se ridică de pe scaun şi se duse în spate pentru a rezolva problemele, lăsându-l pe Finn singur în cabina de pilotaj cu Han.

— Ar fi trebuit să iasă mai bine. Han studia citirile care erau încă funcționau. Clătină din cap, aplecându-se înainte să examineze un anume indicator. Nu trebuia să fie atât de dur. Aproape că a fost mai rău de atât.

Văzând că lui Han îi era dificil să accepte felul în care sosiseră, Finn încercă să-l liniştească.

— Hei, ai îndeplinit ceva improbabil făcând ceva imposibil. Nu este ca şi cum ar fi existat un precedent. Vreau să spun, eu nu sunt pilot, dar am fost pe lângă mulți piloți şi nici măcar nu am auzit pe cineva vorbind să încerce ceea ce tocmai ai făcut. Te-ai descurcat bine.

Gesticulă în jurul: la cabina încă intactă, la cerul vizibil prin acea parte a geamului care nu era acoperită de zăpadă şi la sine.

— Am aterizat, suntem în viață, suntem toți întregi. Nu înțeleg. Ce altceva mai vrei?

Expresia lui Han nu se schimbă în timp ce se ridica şi se ducea în ajutorul lui Chewie.

— Cândva nu ar fi fost atât de dur.

Neştiind să răspundă la asta, Finn, în mod înțelept, nu spuse nimic.

* * *

În centrul de comandă de pe D'Qar, conversația încetă. Ofițerii vorbeau în şoaptă, sau deloc, în timp ce toată lumea aştepta veşti. Când vor veni – nimeni nu spunea *dacă* – discuțiile vor reîncepe ca întotdeauna. Dar deocamdată, nimeni nu îndrăznea să spună ce gândea. Ceea ce îi făcea să se teamă.

Confirmarea va veni criptată printr-o serie de relee hiperspațiale legate rapid. Ar fi fost inevitabil condensată, de asemenea redusă la o formulă matematică pentru a minimiza orice şansă de a fi interceptată trimiterea ei. Pe măsură ce trecea tot mai mult timp, speranța inițială începu să slăbească.

Apoi amiralul Statura rupse tensiunea, ridicându-şi privirea de pe consola lui şi zâmbindu-i lui Leia.

— *Şoimul* a aterizat, doamnă.

Mergând lângă el, ea se uită la afişaje. Ceea ce spuneau nu era mult, dar era suficient.

— Mi-aş dori să fie mai multe informații. Mi-aş dori să ştiu...

Se opri. Faptul că trecuse prin scutul planetar al Primului Ordin şi că aterizase în condiții de siguranță nu ar fi însemnat nimic dacă *Şoimul* ar fi fost descoperit. Ştia că nu mai poate exista altă comunicare până când nu îşi îndeplineau sarcina.

— Spune-mi că vor coborî scuturile.

Răspunsul lui Statura fu ferm.

— Vor coborî scuturile.

— Ăsta a fost un răspuns departe de a fi convingător, îi spuse ea.

El zâmbi din nou.

— Asta avem, doamnă. *Departe* şi chiar mai rău.

Ea dădu din cap şi se întoarse spre un controlor.

— Trimiteți X-interceptoarele.

— Da, doamnă General!

Trecând de stresul contactului cu *Şoimul Mileniului*, controlorul reuşise să arate un oarecare entuziasm. Operatorul aşezat lângă ea transmise ordinul formal.

— Toate navele au liber la decolare.

— Echipa albastră, pleacă. Echipa roşie, pleacă, adăugă controlorul.

Stând pregătite şi aşteptând ordinul de decolare, primele douăsprezece nave ale *Rezistenței* care trebuiau să plece, dispărură într-o clipă. Droizii calculaseră şi recalculaseră rutele de apropiere de baza Primului Ordin, reducând opțiunile la cele considerate ca având cea mai mare probabilitate de reuşită, în timp ce piloții făcură tot posibilul să se stăpânească şi să îşi păstreze energia pentru atacul propriu-zis.

Conducător era un X-interceptor marcat cu un model negru distinctiv, Poe era concentrat la instrumente, în timp ce BB-8 se ocupa de problemele care trebuiau lăsate unui mecanic. În spatele lor, suprafața lui D'Qar se îndepărta repede.

— Toate echipele, aici este Liderul Negru, spuse Poe la microfonul omnidirecțional al cabinei, altitudinea este confirmată. Distanța este confirmată. Coordonatele de sosire au fost confirmate.

Activă mai multe controale şi sistemul de propulsie hiperspațială a X-interceptorului se pregăti pentru a distorsiona spațiul şi timpul.

— Aşteptați să săriți la viteza superluminică la semnalul meu!

Când fu încrezător că totul este pregătit, dădu semnalul. Ca flăcările ce se sting, navele dispărură una după alta din realitatea prezentă în linii de lumină.

* * *

Trebuia să vadă el însuşi. În timp ce coborâse pe coridorul în care pereții de rocă vulcanică expusă alternau cu panouri şi console de metal şi alte materiale sintetice, emoțiile lui Ren fierbeau. Starea sa mentală actuală îi contrazicea toată pregătirea, dar nu se putea abține. Reacționase prost la ceea ce se întâmplase mai devreme şi asta se reflectase în judecata Liderului Suprem. Pentru a adăuga disconfort, acel sicofant slinos de Hux părea să apară întotdeauna în momentul cel mai incomod posibil.

Îşi scrâşni dinții, supărat pe el însuşi. Era un indicator al slăbiciunii sale actuale că gelozia față de un nătărău nesemnificativ ca Hux, îi putea intra în minte. Nu era altceva decât o risipă de energie fizică şi concentrare mentală. Hux – Hux nu era demn de atâta atenție.

Fata, pe de altă parte... Intrând în celulă, el o găsi, aşa cum era de aşteptat, părăsită. În centru, platforma înclinată, colorată în roşu-portocaliu, era goală, cu multiplele restricții curbe deschise şi ridicole sub iluminarea roşie discretă din tavan. Incapabil să se mai abțină, îşi scoase sabia, o porni şi se lansă într-o serie de balansări şi lovituri sălbatice, prefăcând metodic încăperea în ruine.

Auzindu-i urletele de furie, o pereche de soldați din trupele de şoc ce traversau capătul îndepărtat al holului de acces schimbară direcția pentru a investiga. Ceea ce văzură în interiorul celulei, pe măsură ce bucăți şi piese de deşeuri roşii-fierbinți zburau din interior, îi făcu să se retragă înapoi pe unde veniseră – repede.

XVI

Mulțumită zăpezii şi acoperirii oferită de pădurea grea, droizii de patrulare nu îi văzură şi camuflarea oferită de atenuatorul de căldură pe care Chewbacca îl transporta în tolbă ajuta la mascarea semnăturilor termice. Din când în când, Finn apela la precauții mai primitive, dar şi mai eficiente, utilizând o ramură ca să şteargă urmele pe măsură ce înaintau. Unde puteau, se foloseau de suprafețele stâncoase, pentru a minimaliza cât mai bine dovezile trecerii lor. Atârnată de-a lungul spatelui Wookieeului era o geantă plină cu detonatoare avansate al căror potențial exploziv le depăşea cu mult dimensiunea.

Mărind pasul, Finn veni alături de Han şi arătă.

— Există un tunel de inundație dincolo de creasta aceea. Putem intra pe acolo.

Han se uită la el.

— Eşti sigur că nu sunt ecranări de siguranță? Putem trece de chestiile obişnuite, dar...

Finn clătină din cap.

— Nu există nicio ecranare. Un ecran ar contrazice scopul tunelului.

Han se încruntă la el.

— Ai spus că ai lucrat aici. Nu ne-ai spus niciodată în ce specialitate.

Finn se uită într-o parte în timp ce răspunse.

— Salubritate.

Han se uită la el.

— *Salubritate?* De unde ştii cum să elimini scuturile? Indică geanta lui Chewie. Avem destule lucruri care să facă treaba, dar trebuie să ştim unde să le folosim. Avem o singură şansă să facem ce trebuie. Dacă nu reuşim să coborâm scuturile, am putea să lăsăm baltă şi să solicităm cetățenia Primului Ordin. Vocea îi coborî. De asemenea, toți cei din sistemul D'Qar vor muri.

— Nu ştiu cum să cobor scuturile, Han, recunoscu Finn. Sunt aici să o salvez pe Rey.

Han se întoarse lent, frustrat.

— Mai este ceva ce ai trecut cu vederea? Mai este ceva ce ai uitat să ne spui?

În apropiere, Chewbacca îşi adăugă propriul comentariu gemut.

— Oamenii mizează pe noi! *Galaxia* contează pe noi!

— Solo, răspunse Finn, ne vom descurca! Am ajuns până aici, nu?

— Da? Cum ne vom descurca?

Finn zâmbi încurajator.

— Vom folosi Forța!

Han îşi dădu ochii peste cap.

— Din nou Forța. Întotdeauna Forța. Privirea lui se întoarse către Finn care era plin de nădejde. Nu am timp să-ți explic, copile, dar... nu aşa funcționează Forța. Se uită în sus şi împrejur. Unde-i droidul acela de patrulare?

Chewie mârâi la el.

— Oh, chiar aşa? *Ți-e* frig?

* * *

Bordurile roşii flancau o rețea de ventilație care parcurgea toată lungimea podelei în timp ce Rey alerga pe hol, cu puşca blaster a fostului ei gardian ținută strâns cu amândouă mâinile. Având nevoie să se odihnească, se ascunse într-o nişă care cel puțin

îi furniză destulă acoperire față de oricine ar fi trecut prin pasaj. Deşi se liberase din celulă, nu avea nicio destinație în minte. O scurtă sondare a împrejurimilor îi oferi una. O alee lungă era flancată pe o parte de un zid din piatră şi oțel. Posibil o barieră exterioară, ce nu oferea nicio speranță de ieşire. Dar de cealaltă parte a aleii…

La capătul îndepărtat era o uşă care ducea spre un hangar deschis. Deşi nu puteau vedea prea mult în interiorul hangarului, şirurile de vânători TIE parcați sugerau posibilitatea unei evadări. Tot ceea ce îi stătea în cale era aleea îngustă, fără balustrade care traversa vastul atrium deschis… Şi la capătul îndepărtat, un grup de soldați din trupele de şoc angajați într-o conversație stupidă. Nimeni nu se uita în direcția ei.

Mergând înainte, rămânând aproape de perete, ajunse curând în capătul coridorului şi aproape de începutul aleii. O privire precaută aruncată de-a lungul părții laterale şi în jos îi arătă o groapă aparent fără fund; laturile ei erau panouri modelate care erau luminate uşor, cu sute de lumini care se extindeau în jos, tot mai mult, până când nici acele lumini nu mai erau suficiente pentru a lumina adâncimile umbrite. Era o problemă aparent insurmontabilă să treci fără să-i alertezi pe paznicii hangarului din partea îndepărtată. Aleea în sine era plată şi complet descoperită, astfel că nu oferea nicio acoperire celui care încearca să traverseze.

Nu putea să se întoarcă. Ar fi putut fi singura ei şansă de a pleca de pe planetă. Şi indiferent ce reuşise să facă anterior, se îndoia că Kylo Ren îi va mai permite să-l manipuleze, din nou, pe el sau pe altul cu mintea mai slabă.

Nu era nicio modalitate de a lua altă decizie. Ecoul apropierii de picioare cu cizme o făcu să privească înapoi spre holul pe unde venise. Un grup de soldați din trupele de şoc venea pe coridor, îndreptându-se spre ea. Nu exista nicio şansă ca ei să nu o observe stând în nişa mică. Ieşind din adăpost, ea fugi până la capătul apropiat al pasarelei. Dar în loc să continue şi să atragă cu siguranță atenția trupelor aflate în cealaltă parte, ea se strecură peste margine. Şi asta la timp. Trupa care se mişca rapid pe coridor ajunse la alee chiar în timp ce ea cobora. Agățată doar în degete, abia ascunsă privirilor, ea gândi că ceea ce făcea nu era diferit de cățăratul pe pereții interiori ai navelor spațiale abandonate pe Jakku. Diferența era că acolo era mult mai cald, iar aici trecătorii erau dispuşi să tragă în tine. Dacă şi-ar da drumul sau dacă i-ar scăpa strânsoarea, desigur, şi-ar rezolva toate problemele. Permanent.

Câți soldați au fost în echipă? se întrebă ea în timp ce ei continuau să treacă pe deasupra ei. Cât de mult le va lua să treacă? Atârnând acolo, aşteptând, ea avu timp să studieze împrejurimile apropiate. Ceea ce văzu îi sugeră o altă cale de ieşire, una care nu ar fi implicat o posibilă tentativă de sinucidere care să-i ceară să lupte cu paznicii hangarului. Găsindu-şi drum în lateral, folosindu-şi mâinile, în timp ce localiza metodic adâncituri pentru a-şi pune picioarele, se duse spre o trapă de serviciu pliată în peretele atriumului. La atingerea ei, acesta se deschise în tăcere şi fără să fie nevoie să introducă vreun cod. Deşi încă se căsca spre adâncimile necunoscute de sub ea, mecanismele interioare ale bazei la care putuse să ajungă prin trapă, îi facilitară accesul la puncte de sprijin mai bune. Dacă ar fi avut noroc şi nu şi-ar fi pierdut simțul direcției, şi nici punctele de sprijin, simți că ar putea fi capabilă să-şi găsească drum spre zona de serviciu corespunzătoare care se afla sub hangarul navetelor TIE, evitându-i paznicii de sus. Atunci ar fi găsit o cale de a accesa puntea hangarului în sine şi fără să atragă atenția. Presupunând că putea face acest lucru, putea să încerce să fure un vânător TIE.

O simplă situație neplăcută, una după alta, îşi spuse ea. Mai întâi va trebui să ajungă dincolo. La un moment dat, întâlni un mic droid de serviciu venind spre ea. Îşi ținu respirația, dar acesta o ignoră, având ca scop doar sarcinile sale programate.

Bine, gândi ea cu uşurare, în timp ce îşi relua trecerea, că nu toți droizii aveau capacitatea cerebrală a unuia ca BB-8.

* * *

Soldatul din trupele de şoc care aştepta să se deschidă uşa se aştepta să vadă un compartiment de transport gol. În schimb, se trezi că se confruntă cu doi oameni şi un Wookiee, niciunul dintre ei nefiind dispus să-l angajeze într-o simplă conversaţie. Simţind acest lucru, soldatul reacţionă rapid şi se întinse după blaster. Cu reacţii încă rapide oferite de anii de experienţă, Han trase, culcându-l pe pământ. În timp ce Chewbacca ascundea corpul soldatului, Han şi Finn aruncară o privire precaută pe după colţul coridorului.

— Cu cât petrecem mai puţin timp aici, decise repede Han, cu atât vom avea mai mult noroc. De fapt, cu cât rămânem mai puţin timp oriunde pe planetă, cu atât o să avem mai mult noroc.

— Da, ştiu. Verificând coridorul din afara compartimentului transportor, Finn făcu un gest spre dreapta. Am o idee în privinţa asta.

O luă din loc, cu Han şi Chewbacca urmându-l. Cu Finn conducându-i, reuşiseră să pătrundă mult în interiorul bazei. Văzând o siluetă care venea spre ei, ochii lui Finn se lărgiră. Armura ofiţerului care venea era extrem de lucioasă şi pelerina neagră, cu franjuri roşii care atârna pe partea stângă era foarte, foarte distinctivă.

— Iată că vine atuul nostru, şopti Finn.

Han privi silueta care venea, apoi aruncă o privire spre Finn.

— O cunoşti?

Expresia lui Finn era fermă.

— Da, ne-am mai întâlnit.

Citindu-i tonul, Han dădu din cap înţelegător.

— Un vechi prieten, nu?

— Ceva de genul ăsta. Expresia lui Finn nu se schimbă. Oricât aş dori contrariul, avem nevoie de ea în viaţă. Începu să bâjbâie cu blasterul. Nu sunt foarte familiarizat cu acest model. Există vreo setare pentru neutralizare?

Han râânji.

— Avem altceva care este mereu setat pentru neutralizare.

Departe pe coridor, apăru o echipă de soldaţi şi cei trei intruşi se tensionară. Însă trupa nu se întoarse să-l urmeze pe ofiţerul care înainta, plecând în schimb pe un pasaj separat. Preocupat cu alte treburi, ofiţerul nu reuşi să vadă decât târziu muntele păros care se lansă spre ea. Cu braţele lui masive înfăşurate în jurul ei, Chewbacca îşi târî captiva pe coridorul adiacent, îngust, unde aşteptau tovarăşii săi. În timp ce se zbătea în îmbrăţişarea de fier, ea fu întoarsă pentru a înfrunta blasterul ţintit direct spre faţa ei.

Fără să zâmbească, Finn trebui să-şi strunească degetul care se sprijinea pe trăgaciul armei.

— Căpitan Phasma. Îţi aminteşti de mine? Îşi mişcă uşor arma. Acesta-i blasterul meu, vrei să-l inspectezi?

Phasma se menţinu demnă.

— Da, îmi aduc aminte de tine. FN-2187.

Finn clătină scurt din cap.

— Nu mai este cazul. Numele meu este Finn. Un nume real pentru o persoană reală. Şi acum eu sunt şeful.

Din spatele fostului soldat, Han vorbi.

— Suntem în vizită. Finn ne-a făcut un tur rapid şi a fost foarte distractiv, dar încă nu am văzut camera de control a scutului planetar. Se opri ca să zâmbească larg şi plăcut. Ne-ar plăcea foarte mult să vedem camera de control a scutului planetar.

— Acum, adăugă Finn ameninţător.

Phasma pufni în bătaie de joc.

— De ce v-aş arăta ceva?

În spatele ei, Chewbacca lăsă să-i scape un muget amenințător şi îşi întări strânsoarea. Ea lăsă să-i scape un mic suspin.

— Pentru că dacă nu o vei face, îi spuse Han, o vom găsi în cele din urmă. Dar nu vei şti asta, pentru că vei fi moartă. Dădu din cap spre copilotul său. Lui Chewie aici de față nu-i plac oamenii care îi amenință prietenii.

Ea reuşi o uşoară scuturare din cap.

— Nici măcar un Wookiee nu poate zdrobi o armură a Primului Ordin.

Ca răspuns, Chewbacca strânse mai tare. Masca ei emise un gâfâit uşor, dar perceptibil.

— Ei bine, spuse Han neclintit, există o singură modalitate de a afla.

— Sau, adăugă Finn, împingând mai tare cu țeava blasterului, pot pur şi simplu să te împuşc. Sunt bine instruit, ştii asta. Ştiu exact unde să trag pentru a te omorî. Mai ales de la această distanță.

— Ce aveți de gând să faceți aici? contracară ea. Sunteți cu *Rezistența*? Independenți?

— Poate că îți vom răspunde la întrebări, îi spuse Finn. Mai târziu. Făcând un pas înapoi, făcu un gest cu blasterul în timp ce Chewie o dezarma. Chiar acum, eşti ghidul nostru turistic. Să mergem.

Reuşiră să evite cei câțiva tehnicieni şi soldați pe care îi întâlniră ascunzându-se prin nişe mascate sau prin mici căi de trecere. Era un paznic staționat în afara camerei în care trebuiau să intre. Ieşind din ascunzătoare, Finn îi făcu cu mâna şi zâmbi în timp ce se apropia de soldat.

— Hei, bună! Când pleci din planton, amice?

— Nu pentru încă... Soldatul de lângă uşă se uită la nou venit. De ce eşti fără uniformă? De fapt, ce cauți tocmai în acest sector? Începu să-şi ridice puşca. Ridică-ți mâinile ca să le...

O singură lovitură a mâinii drepte masive a Wookieeului îl dărâmă la podea pe soldat, inconştient. Han gesticulă cu blasterul în timp ce îi murmura lui Phasma, care stătea în fața lui.

— Ce ai spus mai devreme despre armura Primului Ordin şi Wookiee?

Căpitanul nu răspunse.

Camera de control a scutului nu era mare. Cu toate aparatele funcționând normal, nu era nevoie de serviciile tehnicienilor. Instrumentele se monitorizau singure. Dacă apărea vreo problemă pe care nu puteau să o autocorecteze, notificarea corespunzătoare apărea imediat în Comandamentul Central. Dacă dificultatea nu putea fi rezolvată de acolo, ar fi fost trimis un tehnician sau doi pentru a face față problemelor. Scutul planetar fiind destul de simplu, nu crea aproape niciodată probleme în sistem.

O astfel de problemă era pe cale să fie indusă artificial. Luând loc în fața consolei principale, Phasma se opri. Ceea ce se întâmpla acum nu avea niciun sens. Totuşi, cu pieptul şi umerii trepidând de la atențiile Wookieeului, nu dorea să ofere nici măcar echivalentul unei rezistențe inutile. Proştii care în prezent aținteau armele spre ea îşi vor întâmpina soarta inevitabilă destul de curând. Simțea ceva tare apăsat într-o partea a căştii.

— Fă-o, îi ordonă Finn.

Chewbacca adăugă câteva gemetele şi mormăieli pentru încurajare.

Cu reticență, ea activă controalele. Însoțită de o succesiune adecvată de sunete, o secvență de indicatoare prinse viață. Apăru o informare, suficient de luminoasă pentru ca toată lumea să o vadă clar.

INIȚIALIZAREA DEZACTIVĂRII SCUTURILOR

Aplecându-se spre Han, Finn murmură îngrijorat:

— Solo, dacă funcționează asta şi dacă îmi amintesc corect ce ne-au spus despre sistemul de scuturi, nu vom avea mult timp ca să o găsim pe Rey.

— Nu-ți face griji, copile, replică Han fără să mute țeava armei nici cu un milimetru de pe Phasma. Nu vom pleca de aici fără ea.

Căpitanul trupelor de şoc se lăsă pe spate în scaun.

— Nu pot face asta de una singură. Sunt necesare două coduri de securitate pentru a accesa complet sistemul şi a-l opri.

— Am avut de-a face întreaga viață cu mincinoşi şi hoți. Ştiu când cineva îmi spune adevărul – şi când nu.

Apăsând țeava blasterului pe o parte a căştii lui Phasma, Han îşi coborî vocea.

— Cât de bine poți auzi cu o ureche?

Se activară mai multe indicatoare. Când ea termină, apăru un al doilea mesaj.

CÂMPURI DEZACTIVATE

— Nu puteți fi atât de proşti încât să credeți că va fi uşor, spuse Phasma. Trupele mele vor asalta zona asta şi vă vor ucide pe toți. Orice plănuiți, nu va funcționa.

— Nu sunt de acord, răspunse Finn fără ezitare. Mi s-a spus că scăparea de înrolare era imposibilă, dar iată-mă. Mi s-a spus că antrenamentul împiedica pe oricine nu se întoarcă împotriva Ordinului, dar iată-mă. Mi s-a spus că o să mor pe Jakku, dar iată-mă. Şi iată-te. Aruncă o privire spre Han. Ce facem cu ea?

Han medită o clipă.

— Există vreo ghenă de gunoi? Un compactor de gunoi? Ştiu destul de bine cum funcționează.

Când Finn îi aruncă o privire întrebătoare, Han ridică din umeri.

— Să spunem că am experimentat pe pielea mea.

Finn dădu din cap.

— Da, există.

* * *

Alerta de avertizare care apăru pe consola din camera de control a Comandamentului Central era nouă pentru tehnicianul care o monitoriza. Deşi din câte ştia nu mai apăruse anterior, ştia foarte bine ce însemna. După o verificare rapidă pentru a se asigura că nu era niciun defect de sistem şi nici vreun test, se simți încrezător să anunțe activarea alertei acelor ofițeri care erau prezenți.

— Scuturile principalele planetare au căzut. Nu este ceva localizat: este tot sistemul.

Ofițerul care se întâmpla să converseze cu Hux se încruntă.

— Domnule General, ați autorizat asta? Eu cu siguranță nu am făcut-o şi nici vreunul dintre subordonații mei.

Hux se întoarse să privească alerta.

— Nu, cu siguranță nu am făcut-o. Lătră la tehnician. Cauza? Posibil externă?

— Nu spune nimic aici, domnule, răspunse tehnicianul.

Hux se încruntă.

— Trimite o echipă de tehnicieni la camera de control a scuturilor. Ar putea fi ceva simplu, vreun releu care să nu funcționeze sau…

— Sau ce, domnule? întrebă ofițerul.

Generalul nu răspunse.

* * *

Într-un alt centru de comandă şi control, pe o altă planetă din alt sistem, avu loc o izbucnire spontană de agitației, urmată de un răspuns grăbit.

— Doamnă General, strigă şeful tehnicienilor, scuturile lor sunt coborâte!

— Vai de mine! C-3PO se aplecă spre consola relevantă. Chiar aşa sunt!

— Aveai dreptate, îi spuse Leia lui Statura. Trimite-i!

— Dați-i lui Poe autorizație deplină de atac, îl informă Ackbar pe un ofițer mai mic în grad staționat la o altă consolă. Cu toate navele disponibile, fără ezitare. El ştie că nu este probabil să mai aibă o a doua oportunitate.

— Lider Negru, spuse ofițerul în microfonul care avea să transmită ordinele prin setul identic de relee, treceți la viteză subluminică. Atacați, atacați. Tu decizi pe teren.

* * *

Era ordinul pe care îl aştepta Poe. Cât timp fusese nesigur că va veni, el trecuse oricum peste schemele de atac, în mintea sa, de zeci de ori. Sincronizarea era critică. După ce trasase vectorul spre planeta care era casa Bazei Starkiller a Ordinului ca pe un arc, atât pentru a înşela orice senzori cu rază lungă de acțiune, precum şi pentru a întârzia sosirea şi ieşirea din viteza superluminică, acum îşi puteau revizui traseul şi se puteau îndrepta direct spre țintă.

— Am înțeles, baza. Lovind comenzile necesare pentru a modifica cursul în zborul la viteză superluminică, Poe se adresă restului echipei. Echipa roşie, echipa albastră, urmați-mă.

Primind mesajul lui, vectorul revizuit intră în computerul de zbor al fiecărei nave din fiecare escadrilă şi X-interceptoarele se mişcară cu promptitudine ca o singură unitate.

— Am înțeles, Lider Negru, răspunse Wexley, în timp ce propria sa navă schimba direcția.

* * *

În cadrul Comandamentului Central de pe Baza Starkiller, era îngrijorare. Hux refuza să păşească prin cameră, considerând că era o pierdere de energie.

— Echipa de tehnicieni, murmură el. Nu au ajuns încă la centrul de control al scutului?

— Doar ce a ajuns, domnule, răspunse ofițerul care monitoriza situația. Tăcu, ascultând şi o expresie ciudată îi apăru pe față. Se uită înapoi la Hux. Domnule, tehnicianul principal raportează că uşa a fost sigilată.

Hux făcu o grimasă.

— Sigilată? Sigilată cum? De către cine?

— Nu ştie, domnule. Ofițerul ascultă. Sigilată la temperatură mare pe toată marginea. Probabil cu un blaster. Ar trebui să aducă dispozitivul de tăiere?

Hux clătină din cap.

— Spune-le să arunce uşa în aer.

— Domnule?

Răspunsul ofițerului indica faptul că nu este sigur dacă a auzit ordinul corect.

— *Aruncați în aer uşa aia blestemată!* strigă Hux. Spune-le să intre!

— Da, domnule!

Comanda fu transmisă. Mai târziu, veni un răspuns de la echipa tehnică de reparații. Ofițerul înghiți, ezitând.

— Ce este? răbufni Hux.

— Domnule, şeful echipei raportează că există... unele pagube la sistemul de control al scutului.

— Cât de mari sunt pagubele? ceru Hux din ce în ce mai iritat.

Urmă o pauză mai lungă de data asta, după care ofițerul simți o dorință bruscă şi intensă de a fi oriunde altundeva decât acolo unde se întâmpla să fie în prezent.

— Distrus, domnule General. Liderul echipei tehnice raportează că toată capacitatea operațională a întregului centru a fost redusă cu cel puțin nouăzeci la sută în urma focurilor de blaster.

Hux nu-şi atinsese rangul şi poziția actuală lăsând situații problematice în seama unei consultări de grup.

— Ocoliți centrul de control al scutului. Acolo unde nu există deja redundanță, portați toate comenzile aici.

— Da, domnule. Degetele ofițerului zburau peste consolă. Va dura un moment, domnule.

Hux aproape că-şi răzui pielea din palmele mâinilor în timp ce aştepta.

— Scuturile?

— Încă nu, îi spuse ofițerul, încă muncind.

— De ce nu?

— Trebuie să blocăm orice instrucțiuni rămase din centrul de comandă al scutului pentru ca să nu ne anuleze eforturile de aici... domnule.

— Grăbiți-vă. În numele Ordinului, *grăbeşte-te*.

— Da, domnule. Ar trebui să o rezolv în curând, domnule.

Hux ştia că nu mai poate face nimic. Discursurile suplimentare nu ar face decât să-i deranjeze pe ofițer şi pe ceilalți tehnicieni din centrul de comandă. Abia le putea suporta tăcerea în timp ce lucrau.

Pentru că se temea că este înşelătoare.

* * *

Aşezați pe suprafața înzăpezită, doi vânători TIE şi un transportor de trupe flancau discul lovit, pe jumătate îngropat al *Şoimului Mileniului*. Era evident că aterizarea navei nu fusese deloc precisă. Sârguincioase, trupele terminau cu precauție inspecția în interiorul navei. Nu se ştia niciodată dacă un cargobot ce părea să fie inofensiv nu putea fi făcut să sară în aer luând cu el orice vizitatori neinvitați. În cele din urmă, un subofițer vorbi în unitatea sa de comunicare.

— Nava e liberă. Nu-i nimeni la bord. Nu s-au întâlnit capcane antipersonal.

Uluit de apariția bruscă a unei siluete înalte, cu pelerină, soldatul se dădu deoparte şi luă poziție de drepți.

— Domnule!

Kylo Ren îl ignoră în timp ce trecea pe lângă el, cu ochii măsurând fiecare colț al navei prăbuşite, căutând... nu era sigur ce. Ceva care să-i vorbească. Ceva cunoscut, poate.

În cabina pustie nu era nimic, dar întârzie să plece oricum, aşezându-se pe scaunul pilotului. Ceva…

Deliberarea lui fu întreruptă de un urlet răsunător în timp ce escadrile de X - interceptoare picară din cer, îndreptându-se spre clădirea în formă de hexagon a câmpului de retenție şi sistemului de control al oscilației. Ridicându-se de pe scaun, se repezi la timp pentru a vedea navele *Rezistenței* abătându-se peste structura masivă – şi începând zborurile de bombardament.

* * *

În cadrul Comandamentului Central, ofițerii se uitau cu groază cum unul după altul, atacurile zguduiau structura hexagonală. Atacatorii nu-şi dădeau seama ce

riscau? Urmărind atacul aerian pe monitoarele centrului şi prin ferestre, Hux, cu faţa sumbră, ştia că ei probabil că îşi dădeau seama... Dar că asta nu însemna nimic pentru ei. Întorcându-se, se răsti la un ofiţer de rang mediu.

— Expediaţi toate escadrile. Doborâţi orice navă care atacă, indiferent de costuri. Când se va termina, nu vreau să mai văd niciun X-interceptor în aer.

— Da, domnule General, răspunse ofiţerul.

— Şi activaţi căutătorii.

Ofiţerul ezită.

— Într-o încăierare în atmosferă, domnule, căutătorii nu vor putea face distincţia între navele noastre şi cele ale inamicului.

Hux nici nu clipi.

— Nu este momentul să ne facem griji pentru pierderile colaterale. Vocea îi era fermă. *Dă comanda.*

— Da, domnule.

* * *

— Suntem aproape în raza de acţiune!

În timp ce îşi trimitea X-interceptorul într-o cădere abruptă, Poe ştia că acesta era singurul atac unde eşecul nu putea fi o opţiune. Întreaga *Rezistenţă* conta pe el şi pe cei care îl urmau. Într-un fel sau altul, această armă a Primului Ordin nu trebuia să fie deteriorată sau dezactivată temporar, ci trebuia distrusă complet. Sistemele automate de arme, de urmărire şi control erau toate foarte bune şi funcţionau bine, dar în cele din urmă, acest tip de luptă de *totul sau nimic* se rezuma la nave, la piloţii lor şi cât de buni erau împreună.

— Loviţi centrul ţintei de câte ori este posibil, cu cât de multe treceri puteţi obţine. *Hai să-l distrugem!*

Pe când dezlănţuia setul complet de armament al X-interceptorului, remarcă alte izbucniri similare de foc distrugător ce veneau de la nava lui Snap. Veteranul Alianţei Rebele, Nien Nunb, era şi el prezent şi bombarda cu toată forţa armamentului navei sale.

Când vor termina cu clădirea care adăpostea oscilatorul, îşi promis Poe în tăcere lui însuşi, nu va mai rămâne decât o pată în peisajul de iarnă.

* * *

Nu era necesară utilizarea telescoapelor din camera de control pentru a vedea ce se întâmpla într-o altă parte critică a bazei. Explozii enorme izbucneau din vârful îndepărtatului oscilator. Confirmări suplimentare asupra locaţiei şi puterii atacului veniră sub forma alarmelor şi a luminilor de avertizare neregulate.

Un potop de activitate învălui baza când întregul personal al instalaţiei fu mobilizat să răspundă la asalt. Piloţii îmbrăcaţi în negru alergau spre vânătorii TIE în timp ce la distanţă, X-interceptoarele *Rezistenţei* se învârtiră într-un arc strâns pregătindu-se pentru o altă trecere. În mijlocul confuziei, un ofiţer striga în comunicator.

— Prezentaţi-vă la navele voastre. Prezentaţi-vă la navele voastre, acum, acum, acum! Toţi piloţii şi rezervele, ridicaţi-vă navele de la sol!

* * *

Pereţii din metal gri iluminaţi din interior se ridicau deasupra celor trei intruşi care îşi croiau drum pe coridor doar pentru a fi opriţi de uşile rezistente la explozii care fuseseră închise – o măsură de siguranţă nefericită ca urmare a bătăliei care avea loc deasupra centrului de control al retenţiei, dar una pe care Finn o anticipase. Pe măsură

ce Chewie începea să scoată nişte explozibili mici, dar puternici, din geanta pe care o purta, Finn explică la ce se puteau aştepta în acel moment.

— Vom folosi încărcăturile pentru a arunca în aer uşile. Făcu un gest. Celulele de detenție pentru prizonieri sunt pe acel coridor. Voi intra şi voi atrage focul, dar este adesea puternic păzit, în funcție de cine este reținut. O să am nevoie de acoperire.

Han îl privit atent.

— Eşti sigur că eşti pregătit pentru asta?

— Nu, îi răspunse Finn. Dar toată această aventură este decizia mea, aşa că este responsabilitatea mea să o rezolv. O să o găsesc pe Rey.

O spusese cu atâta încredere încât Han fu înclinat să creadă că fostul soldat ar putea să o scoată la capăt.

— Există o pasarelă care trebuie traversată. Trupele vor fi pe urmele noastre, aşa că ar trebui să-i punem explozibilii şi să o dărâmăm după ce traversăm. Nu va împiedica urmărirea, dar vor trebui să treacă pe o altă pasarelă şi asta ne va da ceva timp. Este un tunel de acces care ne va conduce la hangarul principal... cred. Expresia lui se înăspri. Sper doar că mai este în viață.

O mişcare îi atrasw atenția lui Han. Încruntându-se, izbucni într-un zâmbet şi arătă.

— Ceva îmi spune că mai este.

Şi iat-o, urcând un perete interior al puțului direct spre ei. Finn căscă ochii de uimire, nefiind în stare să accepte ceea ce vedea. Chewbacca îşi gemu uşurarea pentru că nu trebuia să detoneze explozibili într-o încăpere atât de mică.

Ei îi trebui ceva timp, destul de mult, pentru a ridica puşca pe care o purta, înainte să recunoască trio-ul şi să coboare arma. Uimirea de a-i vedea nu fu mai mică decât a lor atunci când o văzură. Alergând spre Finn, se aruncă în brațele lui. Nici că se puteau îmbrățişa unul pe celălalt mai tare sau suficient de mult timp. În cele din urmă perechea îmbrățişată se despărți, doar pentru a se privi în ochi.

— Eşti în regulă? întrebă Finn uşurat. Ce s-a întâmplat? Vocea îi deveni amenințătoare. Ți-a făcut vreun rău?

— Lasă-mă pe mine, spuse ea. Ce *faci tu* aici?

El zâmbi uşor.

— Ne-am întors după tine.

Ea încercă să găsească ceva de spus, ceva demn de sentimentul şi riscul pe care şi-l asumaseră ei, dar eşuă lamentabil. Chewie, cu toate acestea, avu ceva de adăugat. Indiferent ce rostise Wookieeul făcu să-i apară lacrimile în ochi. Nemaiaflându-se niciodată într-o asemenea situație, Finn nu era sigur cum să răspundă. Cunoscându-i bine tăria interioară, se întrebă ce spusese Chewbacca de o făcuse să reacționeze astfel.

— Ce a spus?

Ea pufni şi se şterse de lacrimi.

— Că a fost ideea ta.

Dacă mai înainte nu reuşise să găsească cuvintele potrivite cu care să-i răspundă, replica ei, combinată cu privire pe care i-o aruncă, îl reduse la o stare de afazie temporară.

Totul e foarte dulce şi fermecător, gândi Han observând fericita reuniune. Dacă ar fi putut uita că erau blocați pe o planetă ostilă, într-o baza a Primului Ordin, în mijlocul echipelor de soldați din trupele de şoc care erau hotărâți să tragă imediat ce-i vedeau.

— O să facem o petrecere mai târziu, le spuse el în cele din urmă. Eu voi aduce tortul. Dar acum, hai să plecăm de aici.

XVII

Ridicându-se din baza lor, o mulțime de vânători TIE porniră să angajeze escadrila de X-interceptoare. Ceea ce fusese o secvență exactă reprezentată de atacuri în zbor, se dizolvă repede în lupte haotice, pe măsură ce, unul după altul, piloții X-interceptoarelor erau forțați să se desprindă din formație pentru a-şi angaja propriii atacatori. Dacă înainte cerul de deasupra Bazei Starkiller fusese umplut doar cu sunetele motoarelor invadatorilor, albastrul în care acționaseră lăsă acum loc unui ciclon de rafale de energie şi explozii.

Aproape ciocnindu-se cu un vânător TIE care se apropia, Poe se repezi la altul cu întreaga forță a sistemelor de arme ale navei sale.

— Acoperiți-vă unul pe celălalt! Sunt foarte mulți, dar asta înseamnă doar mai multe ținte. Nu-i lăsați pe aceşti huligani să vă sperie!

— Albastru Trei, strigă Snap, ai unul pe urmele tale! Ridică-te şi lasă-ni-l nouă!

— Am înțeles! răspunse pilotul lui Albastru Trei. Trăgând de comenzi, Jess Pava îşi ridică brusc nava, expunând zona din urma ei tirului lui Poe, care îl reduse imediat pe atacatorul ei la fragmente în flăcări.

— Îți rămân datoare! strigă ea când îşi trimise nava să plonjeze înapoi în încăierare.

— Da, îmi datorezi un alt zbor de atac asupra clădirii! Încercați să rămâneți aproape, toate echipele! Urmați-mă!

În ciuda faptului că erau hărțuiți de vânătorii TIE ce virau, plonjau, şi păreau să fie peste tot în jurul lor, un grup de X-interceptoare reuşi să coboare suficient pentru a efectua un alt atac asupra structurii de izolare. O serie de lovituri au făcut ca flacările şi fumul să se rostogolească în toate direcțiile, dar în timp ce se ridicau şi se îndepărtau, Poe văzu că structura era încă intactă. Mai mult decât intactă, remarcă el. Se părea că nu a suferit niciun fel de daune.

— Nici măcar nu am zgâriat-o! strigă el, încrezător că microfinul din cabina de pilotaj va transmite observațiile către restul escadrilei. Din ce este făcută chestia asta?

O luminiță de pe consola lui începu să ceară atenție. Mutându-şi atenția asupra monitorului însoțitor, ochii i se lărgiră. Căutători. *Sute* de căutători, care se ridicau din bateriile de lansare ascunse sub sol şi zăpadă. Se ridicau spre el şi colegii săi piloți, lăsându-le puțin loc de manevră sau de scăpare.

— Avem multe probleme! a fost tot ce a avut timp să strige înainte de a fi obligat să întreprindă acțiuni evazive.

Distrugând tot ce era în fața lui şi evitând căutătorii care veneau în urma sa, reuşi să rămână într-o bucată – cu greu. Alți membri ai escadrilei atacante nu au fost atât de norocoşi. Unul după altul, se treziră înconjurați de căutători multipli. Unul după altul, X-interceptoarele erau doborâte, împreună cu orice vânător TIE suficient de ghinionist încât să se regăsească în imediata vecinătate spațială.

Capabili să urmărească bătălia prin transmisie hiperspațială datorită celor doi droizi de recunoaştere care încă funcționau deasupra suprafeței planetei, cei aflați în centrul de comandă al bazei *Rezistenței* de pe D'Qar nu puteau decât să schimbe priviri consternate.

— Nu eram pregătiți pentru aşa ceva, murmură amiralul Statura. Piloții noştri vor fi anihilați.

* * *

O uşă de acces exterior se deschise şi patru siluete fugiră în zăpadă. Atenția fiindu-le imediat atrasă spre cer, au încetinit, apoi s-au oprit. Niciunul dintre ei nu era expert în lupte aeriene. Nici nu era nevoie să fie. Prezența atât de multor vânători TIE susținuți de un baraj aparent fără sfârşit de căutători, permitea oricui să prezică rezultatul bătăliei. Chiar şi cel mai mare optimist ar fi admis inevitabilul.

Han se întoarse spre Finn, cu o expresie solemnă pe chip. Dar tonul lui era acelaşi ca întotdeauna: gata pentru orice. Făcu un gest către Chewbacca.

— Prietenul meu are o geantă plină de explozibili pe care nu i-am folosit în interior. Ar fi o ruşine să-l facem să o care înapoi la *Şoim*.

Wookieeul adăugă un scurt semn de acord.

— Care este cel mai bun loc în care i-am putea folosi?

— Oscilatorul este singura țintă sensibilă, îi răspunse Finn. Dar nu există nicio cale de a pătrunde înăuntru.

— Există o cale.

Toată lumea se întoarse spre Rey. Chewie fu cel care îndrăzni să pună întrebarea care trebuia pusă.

— Am văzut interiorul acestor tipuri de ziduri, le spuse ea în timp ce din cerul de deasupra continua să plouă cu distrugeri. Mecanica şi instrumentele sunt la fel ca cele ale Distrugătorului Spațial în care am petrecut ani buni recuperând piese. Du-mă la o stație convențională de joncțiune. Pot să vă deschid drumul.

Han dădu din cap şi îi zâmbi.

— Bagă-ne înăuntru. Dacă poți face asta, vom fi gata.

O căutare pripită îi conduse într-o zonă de parcare în care se aflau câteva vehicule. Din sortimentul variat, au ales un speeder de zăpadă izolat. Pregătirea lui Finn şi cunoştințele lui Rey despre maşini, le permiseră să-l pornească. În timp ce Han şi Chewie se îndreptau spre cea mai apropiată structură, Finn şi Rey plecară cu speederul de zăpadă. Se întâmplă tocmai la timp, căci un soldat ce monitoriza zona îi văzu plecând. Când singura lui lovitură ratată de departe vehiculul care accelera, el făcu un raport rapid.

— Speeder furat de la Secția douăzeci şi opt.

Răspunsul fu mai mult decât neîncrezător.

— Furat?

— Da, domnule. Este o plecare neautorizată.

Urmă o pauză, apoi vocea continuă.

— Îl urmărim pe monitoare. Trimitem imediat o unitate de rezervă.

Zburând pe deasupra zăpezii în timp ce Rey se străduia să mențină controlul asupra maşinii necunoscute, ei împrăştiară micile creaturi locale din fața lor în timp ce se îndreptau spre centrul de izolare. În fața lor, structura hexagonală se ridica parcă din pământ. Izbucniri ocazionale de energie înfloreau pe acoperiş şi pe părțile laterale în timp ce X-interceptoarele îşi continuau atacul. Finn putu vedea că numărul de lovituri scăzuse semnificativ.

Şi cerul continua să se întunece în timp ce perdeaua din ce în ce mai opacă de energie întunecată era atrasă în colectoarele care dominau cealaltă parte a planetei, blocând tot mai multă lumină solară pe măsură ce unitatea de izolare situată în nucleul planetei continua să se umple.

— Zăpada este *rece*! Rey strecură speederul printr-un grup de copaci extratereştri flexibili. Este exact opusul lui Jakku!

— Încearcă să trăieşti aici, îi spuse Finn. Există doar două sezoane: iarnă şi mijlocul foarte înghețat al iernii!

Se auzi un bubuit brusc şi cursul speederului îşi pierdu liniaritatea. Fuseseră loviți! Schimbând sistemele între ele ca un jucător de cărți într-o noapte aglomerată, Rey reuşi să mențină viteza. O a doua lovitură abia îi rată.

O privire înapoi le dezvălui un al doilea speeder care îi urmărea şi se apropia. Finn îşi dadu seama din felul în care trăgea şoferul său, că dacă se apropia, i-ar putea distruge cu următoarea salvă. Trebuiau să facă ceva şi repede.

Rey era pricepută la şofat şi el era priceput la...

— Să ne schimbăm! strigă el.

Au făcut schimbarea dificilă doar pentru că erau nevoiți, cu Rey conducând încă vehiculul lor, dar cu Finn aflat acum în poziția de a replica cu exactitate. Exploziile multiple nu loviră nimic, în timp ce Rey slaloma în jurul şi printre copaci iar Finn se lupta să-şi doboare următorul. *Al naibii şofer ştie ce face*, gândi Finn cu admirație invidioasă. Omul putea chiar să-i fi fost coleg de escadrilă. Încercă să nu se gândească la asta în timp ce ținteа şi trăgea o altă salvă.

De data aceasta, lovitura sa numeri, aruncându-l pe urmăritor prin aer. Finn nu ştia dacă l-a omorât sau nu, dar speederul urmăritorului se lovi de copaci şi izbucni în flăcări.

— L-am nimerit!

În timp ce se întorcea încă o dată spre înainte, privirea lui Finn fu din nou atrasă spre cer. De data aceasta, nu la spațiul de deasupra hexagonului, ci la distanță, spre orizont. Curgeau fluxuri de lumină violetă intensă acolo, perdeaua de energie fiind atrasă de colectorii armei. El se aplecă spre Rey.

— Încarcă arma! Nu mai avem mult timp!

— Vom ajunge imediat! strigă ea la el, dar îşi dadu seama că mai aveau doar puține şanse de a preveni distrugerea bazei *Rezistenței* şi a întregul sistem D'Qar.

* * *

Privind din ascunzătoare, Han şi Chewie aşteptară până când un trio de soldați din trupele de şoc au putut fi văzuți apropiindu-se de trapa largă de serviciu. Era mai mică decât oricare dintre portalurile principalele pe care le văzuseră până acum. Ceea ce însemna, spera Han, că probabil va fi mai slab păzită. Când uşa se deschise, Chewbacca îl elimină imediat pe soldatul din mijloc cu aruncătorul său de săgeți.

Uimiți, soldații supraviețuitori deschiseră focul, doar pentru a fi doborâți de focurile fără greş ale lui Han. Începură să sune alarmele, răsunând chiar mai tare decât cacofonia luptei aeriene din apropiere. În pasajul deschis, un alt soldat se ascunse şi îşi activă în grabă comunicatorul.

— Inamic reperat şi angajat în luptă la Uşa Şase a Oscilatorului! Avem trei oameni doborâți; trimiteți întăriri!

* * *

Rey opri speederul de zăpadă lângă o mică structură neagră. Lui Finn i se părea neimportantă. Dar mai apoi, îşi reaminti, că dacă elimini trăgaciul dintr-o armă, deşi acesta în sine ar arăta total lipsit de importanță, absența lui ar face arma inoperabilă.

După deschiderea unui panou de întreținere, Rey examină scurt interiorul înainte de a începe să lucreze. Una după alta piesele erau deconectate de degetele ei iuți.

— Am făcut asta toată viața. Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, până acum. Era doar ceva ce făceam în fiecare zi, pentru a supraviețui. O rutină, ca respirația.

Ca şi cum dorea să-şi demonstreze seişi că era mai mult decât familiarizată cu componentele în cauză, închise ochii în timp ce continua să demonteze interiorul cutiei. Când îi deschise din nou, fu mulțumită să vadă că nu ratase nicio conexiune.

— Frumoasă piesă, comentat ea absentă. Aş fi luat cel puțin trei porții pentru ea.

— Ce?

Absorbit de spectacolul luptei în curs de desfăşurare deasupra lui, al fluxurilor enorme de energie întunecată absorbite de colectorii îndepărtați, nevăzuți şi de cerul care continua să se întunece în jurul lor, Finn nu îi ascultase reminiscența.

— Nu contează. Ea continuă să muncească. Am subliniat doar cum poate fi importantă o piesă mică. Ca *aceasta*, de exemplu.

Cu mâna stângă ea trase tare şi un mic mănunchi de fibre viu colorate îi apăru între degete.

* * *

Acum aflat în interiorul complexului, Han, din ce în ce mai neliniştit, îşi permise să scoată un suspin de uşurare, în timp ce trapa de serviciu pe care o monitorizaseră se deschise în sfârşit pentru a dezvălui coridorul pustiu de dincolo. Soldatul singuratic care le raportase prezența nu se vedea nicăieri. Depăşit numeric, el se retrăsese precaut pentru a aştepta întăririle solicitate. Pe când cei doi intruşi se grăbiră şi intrară înăuntru, Chewbacca lăsă să-i scape un geamăt agitat.

— Da, fu de acord Han. Glumeşti.

O verificare rapidă a împrejurimilor le arătă că nimeni, organic sau droid, nu îi aştepta în ambuscadă. Deşi era recunoscător, Han ştia că împrejurimile lor nu vor mai rămâne mult timp paşnice. În grabă, el şi Chewie îşi împărțiră conținutul exploziv al genții.

— Să le plantăm la fiecare a doua coloană de sprijin pe care o putem găsi, sugeră Han.

Când Chewie răspunse cu o serie de gemete energice, Han se răzgândi.

— Ai dreptate. Este o idee mai bună. Indică cea mai apropiată structură masivă de suport a clădirii. Nu avem genul de muniții necesar pentru a da jos mai mult de una. Sper doar că am adus suficient explozibil pentru a doborî măcar una. Făcu un gest. Vom pune tot ce avem pe coloana aceea. Tu iei partea de sus. Eu o voi lua în jos. Ne vom întâlni aici.

Neintenționat, ochii lor se întâlniră – şi se priviră o vreme. Omul şi Wookieeul îşi dadură seama că putea fi pentru ultima oară. Nu mai era nimic de spus. Nu mai trebuia spus nimic. Nu existase niciodată, de-a lungul anilor, vreun exces de discuții superficiale între cei doi atunci când era ceva de făcut. Fiecare ştia şi făcea ceea ce avea de făcut.

Asta nu îl împiedică pe Han să se oprească o clipă pentru a privi înapoi. Când o făcu, îl descoperi pe Chewbacca privind în direcția lui.

Aceeaşi etică, specii diferite, cu acelaşi gând, medită Han.

Arătă rigid.

— Du-te! Înainte ca treaba să devină urâtă.

Chewie se conformă, de data aceasta fără să se uite înapoi. Han îl urmări un timp. Apoi şi el, de asemenea, se întoarse şi plecă.

Avea multe gânduri în minte, dar atunci când cineva amplasează explozibili, de obicei, este o idee bună să se concentreze asupra sarcinii pe care o are de îndeplinit. Orice altceva ar trebui să aştepte până când îndeplineşte acea sarcină.

Verifică instalarea pe care o făcuse, apoi coborî la un alt nivel.

* * *

Spre deosebire de eforturile îndreptate spre o singură direcție ale lui Han de a plasa încărcăturile explozive, gândurile lui Kylo Ren se concentrau pe localizarea intruşilor încă necunoscuți. Apropiindu-se de intrarea principală a hexagonului, el ignoră echipa de soldați de rezervă care aşteptau acolo, chiar şi când aceştia luară poziție de drepți ca răspuns la sosirea sa. Fără a aştepta comanda, un soldat cu

inițiativă lovi comenzile pentru activarea portalului principal. La un gest al lui Ren, el şi tovarăşii săi şi-au urmat liderul înăuntru.

Prezența echipei a fost mult diminuată de interiorul descurajant al complexul. În jurul lor, instrumentele şi componentele zumzăiau lin, asigurându-se că masa de energie întunecată în expansiune care era acumulată în centrul planetei continua să fie ținută în siguranță în stază până când venea timpul să fie eliberată.

Oprindu-se, Ren scană încet împrejurimile. Chiar dacă ştiau ce făcea, trupele încă se minunau de ceea ce vedeau. După un timp ceva mai lung de deliberare, îi trimise către nivelele superioare.

— Sunt aici. Găsiți-i. Acolo sus.

Echipa intră imediat în acțiune, deplasându-se rapid în direcția pe care le-o indicase. Odată ce au dispărut din vedere, Ren se întoarse încet… şi se îndreptă în jos.

Cu armele pregătite, echipa urcă, urmând procedura prescrisă pentru căutare şi acoperindu-se unul pe celălalt pe măsură ce înaintau. Unghiurile orbe primeau atenție specială şi solicitau mai multă prudență.

Din umbră, Chewbacca îi privi trecând, admirând precizia cu care avansau chiar în timp ce el stătea pe loc. Odată ce au dispărut din vedere, ieşi din ascunzătoare pentru a planta o altă încărcătură explozivă.

Mai jos, Han terminase de plantat o încărcătură şi se pregătea să urce puțin mai sus pentru a plasa încă una când un sunet îl făcu să ezite. Structura era plină de sunete neidentificate, dar acest sunet era diferit. Nevrând să rişte, se strecură în spatele unui suport vertical larg. Ori sunetul nu se va mai repeta, ori… O privire pe după marginea ascunzătorii sale îi dezvălui sursa sunetului şi chipul lui deveni grav.

Persoana care se oprise pentru a privi peste balustradă şi în jos spre adâncimile cele mai îndepărtate ale structurii îi era cunoscută.

Aici, îşi spuse Ren cu certitudine din ce în ce mai mare. *El este aici*. Ridicând privirea, se concentră pe una dintre multele coloane de sprijin. Încet, înaintă spre ea, pregătit pentru orice s-ar fi putut întâmpla. Nu se întâmplă nimic. Nu era nimeni în spatele coloanei.

Din ascunzătoarea formată dintr-o cameră îngustă plasată într-un zid, Han urmări persoana cu pelerină trecând mai departe. Buzele i se mişcară în timp ce privea şi murmură un singur cuvânt. Sau poate că era un nume. În timp ce Han îl privea, Ren se duse spre o pasarelă care se întindea peste un spațiu larg deschis. Oprindu-se acolo, se uită în jur, ezitant, nesigur, înainte de a pleca mai departe. Sunetul cizmelor lui – sunet care îl alertase pe Han ceva mai devreme – scădea pe măsură ce se îndepărta. Ieşind din ascunzătoare, Han se uită înapoi pe unde venise. Dacă ar fi plecat acum şi ar fi reuşit să-şi controleze gândurile şi emoțiile în timp ce se retrăgea, exista o şansă bună să poată ieşi din clădire. Dacă ar fi fost cu adevărat norocos, ar fi putut să iasă afară fără să atragă atenția niciunui soldat din trupele de cercetare, sau a oricui altcuiva. Afară, dacă toate ar fi mers conform planului întocmit în grabă, Finn şi Rey ar fi aşteptat cu transportorul. Ar fi avut şansa, apoi, să se întoarcă la *Şoim* înainte ca totul de pe această planetă să devină iad. Era o şansă mai târziu pentru o altă reuniune, pe o altă lume. O față plutea înaintea lui, cu trăsăturile îmbătrânite, dar încă moi, cu vocea care ieşea dintre buzele atât de familiare muşcând, totuşi fiind mereu afectuoasă. Formulând cuvinte care persistau în gândurile sale. Formulând, la ultima întrevedere, o cerere.

Ştia că era o cerere care nu avea să dispară. Nu va dispărea niciodată. Se hotărî. În loc să se retragă, avansă. În loc să fugă spre siguranță, acceptă provocarea. Nu avea oricum nicio opțiune reală, îşi spus el însuşi în timp ce înainta spre marginea pasarelei.

Şi strigă.

— Ben!

Ecoul răsună pe deasupra deschiderii, reverberând prin vastul spațiu ce se căsca în jos. În partea îndepărtată, o siluetă înaltă se întoarse şi se apropie câțiva paşi.

— Han Solo. Kylo Ren se uită lung la bărbatul mai în vârstă. Aştept această zi de mult timp.

— Scoate-ți masca aia. Tonul lui Han era un amestec de comandă şi empatie. Nu ai nevoie de ea. Nu aici. Nu cu mine.

— Ce crezi că vei vedea dacă o voi scoate?

Han avansă uşor.

— Chipul fiului meu.

— Fiul tău a dispărut. Era slab şi prost, ca şi tatăl său. Răspunsul lui Ren era plin de milă. Şi mânie. Aşa că l-am distrus. Dar o cerere atât de mică şi nesemnificativă, este uşor de acordat.

Ridicând mâinile, îşi îndepărtă încet masca. Han văzu pentru prima dată chipul de om matur al fiului său – şi asta îl zdruncină.

Ambii bărbați erau atât de atenți unul la celălalt, atât de preocupați de întâlnirea lor, că nici nu observară prezența noilor sosiți pe o balustradă de deasupra lor. Strecurându-se înăuntru în căutarea lui Han şi Chewbacca, Finn şi Rey se treziră că privesc de sus la perechea ce se confrunta mai jos.

— Asta vrea Snoke să crezi, spunea Han. Nu pleda – doar afirma. Dar nu este adevărat. Fiul meu este încă în viață. Mă uit la el chiar acum.

Schimbul de cuvinte dintre ei atrase un alt spectator, căci la nivelul de deasupra, Chewie se apropie să privească şi să asculte.

Ochii lui Ren străluciră.

— Nu! Liderul Suprem este înțelept. El cunoaşte cine sunt şi cine pot deveni. El cunoaşte ceea ce *eşti tu cu* adevărat, Han Solo. Nu eşti un general, nu erou. Eşti doar un hoț de duzină şi un contrabandist.

O urmă de rânjet străluci pe fața lui Han.

— Ei bine, are dreptate din punctul ăsta de vedere.

Atraşi de asemenea de sunetele conversației şi neînțelegerilor, apăru un al treilea grup de spectatori. Fiind absorbiți de confruntare, trupa din soldați privea atentă, la fel ca Finn, Rey şi Chewbacca. Temându-se să acționeze în vreun fel care putea deranja, aşteptau ordine de la Ren.

Păşind pe pasarelă, Han se îndreptă spre fiul său. Nu exista ezitare în pasul său, în glasul lui.

— Snoke te foloseşte pentru puterea ta, manipulându-ți abilitățile. Când va obține tot ce a dorit de la tine, te va zdrobi. Te va da deoparte. Ştii că este adevărat. Dacă ai pe jumătate abilitățile şi percepția pe care ştiu că le ai, atunci ştii că îți spun adevărul. Pentru că, spre deosebire de el, nu am nimic de câştigat din asta.

Ren ezită.

— E prea târziu, spuse el.

— Nu, nu este. Aflat acum la jumătatea drumului, Han continuă să meargă înainte, zâmbind. Niciodată ne este prea târziu pentru adevăr. Hai să plecăm de aici. Vino acasă. Fără cea mai mică urmă de răutate sau înşelăciune, implântă pumnalul. Mamei tale îi este dor de tine.

O senzație stranie atinse obrajii tânărului. Ceva uitat de mult timp. Umezeală. Lacrimi.

— Sunt tulburat. Vreau… Vreau să scap de *durerea* asta.

Han făcu un alt pas, apoi se opri, aşteptând. Trebuia luată o decizie şi de data asta nu el trebuia să o ia.

— Ştiu ce trebuie să fac, dar nu ştiu dacă am puterea de a o face. Ren se apropie de Han pe pasarelă. Mă vei ajuta?

— Da, îi spuse Han. Oricum pot.

Oprindu-se la o lungime de braț de tatăl său, Ren îşi desfăcu sabia de lumină, privi în jos spre ea pentru o clipă, apoi o întinse spre Han. Pentru o clipă ce părea să se

extindă pentru totdeauna, nu se întâmplă nimic. Zâmbind, Han întinse mâna spre armă. Apoi, pe măsură ce lumina de afară fu complet blocată de fluxul descendent ce acumula energie întunecată, Ren îşi aprinse sabia de lumină – şi fasciculul roşu aprins se extinse străpungând pieptul lui Han din față în spate.

— Mulțumesc, murmură Ren şi, cu adevărat, întunericul de deasupra se asemăna cu întunericul din vocea lui.

Din locul lor de deasupra, Finn şi Rey icniră simultan.

— Solo. Solo.

Finn puse un braț în jurul fetei lângă el.

— Rey.

— Nu, şopti ea. Nu, nu, nu…

Acceptând fără să creadă, Han se uită la fața creaturii care fusese fiul său. Nu era nimic de văzut acolo. Numai întuneric în formă de chip: străin, fără să gândească, fără să simtă. Genunchii i se îndoiră, fasciculul înclinându-se împreună cu el, în timp ce cădea. Ren stinse sabia. Pentru încă un moment, Han rămase pe marginea pasarelei. Un flux de amintiri îi trecură în minte: lumi şi timp, prieteni şi duşmani, victorii şi eşecuri. Cuvinte pe care îşi dorea să le fi rostit şi altele pe care le regreta. Totul dispăruse acum, pierdut într-o clipă, ca cel pe care nu-l va mai ține niciodată în brațe.

Apoi căzu, disparând în adâncuri.

* * *

Pe o altă lume îndepărtată, foarte îndepărtată, o femeie simți un tremur în Forță care o străpunse ca un cuțit. Căzu pe un scaun, cu capul coborât, şi începu să plângă.

* * *

Uluit de propria sa acțiune, Kylo Ren căzu în genunchi. Făcând ceea ce făcuse, asta ar fi trebuit să-l întărească, aşa credea o parte din el. În schimb, se trezi slăbit. Nu auzi urletul Wookieeului supărat de deasupra, dar simți înțepătura loviturii de aruncător de săgeți când îl lovi într-o parte, aruncându-l înapoi pe pasarelă.

Cum grupul de soldați din trupele de şoc puteau reacționa la focul de arme a unui inamic fără a mai fi nevoie să aştepte o comandă, ei începură imediat să tragă în Chewie. Răspunzând, Wookieeul se retrase pe un coridor, apăsând pe butonul detonatorului telecomandat în timp ce alerga.

Mai întâi se aprinse o încărcătură, apoi două, apoi patru, iar în final restul. Exploziile enorme şi reunite au zguduit interiorul hexagonului. Pasarelele se prăbuşeau, cufundându-se spre partea de jos a cilindrului interior. Se porniră cutremure în timp ce zidurile se clătinară, se opriră şi apoi începură să cadă pe măsură ce suporții principali şi apoi coloanele secundare s-au rupt. Pe fondul balamucului şi al confuziei în creştere, Kylo Ren se strădui să se ridice. Făcând asta, ridică privirea.

Doar pentru a întâlni privirile lui Finn şi Rey, uitându-se în jos la el. Şocul recunoaşterii îl ajută să-şi recâştige echilibrul. Ridicându-se pe deplin, porni înapoi de-a lungul pasarelei încă întregi, mergând hotărât. Se îndrepta spre ei.

Luându-se după liderul lor, acele trupe care nu îl urmăreau pe Chewbacca începură să tragă spre cele două siluete de la nivelul superior. Înnebunită, cu inima frântă, Rey răspunse deschizând focul spre ei. Ar fi rămas acolo, distrugând totul cu sălbăticie, dacă Finn n-ar fi luat-o de acolo pe jumătate trăgând-o, pe jumătate cărând-o.

* * *

Mult deasupra şi prins în umbra perdelei de energie întunecată descendentă, Poe Dameron văzu ceva. O explozie pe acoperişul centrului de izolare. După intensitatea şi configurația ei, putea să-şi dea seama că nu era rezultatul unei lovituri de la vreunul dintre X-interceptoare, ci era, în schimb, o explozie din interior. Învârtindu-se, descoperi că, pentru prima dată, putea vedea *interiorul* structurii aparent indestructibile. Era o deschidere. Una mică. Poate chiar o oportunitate. Având în vedere modul în care se desfăşura lupta, probabil că era ultima oportunitate.

— Către toate unitățile, aici este Liderul Negru. Integritatea structurală a țintei a fost afectată! Repet: integritatea țintei a fost afectată! Există o deschidere. Acum este şansa noastră! Loviți-o tare, cu tot ce puteți!

Conduse de nava de luptă neagră şi ignorând deopotrivă vânătorii TIE care-i urmăreau şi salvele de căutători, X-interceptoarele rămase se desprinseră din lupta defensivă şi coborâră în picaj, toți ca unul, spre hexagon. Câteva lovituri ratară ținta, detonând inofensiv pe laturile încă intacte ale clădirii. Dar celelalte, majoritatea, loviră ținta. În timp ce Poe şi tovarăşii săi se ridicau şi se îndepărtau, exploziile au zguduit, una după alta, marele edificiu. Treptat, aproape cu o mişcare lentă, aceasta începu să se prăbuşească, pereții căzând pe ei înşişi. Mai semnificativ, limbi de flacări începură să izbucnească din adâncuri, ridicându-se din camerele nevăzute aflate departe în subteran.

Lăsând să-i scape un strigăt de triumf, Poe acceleră spre cer, îndreptându-se spre partea superioară a atmosferei. Aflat în siguranță în poziția sa din spatele cabinei, BB-8 emise un flux constant de bipuri excitate.

— Toate echipele, ați făcut o treabă frumoasă! le spuse Poe colegilor săi. Doamnă General, ținta a fost distrusă!

Vocea caldă a lui Leia îi umplu urechile, dar mesajul pe care îl transmitea nu era cel aşteptat.

— Bine – acum retrageți-vă imediat! Planeta ar putea fi instabilă. Plecați de acolo, acum.

Chiar şi cu releul aflat pe poziție, a fost nevoie de un moment pentru ca mesajul să fie primit. Poe nu ezită să răspundă.

— Dacă ne retragem, ne lăsăm prietenii în urmă!

Anticipând răspunsul lui Poe, Leia îl avea pregătit pe al ei.

— Poe, în afara celor de aici, grupul tău este tot ce a mai rămas din *Rezistență* capabil să lupte. Dacă rămâneți să-i căutați, vă pierdem pe toți.

— Doamnă General, cu tot respectul, spus el pe acelaşi ton, noi nu ne părăsim prieteni la nevoie. Echipe, cine e cu mine?

Se aştepta la un răspuns întârziat. Greşise: răspunsul veni imediat, de la Snap.

— Toți suntem cu tine, Poe. Ştii asta. Un schelălăit de aprobare veni de pe nava pilotată de Sullustanul, Nien Nunb, urmat de alții.

— Atunci hai să facem ce trebuie şi să-i găsim!

XVIII

În coridoarele şi compartimentele, camerele administrative şi sectoarele tehnice de control ale Bazei Starkiller, era panică. Tehnicienii reacționau cu disperare deoarece, în ciuda eforturilor lor frenetice, unul după altul, monitoarele treceau pe roşu pe măsură ce sistemele critice începeau să cadă.

— Celulele de ordin inferior se supraîncălzesc, declară un tehnician din centrul de comandă. Echipa de urgență nu poate ajunge la fața locului. Întregul sistem de încărcare se opreşte.

Când se întoarse spre Hux, era ceva în privirea lui ce generalul nu mai văzuse niciodată, la niciunul dintre tehnicienii săi.

— A căzut oscilatorul. Pierdem izolarea.

— Oscilatorul a fost lovit. Un alt ofițer se străduia să nu i se simtă frica în voce. Evaluăm pagubele. Încercăm să menținem puterea.

Hux privea totul în tăcere, în timp ce se îndepărta încet. Ştia că nu avea rost să facă nimic altceva. Echipele tehnice vor stabiliza oscilatorul câmpului de izolare. Altfel, nu va mai fi nimic de făcut.

* * *

— Haide.

Căutând o cale prin zăpadă, umbre şi prin pădurea din ce în ce mai întunecată, Finn încetini în cele din urmă. Unde alergau? În orice caz, atât el, cât şi Rey rămăseseră fără suflare. Când se uită la ea, ştiu că ea gândea acelaşi lucru. Oricum, era bine să se oprească. Chiar şi în întunericul artificial, în umbra perdelei de energie întunecată descendentă, pădurea se simțea… curată.

Cel puțin aşa a fost până când o siluetă stranie apăru înaintea lor şi rosti un singur cuvânt.

— Stop.

Cei trei stăteau privindu-se unii pe alții: Finn cu Rey, şi Kylo Ren la vreo zece metri distanță. Când Ren întinse mâna după sabia lui, Rey scoase blasterul, făcu un pas înainte şi ținti.

Înainte să poată trage, Ren ridică mâna, oprind-o. Se încordă, furia dându-i putere. Dar nu putea trage. El se lupta de asemenea, atât împotriva abilităților ei recent descoperite, precum şi cu rana provocată de aruncătorul de săgeți al lui Chewbacca. Scrâşnind din dinți, îşi aruncă brațul în lateral într-un singur gest, puternic – şi blasterul plecă zburând din mâna ei. Inhalând adânc, făcu din nou un gest, iar de data aceasta cea care zbură fu Rey, lovindu-se de un copac din apropiere şi alunecând la pământ, amețită şi rănită.

— *Rey… Rey!*

Finn porni spre ea, dar când auzi sunetul aprinderii sabiei de lumină a lui Ren se întoarse. În întuneric, zumzetul şi strălucirea armei roşii strălucitoare era fascinant. Neavând unde să se ferească şi neputând ajunge la blasterul lui Rey, Finn recurse la singura apărare aflată la îndemâna lui: trase şi activă sabia de lumină a lui Skywalker.

Dintr-un anumit motiv, vederea ei fu suficientă pentru a-l face pe Ren să se oprească. Se uită fix la ea o clipă înainte de a reacționa.

— Arma aia… este a mea.

Finn aproape că îşi mârâi replica.

— Vino şi ia-o.

Îndreptându-se, o siluetă impozantă în zăpadă, Ren nici măcar nu se deranjă să gesticuleze spre ea.

— O să te omor pentru asta.

Se repezi înainte.

În ciuda fricii sale, Finn ridică lama pentru a se apăra. Ren împunse, lovi – dar Finn pară. Scânteile de lumină zburau, luminând zăpada şi vegetația din jur.

Retrăgându-se uşor, Ren îşi măsură adversarul neaşteptat de hotărât, apoi îşi reluă, răzbunător, atacul. Finn îl blocă din nou şi din nou, lăsând la un moment dat lama oponentului să alunece pe a lui şi într-o parte, inofensiv. Contraatacă, dar fără niciun folos. Cu cât continua mai mult lupta, cu atât mai puternic părea să devină Ren. Era de parcă se bucura de provocare. Se hrănea cu ea.

Cel puțin, aşa păru până când Finn pară, se învârti şi împunse pe neaşteptate, vârful lamei sabiei de lumină lovi razant brațul lui Ren. Asta făcu să devină mai mult decât o provocare. Făcând un pas înapoi, Ren îşi măsură adversarul. Când se apropie din nou, avu un motiv care îi lipsise anterior. Aşteptându-se la o simplă execuție, se trezi cu o luptă. Acum fusese atins. Era timpul ca jocul să se încheie.

Avansând fără încetare, era mânat de ceva ce Finn nu putea nici măcar simți, cu atât mai puțin să contreze. Totuşi, fostul soldat luptă bine, până când Ren îi dădu o lovitură care îi tăie pieptul lui Finn şi îi zbură sabia de lumină din mână. Aceasta ateriză pe zăpadă la şase metri distanță.

Se terminase.

Dezactivându-şi propria armă, Ren întinse un braț spre lama aflată în zăpadă. Aceasta tresări şi apoi începu să vibreze în timp ce era chemată prin Forță. Întinzând mâna mai mult şi încordându-se, Ren chemă cu putere… şi sabia de lumină se ridică, venind ca un glonte spre degetele întinse.

Şi trecu dincolo de ele.

Luat prin surprindere, se întoarse – pentru a vedea arma aterizând în mâna unei fete care stătea lângă un copac. Rey păru la fel de şocată că îl depăşise la Forța cu care chemase arma. Aruncă o privire spre arma care acum stătea în mâna ei.

— Tu *eşti*, murmură Ren.

Cuvintele lui o tulburară. Nu era pentru prima dată când el părea să ştie mai multe despre ea decât ştia ea însăşi. Dar nu avea timp să se gândească la comentariul lui şi oricum nu dorea să o facă; era prea plină cu furie. Ținând mânerul sabiei de lumină cu ambele mâini, extinse lama şi atacă.

Ren îi întâlni lama cu propria sa armă pornită. Aşteptându-se la slăbiciune, el întâlni numai forță. Abilitatea ei cu arma era slabă în cel mai bun caz, dar era susținută de o furie care era la fel de nouă pentru experiența lui pe cât era de neaşteptată. Când lamele săbiilor de lumină s-au încrucişat, explozia de energie rezultată lumină o întreagă secțiune de pădure.

* * *

În cadrul bazei, domnea iadul pe măsură ce clădirile începură nu doar să se crape, ci să se şi prăbuşească într-o succesiune de gropi uriaşe când pământul însuşi căzu pradă căderii câmpului de izolare. Observând cataclismul de pe fereastra Centrului de comandă, un tehnician tânăr se grăbi spre presupusa siguranță din interiorul clădirii. Un ofițer superior i se adresă, oprindu-l.

— Locotenente, treci înapoi la locul tău!

Pe deplin conştient de faptul că, în situația actuală, rangul nu mai însemna nimic, tehnicianul se opri doar pentru a răspunde.

— Uite ce e, n-o să scăpăm. Chiar şi Hux a plecat!

Trecu pe lângă ofițerul amețit, care de data aceasta nu mai încercă să-l oprească.

* * *

În întunericul camerei de adunare ca o cavernă, Hux stătea în fața imaginii lui Snoke. Deşi încerca, se dovedi că este din ce în ce mai dificil să mențină o aparență de control.

— Lider Suprem, pierdem oscilatorul. A început colapsul. Privi în jos. Nu se mai poate face nimic.

Furios cum era, Snoke ştia că nu poate face nimic. Aşa de multe planuri atât de atent stabilite, atât de multe intenții care acum nu mai puteau fi împlinite...

— Vei părăsi imediat Baza Starkiller şi vei veni la mine cu Kylo Ren. Pleacă imediat. Adăugă sumbru: Se pare că ar fi putut avea dreptate în privința fetei.

* * *

Pentru un observator aflat la distanță, ar fi apărut ca o serie de mici explozii ce izbucneau în adâncurile pădurii. Se vedea explozie după explozie în timp ce săbiile de lumină se izbeau una de alta. Deşi Ren era mai mare şi mai puternic decât Rey, lupta lor nu avea nicio legătură cu dimensiunea fizică. Ceea ce îi lipsea ei prin fizic, compensa prin ferocitate.

O vreme îl făcu să se retragă, până când el îşi recăpătă siguranța de sine şi începu să o atace. Lupta continuă să se mişte înainte şi înapoi; mai întâi obținea el un avantaj, apoi Rey, furioasă, i-l lua înapoi.

Se auzea un mare zbucium, ca un suspin al pământului şi o gigantică bucată de pădure din spatele lui Rey pur şi simplu se surpă, lăsând-o să se lupte pe marginea unei stânci atât de înalte, încât suprafața nou formată de dedesubt nu putea fi văzută prin norul de praf în creştere.

Ren îşi ținea sabia de lumină gata să lovească.

— Te-aş putea ucide chiar acum. Dar există un alt mod.

Respirând greu, Rey ridică privirea dezgustată asupra bărbatului mai înalt ca ea.

— Eşti un monstru.

— Nu. Tu ai nevoie de un profesor. El implora şi insista în acelaşi timp. Îți pot arăta eu căile Forței!

Încet, ea îşi scutură din cap.

— Forța?

Despre asta era vorba? În loc să se apere, Rey închise ochii. Ren ezită, derutat de acțiunile ei. Trecu o vreme, în care Ren sesiză o schimbare în aer, o schimbare în *ea*. Apoi deschise ochii şi atacă violent, într-un fel în ea nu se ştia capabilă, lovind iar şi iar, în timp ce Ren se retrăgea încet. Pâlpâirile de energie din interacțiunea săbiilor de lumină erau mai pronunțate decât până acum ca urmare a rafalelor atacurilor ei. Şi... în cele din urmă, Ren căzu.

Se ridică din nou imediat, dar nu la timp pentru a devia pe deplin lovitura următoare a armei lui Rey. Reuşi să o blocheze, dar primi toată forța loviturii pe mânerul propriei săbii de lumină. Arma îi zbură în zăpadă. Neînarmat, ridică o mână şi folosi Forța pentru a respinge loviturile dure una după alta, până când, în cele din urmă, furia ei îi penetră defensiva rămasă. Primind o lovitură deviată peste cap şi piept, el căzu, cu o arsură mare apărută pe față. Slăbit, se întinse spre sabia lui de lumină, încercând să o atragă spre el.

Ea văzu că o lovitură descendentă de tăiere, o lovitură rapidă, finală, îl putea ucide.

Luminile de aterizare ale unei nave apărură în depărtare, venind peste copaci în direcția ei. Trebuia să ia o decizie, acum.

Omoară-l, spuse o voce din capului ei. Era amorfă, neidentificabilă, crudă. Emoție răzbunătoare pură. *Este atât de uşor*, îşi spuse ea. *Atât de rapid*.

Ea se retrase din partea întunecată.

Lumea se clătină sub ea în timp ce pământul începea să se despice.

Întorcându-se de la silueta rănită, ea fugi înapoi, spre locul unde Finn zăcea grav rănit. Se formă o gaură adâncă, despărțind-o de Generalul Hux şi trupele care sosiseră. Folosind senzorul de poziție minuscul amplasat în centura lui Ren, Hux putu să-l urmărească până aici. I-ar fi luat şi pe Rey şi Finn, dacă nu ar fi fost ordinul dat de Liderul Suprem. Ordinul avea prioritate asupra tuturor celorlalte lucruri. Pur şi simplu nu mai era timp.

Cei doi renegați oricum urmau să moară, îşi spuse el urmând trupele care îl transportau pe Ren în naveta din apropiere. Imediat ce ajunse la bord, naveta se ridică, ocupanții săi dorind cu disperare să fugă de pe planeta muribundă.

Sub ei, Rey se ghemui lângă Finn, care era inconştient. Întorcându-l, se dădu înapoi văzând rana pe care i-o făcuse Ren cu sabia de lumină. Lovitura se cauterizase instantaneu. În lumina slabă nu putea să-i estimeze adâncimea şi nici dacă trecuse prin vreun organ vital. Ținându-i trupul inert în brațe, începu să plângă. Existau moduri mai rele de a muri, îşi spuse ea în timp ce pământul continua să se agite şi copacii începură se cadă în jurul ei.

Nu, se corectă ea cu amărăciune. Nu exista decât un singur mod de a muri. Ea îşi oțeli gândurile.

Strălucirea care îi învăluia, pe ea şi pe Finn, nu venea de la nucleul planetei. Era prea puternică, prea localizată. Ridicând o mână pentru a-şi proteja ochii de strălucirea care se apropia, miji ochii spre lumina sclipitoare. Dură un moment până putu distinge forma unei nave. O navă pe care o recunoştea.

Înălțându-se din vecinătatea noului canion apărut în spatele lui Rey în timpul luptei ei cu Kylo Ren, *Şoimul Mileniului* veni spre ei. Având în vedere condițiile generale şi suprafața instabilă, pilotul său reuşi o aterizare surprinzător de lină.

Ea s-ar fi aruncat în brațele lui Chewie dacă el nu s-ar fi oprit imediat să ridice corpul moale al lui Finn.

Dacă ar fi avut şansa, ea ar fi rămas în zona medicală, unde Wookieeul îşi aşezase povara. În ciuda modificărilor adăugate, *Şoimul* încă zbura mai bine cu cineva pe scaunul copilotului. În câteva momente erau dincolo de atmosfera planetei pe cale să implodeze. Saltul la viteză superluminică se realiză fără incidente, împiedicându-i să observe cataclismul final. Ceea ce a fost mai bine.

La o clipă după ce au sărit, sistemul Bazei Starkiller deveni unul binar.

* * *

Poe, după ce-şi chemase echipele, uşurat să descopere *Şoimul* plecând de pe Baza Starkiller, aştepta nava în timp ce ateriza pe D'Qar, stabilindu-se într-un spațiu vacant între X-interceptoarele supraviețuitoare ale *Rezistenței*. Chiar înainte ca rampa de îmbarcare să atingă pământul, apăru Chewbacca, mişcându-se repede, avându-l în brațe pe Finn care încă mai răsufla. Personalul medical şi ofițerii care aşteptau să-i întâlnească escortară perechea în interiorul complexului.

Urmându-l pe Wookiee, Rey – epuizată – se trezi întâmpinată de o mulțime veselă. Leia Organa era în prim plan, însoțită de o pereche de droizi. Rey îl recunoscu pe BB-8 imediat şi se întrebă care era identitatea droidului auriu strălucitor de lângă el.

Instinctiv, se îndreptă spre Leia.

Purtându-se ca şi cum nu era un general, Leia luă chipul tinerei fete în mâinile ei. Deşi îndurerată de moartea lui Han şi a atât de mulți piloți curajoşi, Leia era recunoscătoare pentru salvarea *Rezistenței*. În ciuda mulțimii prezente care privea, cele

două femei se îmbrățișară fără jenă sau ezitare. Apoi, cu lacrimile căzând, se duseră înăuntru.

Orele au trecut fără nicio veste din centrul medical. Când Dr. Kalonia ieşi în cele din urmă, din secția de terapie intensivă, Rey aproape că leşină văzând zâmbetul de pe fața ei. Cuvintele medicului confirmară speranțele lui Rey.

— Prietenul tău va fi bine.

— Mulțumesc. Asta fu tot ce putu Rey să gândească să spună.

Kalonia se uită în jos la ea.

— Nu am avut de tratat multe răni cu sabie de lumină. Este o armă atât de veche. Oamenii de astăzi preferă să se lupte cu puşti şi blastere, de la distanță. Ridică din umeri. Presupun că nu contează. Moartea este moarte, indiferent de mecanismul care se foloseşte pentru a o produce. Zâmbi din nou. Dar nu pentru prietenul tău. Nu de data asta.

* * *

Situată oarecum în afara vârtejului activității principale din interiorul bazei *Rezistenței*, sala de conferințe era perfectă pentru o adunare strategică. Leia era acolo, la fel şi Poe, C-3PO, BB-8, o mână de ofițeri aleşi, şi o varietate de echipamente şi aparate care erau considerate importante, dar erau puțin folosite. Nefiind niciodată cel care să amâne discuțiile în prezența superiorilor, Poe vorbi primul.

— Kylo Ren a spus că segmentul deținut de BB-8 este ultima piesă din harta care arată calea către locația Skywalker. Deci, unde e restul?

— Primul Ordin are restul. Rey se uită la el. Au extras-o din arhivele imperiale.

Poe se uită la ea.

— Imperiale?

Amiralul Statura dădu din cap.

— Are sens. Imperiul ar fi căutat primul templu Jedi. Distrugând toate sanctuarele Jedi ar fi dobândit o mulțime de informații minore.

Erau atât de prinşi în conversația actuală şi posibilele ei ramificații că nimeni nu observă că apăruse o luminiță deasupra unei mici unități R2 înghesuită printre celelalte echipamente din cameră. Nici nu văzură cum capul său emisferic se întorsese pentru a privi în direcția lor.

— Suntem încă în război cu Primul Ordin, sublinie Leia. Un război care nu se va sfârşi până când fie el, fie *Rezistența* este distrusă. Data viitoare, fără Luke, nu vom avea nicio şansă.

Tăcerea care se lăsă fu spartă de o ploaie de bipuri şi fluierături pe care adunarea posomorâtă nu o mai auzise de ceva vreme. Acest tip de bipuri şi fluierături, nu mai fusese auzit de ani de zile.

Nimeni nu fu mai surprins decât C-3PO atunci când R2-D2 rulă înainte pentru a se alătura adunării.

— R2! Ce… Ce este? Nu te-am văzut funcțional de când…

Fu întrerupt de un nou talmeş-balmeş de bipăituri care aproape că îl epuizară.

— Vorbeşte mai încet! Îmi dai o suprasarcină de date!

Dacă brațul mecanic care se ridică într-o parte a capului auriu pentru a indica o durere de cap reflecta cu adevărat ceea ce simțea droidul de protocol sau era pur şi simplu un gest pentru beneficiul oamenilor care priveau, numai C-3PO ştia.

Leia se apropie emoționată. Dintre toți organicii din sală, nimeni nu avea o relație mai personală cu micuțul droid decât ea.

— Ce spune? întrebă ea.

Droidul de protocol explică.

— Dacă informațiile pe care le căutați au fost arhivele imperiale, consideră că poate avea catalogate aceste date. Le scanează chiar acum.

Rey se uită la micul droid.

— R2 are *restul hărții*?

— În mod sigur crede că este posibil să o aibă! îi răspunse C-3PO. *Niciodată* până acum nu l-am auzit bipăind cu atâta energie.

Emitând un fluierat lung, susținut, R2-D2 proiectă o imagine tridimensională completă a unei hărți stelare de navigație uriaşe. Nimeni din cameră nu putea să nu observe că îi lipsea un fragment important. Ca raspuns la imaginea plutitoare, BB-8 începu să bipăie emoționat.

— Da, amice, imediat, îi spuse Poe. O am.

Trecând pe lângă droidul sferic, pilotul scoase dintr-un compartiment sigilat al hainei sale micul şi foarte vechiul dispozitiv de date pe care îl primise inițial de la Lor San Tekka. Introducându-l într-un receptacul adecvat al lui BB-8, Poe făcu un pas înapoi. Pentru o clipă nu s-a întâmplat nimic. Apoi, o lentilă de pe partea curbată a droidului prinse viață, proiectând un câmp stelar mare. Reducându-l astfel încât proporțiile sale să se potrivească cu cele ale piesei lipsă din harta lui R2, BB-8 îşi reglă uşor poziția.

Cele două porțiuni diferite se îmbinară perfect pentru a forma o hartă completă.

— Oh, pentru toate stelele! Exclamația lui C-3PO nu era mai puțin uimită decât cea a omologilor săi organici. Asta e!

Ceea ce o determină pe Leia să se balanseze uşor nu avea nicio legătură cu Forța ci avea de-a face cu emoția simțită în inimă.

— Luke...

— Harta. Rey nu putea decât să privească cu uimire în timp ce ochii i se plimbau peste imaginea strălucitoare, splendidă a unei porțiuni însemnate din galaxie. Este harta întreagă!

— R2! Tonul lui C-3PO era cel al unei rude mândre care complimentează un membru al familiei sale. R2, ai făcut-o!

Uralele şi îmbrățişările spontane umplură camera cu atâta bucurie încât nimeni nu mai era atent pe cine îmbrățişa, indiferent de ce specie reprezenta. Rey şi Poe nu fură excluşi, deşi îmbrățişarea bruscă, strânsă, de emoție împărtăşită, conduse la un moment de jenă reciprocă.

— Ah, salut, mormăi pilotul. Sunt Poe.

Ea dădu din cap încet, căutându-i chipul şi descoperind că îi place.

— Recunosc numele. Deci tu *eşti* Poe. Poe Dameron, pilotul de X-interceptor. Eu sunt Rey.

— Ştiu. Zâmbi ceva mai uşurat. Încântat de cunoştință.

Pe fondul tuturor strigătelor şi aplauzelor spontane, puțini observară droidul de protocol care se aplecase deasupra unității astromec acum tăcută.

— Dragul meu prieten, cât de dor mi-a fost de tine.

* * *

Finn se afla într-o capsulă de terapie intensivă din centrul medical, în comă indusă medical, cu sănătatea şi viața aflate încă sub semnul întrebării. Prognoza doctorului Kalonia fusese favorabilă, chiar pozitivă, dar nu putea fi spus nimic sigur până când Finn nu-şi revenea complet. Dacă se analizează cum trebuie, “a fi bine” poate însemna ceva pentru un medic şi cu totul altceva pentru pacient.

Stând lângă el, profund îngrijorată Rey remarcă cât era ora. Era timpul să plece. Aplecându-se spre el cât de aproape îi permitea capsula, ea îl sărută încet, vorbind plină de hotărâre.

— Ne vom mai vedea. Chiar cred asta. Mulțumesc, prietene.

* * *

Curățat şi reîmprospătat vizibil după lunga sa perioadă de inactivitate, R2-D2 deschidea drumul spre rampa de încărcare a *Şoimului Mileniului*. În apropiere, Chewbacca efectua ca de obicei verificări de ultimă oră ale sistemelor externe ale navei. În mod obişnuit, era o muncă de două persoane, dar el insistase să o facă singur.

Stând la poalele rampei, nesigură şi neliniştită, Leia se trezi că se juca cu cataramele de pe partea din față a jachetei pe care o purta Rey.

Nimicuri prosteşti, îşi spuse ea în timp ce continua să se joace. Nevrednice de statutul şi poziția ei. Dar i se părea atât de corect, şi atât de firesc, să facă asta.

— Sunt mândră de ceea ce eşti pe cale să faci, îi spuse fetei.

Rey îi răspunse cu toată seriozitatea.

— Dar îți este şi frică. Să mă trimiți acolo, Îți... aminteşte de...

Leia se îndreptă.

— Nu vei împărtăşi soarta fiului nostru.

— Ştiu că ceea ce facem este corect. Aşa şi trebuie să fie. Aşa *o să şi fie*.

Leia zâmbi blând, liniştitor.

— Ştiu şi eu. Forța fie cu tine.

Privi până când Rey intră în navă şi rampa se închise în urma ei. Apoi, împreună cu Poe, BB-8 şi C-3PO se îndepărtară la o distanță sigură.

În cabina de pilotaj, Rey se îndreptă spre scaunul copilotului, doar pentru a-şi găsi drumul blocat de o formă masivă, blănoasă.

— Chewie, *Şoimul* zboară mai bine cu două persoane la comenzi, ştii asta. Deja am stat în acel scaun. Sunt gata să fac asta din nou.

Wookieeul scoase o serie de gemete. Apoi se întoarse şi se aşeză. Pe scaunul copilotului. Rey se simți emoționată.

— Eşti serios, nu?

Chewie gemu şi, pentru a se asigura că ea îl înțelegea, făcu un gest în stânga lui. Spre poziția pilotului.

Aşezându-se, ea se pregăti. Poate face asta. Dacă Chewbacca simțea că ea putea să o facă, atunci cine era ea să-l contrazică? În timp ce ezita, Wookieeul întinse mâna şi îi ciufuli părul. Rânjind, ea se dădu în spectacol încercând să-i îndepărteze mâna. El nu avea deloc habar cât de mult însemna pentru ea acest gest familial, nevinovat. În spatele lor, R2-D2 bipăi fericit.

Privind din nou înainte, termină de scanat pentru ultima oară consola, pentru a se asigura că ştie unde se află fiecare comandă. Ştia din experiență, că *Şoimul* era o navă iertătoare. Intenționa să se descurce cum trebuie. Întinzându-se, îşi lăsă degetele să treacă peste comenzi. Lângă ea, Chewie procedă la fel, gemând aprobator.

Şoimul Mileniului decolă.

* * *

Planeta era în mare parte oceanică, punctată cu stropi de insule înalte formate din rocă neagră: gâturi ale vulcanilor ale căror pante fuseseră demult erodate. Verdeața acoperea flancurile pietroase, căzând în valuri de smarald spre marea azurie. Deasupra apelor calme, pluteau creaturi zburătoare cu aripi largi de un alb translucid.

Un mare vacarm izbucni printre turmele ce se învârteau când ceva mai mare şi mai zgomotos decât oricare dintre ei coborî spre suprafață. *Şoimul* se îndreptă spre una dintre insulele mai mari, încetinind pe măsură ce se apropia.

O zonă largă şi plată aflată la baza muntelui central al insulei, abia oferi suficient loc pentru ca nava să poată ateriza în timp ce evita apa. Rămase acolo o vreme. Încet, o varietate de animale mici care se furişau pe sol, începură să privească din pădurea care îmbrăca muntele, atrase de curiozitatea reprezentată de această stranie sosire.

Rampa coborî şi apăru echipajul navei. Wookieeul şi droidul priviră cum Rey, cu vechiul ei baston legat la spate, începu să-şi croiască drum pe panta abruptă, îmbrăcată în junglă, aflată înaintea ei. Ocazional, ea făcea o pauză să se odihnească şi să privească înapoi. De fiecare dată, Chewbacca îi făcea cu mâna. Dacă ar fi fost echipat să poată face acest lucru, R2-D2 ar fi procedat la fel.

Atât de vechi erau treptele de piatră pe care urca, încât se creaseră scobituri pe marginile frontale de la miile de paşi. Urcuşul era abrupt, aerul era umed şi se simțea obosită. Dar gândul de a se opri nu apăru nici măcar o dată în mintea ei.

La un moment dat, în sfârşit, ajunse într-o mică poiană ocupată de mai multe structuri modeste de piatră. Perspectiva era insuportabil de primitivă. În interiorul structurilor nu exista nicio mişcare în afară de retragerea în grabă a unor creaturi mici, ascunse.

Se opri brusc. Era... ceva. Se întoarse brusc.

La o oarecare distanță de ea, la periferia pădurii, stătea o siluetă învăluită într-o mantie şi robă simple. Nu conta că nu se uita la ea. Ştiu instantaneu cine era. Şi totuşi, tot ce putu face fu să privească în tăcere.

Indiferent dacă fusese motivată de privirea ei sau de ceva necunoscut, silueta se întoarse, în cele din urmă, spre ea şi îşi trase gluga înapoi de pe cap.

Luke Skywalker.

Părul şi barba îi erau albe, iar înfățişarea lui era bântuită. El nu vorbi, şi nu o făcu nici ea.

Amintindu-şi, Rey băgă mâna în geantă şi scoase sabia lui de lumină. Făcând câțiva paşi înainte, o întinse spre el. Era o ofertă. O pledoarie. Singura speranță a galaxiei.

Se întrebă ce se va întâmpla în continuare.

SFÂRŞIT

UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme,

ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici

s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.